Editura ALCRIS, p... colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

THE BEST

Când Angel Carson-Whitley, o artistă de succes și fiica unor milionari din California, nimeri în mijlocul unor conflicte din interiorul familiei, fu răpită... și crezută moartă. Salvatorul ei a fost atrăgătorul Jake McCandless, dar acesta habar nu avea cine este ea. Nici măcar Angel nu știa... lovitura la cap îi cauzase o amnezie temporară.

ISBN 973-646-111-4

21.000 LEI

Lois Faye Dyer

ÎNGERUL LUI JAKE

COLECȚIA ROMANTIC

Lois Faye Dyer 401

ÎNGERUL LUI JAKE

editura alcris

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
DYER, LOIS FAYE
Îngerul lui Jake / Lois Faye Dyer
Bucureşti: Alcris, 2002.
p.; cm. – (Romantic)
Tit. orig. (eng): Jake's angel
ISBN 973-646-111-4
821.111. 31=135.1

Colecţia „ROMANTIC"

LOIS FAYE DYER

Îngerul lui Jake

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ANDREEA DRĂGHICI

ALCRIS

Vă recomandăm ultimele apariții ale colecției „ROMANTIC"

COPIA PERFECTĂ — **Marie Bourdon**

Nr. 397

Frumoasei Amanda Seaton nu i-a trebuit mult ca să fie de acord cu această înșelătorie. La urma urmei, faptul că s-a dat drept sora ei geamănă, incorigibila Amy, pentru o importantă ședință de foto, i-a oferit Amandei o vară de neuitat în Italia. Mai ales că s-a îndrăgostit nebunește de fotograful la care jinduia Amy.

Brunetul chipeș Pietro Bergamo nu uitase – și nu iertase – niciodată comportamentul deloc demn de urmat al lui Amy. Și totuși, timpul părea că o temperase pe frumoasa cu părul roșu și curând, Pietro s-a trezit din nou captivat de ea. Nu avea de unde să știe că, de fapt, era pentru prima oară. Dar, după ce adevărul iese la lumină, vor putea două inimi să transforme o farsă nevinovată într-o iubire menită să dureze o viață întreagă?

DRAGOSTE CURATĂ — **Susan Gayle**

Nr. 398

Douăzeci și patru de ore! Laura prevăzuse să petreacă cel mult douăzeci și patru de ore în acest orășel pierdut în fundul Columbiei britanice. O întârziere mai mult decât suficientă pentru rezolvarea problemei mătușii Lori, amenințată cu expulzarea de către proprietarul Alex Candon... Dar nu luase în calcul încăpățânarea lui Lori, intransigența lui Alex.... și viscolul! Pentru prima dată în viața ei, tânăra nu-și putea impune voința. Și această nouă situație o speria. Ce să facă? Să plece și s-o abandoneze pe Lori? Sau să ia hotărârea de a-l înfrunta pe neliniștitorul Alex Candon?

DESTINAȚI UNUL CELUILALT — **Pamela Toth**

Nr. 399

De la accidentul de mașină soldat cu rănirea surorii lui, Nick Blackwood își dedicase o mare parte din viață pentru a o ajuta și a-i ține companie. Ultimul lucru pe care-l dorea – sau de care avea nevoie – era să se îndrăgostească.

Dar Nick era destinat lui Erin McKenzie, frumoasa și devotata patroană a centrului special pentru handicapați din statul Washington... deși amândoi ar fi fost ultimii care s-o recunoască. Mai bine zis, până când Erin și Nick au descoperit sensurile reale ale compasiunii, încrederii... și iubirii adevărate.

Capitolul 1

Angel Carson-Whitley coborî din avionul ce o aducea de la Cabo San Lucas pe aeroportul internațional din Los Angeles, având la ea numai o poșetă și o geantă mică de voiaj.

Se opri și-și aranjă după urechi părul mătăsos, roșcat-auriu, în timp ce ochii ei verzi cercetau sala de așteptare. Sprâncenele delicate i se arcuiră deasupra ochelarilor de soare când căuta prin mulțime silueta înaltă a vărului ei Troy.

Troy s-a comportat ciudat, își zise ea, privind în continuare prin mulțime. M-a sunat disperat ca să-mi ceară ajutorul, fără să-mi spună ce probleme are, iar eu am lăsat totul ca să mă întorc cât mai repede în America și el nici măcar n-a venit să mă întâmpine la aeroport!

Angel își așeză mai bine geanta cu motive mexicane pe umăr, privi încă o dată prin sala de așteptare și apoi se îndreptă spre ieșire. Ajunse în stradă și continuă să privească prin marea de oameni care o înconjura, dar Troy nu se vedea nicăieri.

Soarele după-amiezii târzii din Los Angeles îi ardea pielea, dar atmosfera încinsă de aici nu se compara deloc cu cea din Baja California, locul unde își petrecuse copilăria.

— Un taxi, domnișoară? Portarul în livrea zâmbi surprins când recunoscu frumosul ei păr roșcat-auriu și ochii verzi încon-jurați de gene negre care-l priveau fermecător de sub ochelarii de soare. Trăsăturile ei delicate erau de neconfundat și buzele senzuale se curbară într-un zâmbet binevoitor. Domnișoară Carson-Whitley! Nu vă recunoscusem! El privea uimit cămașa simplă și albă pe care o purta deasupra unor pantaloni de bum-bac de aceeași culoare. Sandalele erau comode, fără toc, dar această îmbrăcăminte simplă îi conferea eleganță și îi accentua forma sânilor rotunzi și a picioarelor lungi și zvelte.

Angel îi zâmbi. Deruta lui o încânta pentru că acum era sigură că se vedea schimbarea totală a stilului ei de viață. Fiind copiii lui Madeline Carson și ai lui Charles Whitley, ea și fratele ei, Alex, erau persoane cunoscute pentru personalul aeroportului. Zburau de zeci de ori de la și spre Los Angeles, dar George era obișnuit s-o vadă purtând rochii ale celor mai renumiți designeri și să se afle în compania părinților ei faimoși. Acum purta haine simple, împrumutase geanta de voiaj de la o vecină din Cabo Sab Lucas și călătorea singură.

— Bună, George, spuse ea bucuroasă. Îmi pare bine să te revăd.

— Mulțumesc, domnișoară, și mie îmi pare bine. Tatăl dum-neavoastră vine să vă ia?

— Nu, de data asta nu. Am nevoie de un taxi, te rog.

— Sigur că da, domnișoară.

George chemă repede un taxi și îi deschise portiera, după care flutură mâna în timp ce taxiul se îndepărta.

Drumul până la Pasadena era aglomerat, ca de obicei. Când ajunse la ușa apartamentului ei din vila cu șase garaje a părinților săi. Angel își reaminti că traficul fusese unul dintre motivele

pentru care alesese viața liniștită din micuțul oraș mexican Cabo San Lucas. Era adevărat că străzile de acolo nici măcar nu erau pavate, dar liniștea era extraordinar de relaxantă.

Pentru a nu-l deranja pe Troy, Angel bătu la ușă înainte de a folosi cheile. El era oaia neagră a familiilor Carson și Whitley, și oricât de mult l-ar fi plăcut, ea avusese ezitări când îi cedase apartamentul la plecarea din Los Angeles. Troy avea tendința să intre dintr-un necaz în altul, rezultatele fiind catastrofale.

Se deplasă repede prin sufragerie și dormitor, dar camerele erau goale.

Unde ești, Troy? Chiar dacă nu reușise să-l informeze asupra orei exacte la care va ajunge, el de obicei verifica lista zborurilor.

Ajunse în bucătărie și aceasta era la fel de pustie. Își așeză poșeta și geanta de voiaj pe masa mare din mijloc, după care puse apă la fiert și căută pliculețele de ceai englezesc și o cană curată.

În timp ce apa se încălzea pe foc, își duse geanta în dormitor. Patul nu era făcut, dar se simțea prea obosită ca să se ocupe de acest lucru și trase numai cuvertura peste cearșafurile și păturile mototolite. Ajunse repede în bucătărie și se opri cu ceaiul în biroul ei pentru a privi cu drag tablourile agățate pe pereți. Se aflau toate acolo, începând de la prima încercare de a picta la vârsta de opt ani până la ultima pânză pe care o terminase în urmă cu nouă luni. Cele pe care le pictase de când stătea la Cabo San Lucas erau atârnate pe pereții biroului din casa mică de pe plajă pe care o închiriase acolo.

Căscă și își privi repede ceasul de argint prins la încheietura mâinii cu o curea din piele neagră.

E deja ora cinci, se gândi ea descumpănită. Aș putea să trag un pui de somn în așteptarea lui Troy.

Se îndreptă spre dormitor și își așeză cana goală pe noptieră. Se întinse în pat epuizată. Rămăsese trează până la trei noaptea absorbită de pictarea unui peisaj marin, și telefonul isteric al lui Troy o trezise la șapte dimineața.

Aș fi vrut să-mi spună despre ce e vorba, își zise Angel în timp ce căsca. Cunoscându-l pe Troy se putea gândi la orice.

Închise ochii și adormi imediat.

* * *

La aproape patru sute de kilometri de Los Angeles, aproape de granița canadiană, pe culmile înalte de la Kettle Range, un armăsar frumos stătea aproape nemișcat, cu urechile ciulite și nările mângâiate de adierea caldă. Călărețul aflat în șaua lui era la fel de încordat. Purta blugi, o cămașă de bumbac bleu și cizme negre prăfuite. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii și sub pălăria cu boruri largi se vedeau sprâncenele încruntate în timp ce scruta orizontul spre sud. Figura lui era extrem de atrăgătoare și ochii din spatele lentilelor fumurii erau de un cenușiu strălucitor, accentuat de pielea bronzată. Ridurile de la coada lor dovedeau că scrutase de multe ori pământurile fermei în zilele cu soare puternic. Pometii proeminenți, pielea închisă la culoare și părul negru ca abanosul dovedeau existența unui strămoș indian.

Jacob McCandless participa la rodeo în Colville National Forest și se ocupa de ferma unde creștea vaci, însă altceva îl adusese astăzi pe culmile Kettle Crest. În ultimele zile fusese stăpânit de o neliniște ciudată care îl trezea noaptea din somn. De câteva ori se trezise privind concentrat spre sud și adulmecând vântul. Ceva îl atrăgea în acea direcție, un lucru pe care nu putea să-l definească.

Calul puternic nechează nemulțumit de imobilitatea călărețului care privea insistent spre sud, și Jacob îi mângâie cu afecțiune gâtul roșcat-maroniu.

— Ce s-a întâmplat, Concho, ai obosit să stai pe loc?

Calul nechează ca pentru a aproba și scutură din cap, mutându-și coama de pe o parte pe alta.

— Bine, bine. Hai să mergem.

Jake luă frâul și-l conduse pe Concho în zigzag pe versantul muntelui ca să ajungă în pădurea de pini. Iarba înaltă se lovea de picioarele calului puternic și zgomotul alcătuia o simfonie minunată. Natura din Ferry County avusese parte de puțină ploaie în această primăvară și recolta de tutun mai avea puțin ca să fie compromisă de invazia insectelor.

Aerul era plin de mirosul pinilor și Jacob își întinse umerii ca să-și relaxeze mușchii încordați, după care privi unghiul razelor soarelui și calculă ora.

— Trebuie să fie trecut de cinci după-amiază, murmură el. Trebuia să ajungă la slujbă la șapte și jumătate; era în schimbul de noapte luna asta. Republic era un oraș mic și nu se dezvoltase nici după instalarea rețelei electrice, însă vineri și sâmbătă seara se aduna multă lume în cele două baruri, iar Jake și ajutoarele lui se luptau să calmeze bătăușii beți.

Merse la pas cu Concho, privind întinderile fermei. Însă Jake era urmărit de aceeași neliniște care îl încerca de mai multe zile.

* * *

— Ți-am spus că nu știu! Nu știu!

Un obiect greu se lovi de unul din pereții sufrageriei.

Angel se ridică din pat speriată. Dezorientată, privi în întuneric. Lumina care venea de afară era de ajuns ca s-o facă să recunoască patul din dormitorul ei și biroul de lângă fereastră.

— Cred că e nevoie să-ți reîmprospătezi memoria, domnule Carson, se auzi o voce adâncă și tăioasă, iar Angel fu străbătută de un fior.

Era clar că Troy se întorsese în apartament și că avea companie.

— Nu-mi pot aminti ceea ce n-am știut niciodată! La naiba, Chavez, nu știu unde sunt banii!

Inima ei începu să bată și mai repede când auzi teama din vocea vărului ei.

— Dacă nu știi unde sunt banii, înseamnă că știi unde este marfa.

— Ți-am spus că nu știu! Vocea lui Troy era plină de disperare. Margaret nu mi-a spus nimic... Nu știam că e atât de încăpățânată! Jur pe Dumnezeu că nu știu nimic!

Angel ridică din sprâncene. În ce se băgase Troy de data asta?

— Domnule Carson, spuse vocea adâncă, văd că ai nevoie de un stimulent ca să cooperezi. Julio...

— Nu! Nu știu nimic...! Protestul vehement al lui Troy fu întrerupt de o lovitură urmată de gemete de durere.

Angel recunoscu zgomotele oribile. Trebuia să facă ceva. Nu putea sta în dormitor în timp ce vărul ei era atacat de mai mulți necunoscuți. Se ridică din pat. Încercând să-și calmeze tremurul nervos al trupului, reuși să ridice receptorul telefonului.

Realiză că Troy uitase să plătească factura și tonul era intermitent.

Nehotărâtă, Angel își mușcă buzele. Ce să facă?

Puse încet receptorul în furcă și traversă camera în vârful picioarelor ca să deschidă ușa. Aceasta scârțâi și ea așteptă încordată să audă urmarea acestei acțiuni. Nu veni nici un răspuns, liniștea din cealaltă cameră era adâncă.

Reuși să vadă o parte din sufragerie prin deschizătura ușii și acolo se afla Troy, pe unul din scaunele de lemn, cu capul căzut pe un umăr. Un bărbat scârbos, îmbrăcat într-o jachetă de piele maro stătea în fața trupului lui inert și își trăgea niște mănuși negre pe mâini. Mai erau doi bărbați postați în spatele scaunului, care îl priveau pe Troy și un altul aplecat peste el.

— L-ai lovit prea tare, Julio, spuse cu dezgust cel mai scund dintre bărbați. Acesta își scoase o țigară dintr-unul din buzunarele costumului scump de mătase. E inconștient. Du-te și adu niște apă ca să-l trezim. Vreau să terminăm odată.

Bărbatul masiv care stătea aplecat asupra lui Troy mormăi ceva în spaniolă, dar Angel nu reuși să înțeleagă. Îl privi pe Troy care gemea cu sângele curgându-i pe bărbie din rana de la gură.

— Hei, șefule!

Privirea îngrijorată a lui Angel se îndreptă spre ușa bucătăriei unde musculosul dispăruse acum câteva secunde. Ceea ce văzu o îngrozi.

— Uite ce am găsit!

Poșeta ei din piele era adusă ca un trofeu de mâna lui mare.

— Credeam că locuiește singur, zise cel de-al treilea bărbat care vorbea repede, cu accent din sud.

— Da, replică Julio ai cărui ochi negri plini de suspiciune se învârteau prin apartament. Așa credeam și eu.

Bărbatul slab pe nume Julio, căruia i se spunea „șeful", ridică o mână ca pentru a da o comandă și musculosul aruncă poșeta Angelicăi pe una din canapele, după care se îndreptă spre dormitor.

Îngrozită, Angel abia reuși să se miște înainte ca ușa camerei să se deschidă de perete.

— Stai pe loc!

Vocea aspră o înnebuni de spaimă. Angel abia îndrăzni să arunce o privire în urma ei în timp ce alerga spre baie și-l văzu pe bărbat urmărind-o. Nu mai simți decât o durere în tot corpul când trupul lui greu îl strivi pe al ei de podea și tâmpla i se lovi de ușa masivă de lemn.

Julio simți trupul inert de sub el și se îndepărtă. Întinse una din mâinile lui mari și întoarse femeia cu fața în sus. Sângele curgea din rană pe frumoscul păr roșcat-auriu.

Îi ridică înjurând una din pleoape cu un deget și mormăi cu dezgust când văzu pupilele albe. Luă una din încheieturile fine în mâna lui și îi controlă pulsul. Se ridică indiferent și plecă de acolo fără a mai privi trupul inert.

Cei doi bărbați rămași în sufragerie priviră silueta musculoasă a lui Julio care abia avea loc pe ușă. El scutură din cap.

— S-a lovit cu capul de ușă... a murit, zise el cu indiferență în timp ce privirea i se îndreptă spre Troy care era doar pe jumătate conștient.

— Nu-mi place asta, se enervă bărbatul șaten a cărui privire albastră începu să se învârtească prin cameră, parcă așteptând deja apariția polițiștilor. Hai să plecăm de aici.

— Încă n-am terminat cu Carson, protestă Julio, ai cărui ochi străluceau cu anticipație când își trase din nou mănușile pe mâini.

Privirea rece a bărbatului slab îl măsură pe Julio și văzu plăcerea perversă întipărită pe fața lui.

— Nu, încă n-am terminat cu el, fu acesta de acord. Dar nu-mi plac surprizele. Trebuia să fie singur în apartament. Verifică poșeta... cine era femeia?

Julio controbăi prin poșetă și găsi permisul de conducere.

— Angel Carson-Whitley.

Bărbatul șaten rămase uimit, după care începu să înjure.

— Ești un idiot, Julio! Ai omorât unul din copiii lui Charles Whitley.

— Și? întrebă el cu indiferență în timp ce punea permisul la loc și arunca poșeta pe canapea.

— Și te-ai băgat într-un lucru ce te depășește! Ei sunt proprietarii a jumătate din Pasadena, au o companie de computere, un studio de film și naiba mai știe ce! Nu ai omorât o femeie oarecare!

Privirea impasibilă a lui Julio se îndreptă spre șeful lui. Chavez îl privea cu sprâncenele ridicate.

— Nu-mi place cum sună.... nu am nevoie de publicitate. Privirea lui rece trecu de la Julio la expresia nervoasă a lui Jamison. Scăpați de cadavru.

— Sigur, șefule. Îl voi arunca pe dealurile din Mulholand.

— Nu! exclamă Jamison speriat. Scoate-o din Los Angeles! Cu cât polițiștii o găsesc mai târziu, cu atât va fi mai bine pentru noi! Avem nevoie de timp pentru a ne găsi un alibi.

— Bine, încuviință Chavez. Avem vreun transport în seara asta?

— Da, spuse Julio ridicând din umerii lui masivi. Vărul meu Luis.

– Ce transportă?

– Ca de obicei... trei kilograme de cocaină și ceva heroină. Chavez încuviință cu hotărâre.

– Puneți cadavrul în camion. Spuneți-i să-l arunce în deșertul din Utah sau din Washington... cu cât mai departe, cu atât mai bine.

Julio încuviință și porni spre dormitor.

– Și, Julio...

Musculosul se opri ca să se uite la Chavez.

– Spune-i să nu facă vreo greșeală. Voi fi... foarte nefericit... dacă domnișoara Carson-Whitley e găsită prea curând. Înțelegi?

– Da, fu de acord Julio, după care dispăru în dormitor.

– Jamison, verifică apartamentul și șterge urmele, spuse Chavez privindu-l aspru pe bărbatul aproape speriat. Vreau să dispară orice urmă a prezenței femeii aici.

– Bine. Jamison luă geanta și făcu un pas spre dormitor, dar schimbă direcția spre bucătărie când Julio apăru în ușă cu trupul lui Angel înfășurat într-o pătură și purtat pe un umăr.

Chavez îi ignoră pe amândoi și își îndreptă atenția spre inconștientul Troy. Îi mută capul în cealaltă parte, dar nu primi nici un răspuns. Deschise una din pleoapele lui și văzu ochii dați peste cap. Dezgustat, lăsă bărbia lui Troy să cadă și capul ajunse să i se sprijine în piept.

– Julio! strigă el.

– Da, șefule? Musculoscul se opri cu mâna pe clanța ușii de la intrare și se întoarse spre Chavez.

– După ce o pui în mașină întoarce-te și ia-l și pe ăsta, zise el arătând spre Troy. Apa nu mai folosește la nimic... se pare că avem două cadavre de care trebuie să scăpăm în seara asta.

– Pe el unde vrei să-l arunc? Împreună cu femeia?

– Nu... îl vei duce pe aleea din spatele barului unde lucrează Margaret. Bărbați morți sunt găsiți în fiecare noapte pe aleile dosnice din Los Angeles; poliția nu va face vreo legătură cu noi dacă Troy moare.

– Da. Julio deschise ușa și porni în noapte cu trupul lui Angel.

* * *

La patru sute de kilometri spre nord, Jacob se opri brusc în mijlocul străzii. Era din nou neliniștit și acest lucru îl făcu să privească îngrijorat spre sud. Vena i se zbătea pe tâmplă și ochii cenușii sclipeau de încordare.

Neliniștea îi făcea trupul să încremenească spre acea direcție.

– ...așadar i-am spus că putem rezolva totul ușor sau greu, depinde numai de tine. Și el a renunțat! A întins mâinile și m-a lăsat să-i pun cătușele. Îți spun eu, Jake, a fost...

Del realiză că Jacob nu mai era lângă el și se opri ca să privească în josul străzii. Partenerul lui stătea nemișcat, cu trupul vibrând de tensiune. Chiar și sub pălăria crem care făcea parte din uniforma lui, i se vedeau ochii cenușii ațintiți undeva de-a lungul străzii.

Del se apropie de prietenul lui și-l privi mirat.

– Jacob? Ce s-a întâmplat? Urmări privirea ofițerului, dar nu văzu nimic în afară de praful care acoperea strada principală din orașul Republic. Ai văzut ceva?

Ca de obicei în serile de vineri, barurile erau pline, se auzea muzică și râsete. Mașini prăfuite stăteau aliniate pe marginea străzii, însă Del nu vedea nimic deosebit, nimic care să-l alarmeze pe extraordinarul Jacob.

— Nu, răspunse Jake aproape absent, încercând din răsputeri să alunge emoția pe care n-o înțelegea. Simțea că ceva nu era în regulă, dar nu-și dădea seama despre ce e vorba. Era frustrant! Ridică din umeri și se strădui să întoarcă privirea spre nord. Mi s-a părut că văd ceva, atâta tot. Ar fi bine să terminăm verificarea barurilor.

— Mda, bine. Del nu era convins că Jacob spusese adevărul, dar lucrau de doi ani împreună în forțele de ordine. Era sigur că dacă era un lucru important, Jacob îi va spune la timpul potrivit.

* * *

Angel se trezi încet din starea de inconștiență. Era înconjurată de întuneric și nu se putea mișca. Pleoapele îi erau grele și când încercă să deschidă ochii simți o durere imensă străbătându-i capul. Se opri imediat și rămase nemișcată, respirând cu disperare într-un efort de a-și calma durerea și greața.

I se părea că trecuse o veșnicie, dar reuși într-un târziu să devină conștientă de mirosul de benzină și ulei, care o sufoca. Ceva îi acoperea fața și abia dacă putea respira. Panicată, Angel își trecu o mână peste față și dădu la o parte pătura care mirosea a benzină. Făcu o nouă încercare de a deschide ochii și de această dată reuși, dar nu văzu decât întuneric. Auzea un zgomot ritmic și se întrebă cu ce seamănă.

Suprafața pe care stătea întinsă se mișca puternic.

Angel își stăpâni greața în timp ce lacrimi de durere îi curgeau pe obraji. Însă zgomotul și mișcarea i se păreau cunoscute.

Este un motor, își zise ea îndurerată. Și se afla în mișcare!

Stătea ghemuită și când încercă să-și întindă picioarele ca să-și dezmorțească mușchii, sandalele ei atinseră o suprafață solidă. Încercă să se deplaseze spre stânga, dar se lovi de altceva. Întinse degetele și atinse o suprafață de metal rece.

Nu avea sens. Oare era închisă într-o cutie de metal? Dar de ce se mișca? Încercă să alunge panica, dar dezorientarea îi accentua greața și o făcea să transpire.

Capul o durea și mai tare. Începu să-și piardă cunoștința și se luptă în zadar cu întunericul. Într-un târziu renunță și se lăsă în voia sorții.

Camionul negru cu număr de California părăsise Los Angeles-ul noaptea. O luase spre nord, trecuse granița statului, ajungând în ploiosul Oregon. În timp ce Angel zăcea inconștientă în camion, acesta traversase Oregon-ul, trecuse prin Portland și o luase spre Wenatchee, micul oraș din deșertul aflat în estul statului Washington.

Acolo locuia Daniel, vărul lui Luis Rodriguez, împreună cu actuala lui prietenă, în mijlocul unei comunități de indieni care erau în continuă mișcare și culegeau merele pentru care statul Washington era renumit.

Pe Luis nu-l deranja să transporte sacii de plastic cu cocaină și heroină în panourile secrete ale camionului său. Făcuse această călătorie de multe ori și nu fusese oprit de nimeni, dar era nervos din cauza încărcăturii pe care Julio o plasase în camionul lui în această seară. Luis avea numai douăzeci și doi de ani, dar lucra pentru unchiul său, Julio, de cinci ani care se dovediseră profitabili. În tot acest timp nu i se ceruse decât să conducă iubitul lui camion prin America, Canada sau Mexic. Niciodată nu avusese de-a face cu cadavre. Fiind superstițios, lui Luis nu-i plăcea gândul că o femeie moartă zace în camionul lui.

De aceea îl rugase pe Daniel să-l ajute să scape de cadavru. Așa că cei doi bărbați plecaseră din Wenatchee pe un drum lăturalnic care ducea în nord, în Ferry County, ca să treacă granița canadiană, când Angel încă mai zăcea în camionul închis.

Daniel conducea o camionetă furată, cu număr de Utah pe care o luase dintr-o parcare din Seattle. Cei doi plecaseră din Wenatchee după lăsarea întunericului, camioneta fiind pe urmele camionului plin de droguri.

Mai la nord de Rocky Reach Dam, aproape de râul Columbia, Luis îi semnaliză lui Daniel și părăsiră autostrada pe un drum desfundat. Vărul lui îl urmă repede și după ce parcurseră aproape un kilometru opriră motoarele și stinseră luminile.

Daniel coborî din mașină și se îndreptă spre camionul lui Luis.

— Ești nervos, Luis? își tachină el vărul, care părea foarte încordat. Nici lui Daniel nu-i plăcea această situație. Drogurile erau una... cadavrele cu totul altceva.

— La naiba, nu, mormăi Luis ca să se apere, ignorând transpirația rece care îi scălda fruntea.

—Atunci deschide odată camionul ăsta blestemat și hai să terminăm treaba, se răsti Daniel, ai cărui nervi erau la fel de întinși.

Luis introduse cheia în broască, o răsuci și ușile se deschiseră. Rămase șocat și fața i-se albi imediat. Daniel începu să tremure când văzu cadavrul ridicându-se în șezut.

— Slavă Domnului! exclamă Angel ai cărei ochi abia reușeau să se adapteze razelor lunii care intrau prin ușile deschise ale camionului. Credeam că n-o să ne oprim niciodată. Cine sunteți? Unde sunt?

Cei doi bărbați o priveau ca pe o fantomă, în timp ce Angel aștepta o explicație pentru întâmplările bizare pe care ea nu le putea înțelege.

— Vă rog, șopti ea cu ochii înlăcrimați, implorându-i să iasă din mutenia lor. Nu știu unde sunt. Sau cine sunt. De ce mă aflu în camionul acesta?

Capitolul 2

Luis și Daniel se priveau unul pe altul.

— Nu știi cine ești? întrebă mirat Luis.

— Nu, nu știu. Ea îl privi cu atenție, dar nu găsi nici un răspuns pe fața lui albă ca varul. Se întoarse spre Daniel, dar și acesta arăta la fel. Nici voi nu știți numele meu, nu-i așa? șopti ea disperată.

Luis nu-i răspunse, dar îi întinse mâna.

— Haide, ordonă el. Ieși de acolo.

Angel îi prinse mâna cu degete tremurânde și el o trase din camion. Simți pietrișul sub sandale în timp ce abia putea să se țină pe picioarele amorțite. Gemu și duse mâinile la cap ca pentru a alina durerea imensă pe care o simțea la orice mișcare.

— Heeei, spuse Daniel plin de interes când zări curbele trupului ei prin cămașa albă și pantalonii de bumbac. Ochii ei străluceau ca două pietre prețioase verzi pe o față palidă, foarte frumoasă în ciuda urmelor de murdărie și a rănii urâte de la tâmplă. Părul roșcat-auriu îi cădea ca o mătase pe umeri și nici măcar razele palide ale lunii și umbrele nu reușeau să-i atenueze minunata culoare.

Luis îi aruncă o privire aspră și scuturâ din cap îngrijorat.

— Uită de asta, Daniel. Suntem și așa băgați în destule necazuri.

— Ce necazuri? șopti Daniel. Nici măcar nu știe cine e și unde e!

— Tocmai ăsta e necazul, insistă Luis. Ce naiba să facem cu ea?

Daniel ridică din umeri.

— Eu știu ce mi-ar plăcea să fac cu ea și nu are nici o legătură cu săparea unei gropi!

Luis se încruntă.

— Haide, Luis, continuă cu insistență Daniel, ai cărui ochi negri străluceau plini de interes. Ce e rău în asta? O putem lua cu noi.

— Nu avem timp pentru astfel de lucruri, Daniel, zise Luis cu asprime. Transportul trebuie să ajungă la timp în Canada. Dacă întârziem doar cu un sfert de oră, cumpărătorul nu ne va aștepta.

— Știu, știu, comentă Daniel supărat. O iau cu mine; după ce încheiem afacerea, voi avea timp destul. Apoi o putem lăsa în Canada; habar nu are cine este și unde se află. Chiar dacă se duce la poliție, ce va avea să le spună? Nu știe nimic.

— Mda, mormăi Luis, dorind să lase de la el, dar neplăcându-i această alternativă. Nu putea s-o omoare și era mai bine s-o lase într-un mic orășel de peste granită, unde nu va afla niciodată cine este. Autoritățile canadiene nu vor avea nici un motiv să creadă că este americancă.

Cei doi bărbați se opriră din conversație și se apropiară de ea.

— Urcă în camion, îi spuse cu asprime cel mai scund și mai slab dintre ei în timp ce închidea ușile din spate.

Angel se străduí să rămână în picioare și simți că-i pocnește capul la zgomotul metalului lovit de metal.

— Haide, îngerașule, zise celălalt luând-o de braț ca s-o ducă la camioneta lui. Mergi cu mine.

Abia reuși să meargă în urma lui până acolo. Știa că dacă el n-ar fi susținut-o de braț, ar fi căzut în pietrișul de pe drum. El deschise portiera și o urcă în camionetă, mângâindu-i brațele cu o familiaritate înspăimântătoare. Angel se îndepărtă repede ca să pună cât mai multă distanță între ei. Se uita la ea dezbrăcând-o din priviri.

Daniel se așeză la volan și porni motorul.

— Numele meu este Dan, zise el zâmbind insinuant în timp ce-i mângâia genunchiul cu o mână. De ce nu te apropii ca să ne cunoaștem mai bine?

— Nu, nu, mulțumesc, reuși Angel să spună, îngrozită de frica din vocea ei. Nu mă simt prea bine... mă doare capul îngrozitor și în camion mirosea a benzină. Acest lucru mi-a provocat o senzație de greață. El își luă imediat mâna și dezgustul de pe figura lui era o încântare pentru ea. Am încercat din răsputeri să nu vomit, dar mă tem că lucrul acesta se va întâmpla până la urmă.

— Hmm, mormăi el îndreptându-și atenția spre drumul desfundat din fața lor.

Trei ore mai târziu, durerea de cap a lui Angel era la fel de mare. N-o ajutase deloc faptul că șoferul insistase să asculte muzică rock la volumul maxim al casetofonului din mașină, iar zgomotul discordant o făcea să sufere și mai mult. Luna îi urmărea printre munți, văi, păduri și coline. Din când în când treceau pe lângă vreo fermă cu geamurile întunecate. Erau puține orașe și numele lor nu-i erau cunoscute lui Angel.

În fața lor, farurile camionului luminau drumul și Angel privi cu atenție o plăcuță verde cu alb.

OMAK. Rezervația indiană Colville. Cuvintele acestea nu însemnau nimic pentru Angel. Îndrăzni să arunce o privire spre șofer. Oare era indian? Rezervația era destinația lor? Cu toate că acesta avea pielea măslinie și părul negru, Angel se îndoia că ar fi indian. Arăta mai mult a spaniol sau mexican, își spuse ea cu convingere. Nu știa cum de ajunsese la concluzia asta, dar era convinsă că era corectă.

Șoseaua se desfășura pe kilometri întregi, printre coline sălbatice, fără a ajunge la vreo urmă de civilizație. Farurile camionului clipiră dintr-o dată, iar Daniel înțelese repede mesajul și încetini.

O privi pe Angel și realiză că aceasta îl evita, pretinzând că habar nu are ce se întâmplă. Întinse mâna și dădu muzica mai încet.

— Va trebui să ne oprim ceva mai încolo, îi spuse el zâmbind în întuneric. Să rămâi în mașină și să taci din gură.

— Există vreo toaletă acolo? Angel nu dorea să-l întrebe așa ceva, dar i se părea că mersese zile întregi.

— Nu, mormăi el nervos. Nu, nu este nici o toaletă acolo, dar ne putem opri la campingul de la ieșirea din orașul Republic.

Angel vru să deschidă gura ca să-l întrebe unde se afla Republic, dar el dădu muzica mai tare ca și când nu mai voia s-o asculte, așa că ea își întoarse privirea spre fereastră și tăcu.

Camionul semnaliză din nou și Daniel încetini și-l urmă pe Luis care parca în fața unei case mici, greu de descris. Mașinile făcură o întoarcere în formă de U ca să rămână cu fața la șosea, dar șoferii nu opriră motoarele. Luis bătu de trei ori la ușa casei și își făcură apariția doi bărbați. Razele lunii erau destul de puternice pentru ca Angel să vadă că Luis le dădu un pachet și

ceilalți îi dădură în schimb un plic, după care camionul se puse din nou în mișcare și camioneta îl urmă de aproape pe șosea.

Ce se întâmpla? Cine erau oamenii aceștia? Angel simțea că se petrecea o afacere clandestină în toiul nopții. Dacă acesta era adevărul, realiză că fusese implicată.

Sunt o criminală? Nu mă simt așa, dar ce caut eu împreună cu acești bărbați? Când încercă să-și reamintească ceva, capul începu s-o doară și mai tare. Și de ce ei nu știu cine sunt? De ce nu-mi pot spune cine sunt și cum am ajuns în camion?

Degetele ei atinseră ușor tâmplele ca pentru a mai îndepărta din durere. Nu era nici o îndoială că cineva sau ceva o lovise nu cu foarte mult timp în urmă, deoarece rana încă mai sângera. Întrebările fără răspuns continuau s-o chinuiască în timp ce vehiculele zburau prin noapte.

* * *

Jake se învârti prin parcarea mare a supermarketului înainte de a se întoarce spre oraș. Mașina răspundea perfect comenzilor lui cu motorul ei puternic și cele patru roți mari. Lumina farurilor ajungea până la pinii de pe marginea drumului de unde răsărea câte un cap de căprioară.

— A fost o noapte liniștită, comentă Del aprinzându-și o țigară și deschizând geamul ca să lase fumul să iasă. N-am arestat decât un șofer beat... probabil că e un record pentru o seară de sâmbătă.

— Mda, încuviință absent Jake. Premoniția lui neliniștitoare creștea cu fiecare oră și acum devenise aproape insuportabilă.

Trecuse o oră după miezul nopții și autostrada goală se întindea în fața lor. Când ajunseră lângă clădirile întunecate ale școlii văzură apropiindu-se farurile unei mașini.

Ochii lui Jake se îngustară în timp ce luminile se apropiau uimitor de repede de mașina lor.

— Șoferul acesta zboară, mormăi Del pornind radarul. Sigur că da, continuă el citind cifrele. Merge cu o sută douăzeci de kilometri la oră când nu ar trebui să depășească optzeci.

Mașinile se apropiau rapid de ei și îi depășiră repede. Jake întoarse imediat mașina și porni pe urmele lor, cu sentimentul că acum va afla cauza neliniștii care îl urmărea de zile întregi. Niciodată nu aștepta cu nerăbdare să apară probleme, dar acum, Jake știa că totul va lua sfârșit.

— Anunță la bază, îi spuse el lui Del, dar partenerul lui luase deja microfonul. Un camion negru și o camionetă de import... probabil Toyota sau Nissan.

— FY 5 către Republic, începu Del și Jake ignoră restul conversației, concentrându-se asupra farurilor din fața lui.

Când aprinse girofarul, cele două vehicule accelerară.

— N-au de gând să se oprească! exclamă Del entuziasmat, după care îi zâmbi lui Jake. Ce spuneam despre noaptea asta liniștită? Când luă din nou microfonul vocea lui era la fel de calmă ca înainte, cu toate că ochii îi scânteiau de plăcere. FY 5 anunță o depășire de viteză și refuzul de oprire al șoferilor.

* * *

— La naiba! Daniel privi în oglinda retrovizoare și se încordă.

Angel renunță la contemplarea peisajului întunecat care-i înconjura și se uită la el.

— Ce s-a întâmplat?

El ridică ochii spre cer și apăsă pedala de accelerație până la podea.

— Prostul de Luis! I-am spus că n-ar trebui să trecem prin Republic! exclamă el nervos.

Angel se îndreptă pe locul ei și se uită pe geamul din spate. În urma lor se vedea girofarul unei mașini de poliție și Angel realiză că se auzea și sirena, cu toate că muzica era dată la maximum. Speranța crescu repede în ea.

— Ce faci? N-ai de gând să oprești? Îndrăzni să arunce o privire șoferului și i se răspunse cu un râs cinic.

— Absolut deloc, îngerașule. El aruncă încă o privire nervoasă în oglindă și văzu mașina de poliție apropiindu-se. Angel se strâmbă dezgustată când văzu expresia feței lui. Ochii îi străluceau de exaltare și trăsăturile i se înăspriseră de răutate. Pune-ți centura de siguranță, scumpo, începe distracția!

Spunând asta, trase de volan și părăsi șoseaua. Angel țipă, gata să se lovească de parbriz.

* * *

Jake înjură și urmări camioneta. Mașina răspundea prompt comenzilor lui.

— Extraordinar, comentă Del, mulțumit că în această seară conducea Jake. Jacob McCandless avea nervi de oțel și Del nu-l văzuse niciodată transpirând, nici măcar atunci când inima lui o luase la trap și palmele îi erau ude de teamă. Își privi partenerul și-l văzu cum urmărește plin de calm camioneta.

— Mda, extraordinar, comentă Jake în timp ce încerca să-l ajungă din urmă pe fugar. Se pare că vrea să se joace. Ar fi mai bine să chemi întăriri.

În timp ce Del suna la dispecerat, Jake se concentra asupra mașinii din fața lui. Ajunseră din nou la șosea, dar camioneta se deplasa de pe o parte pe cealaltă, nelăsându-l pe Jake s-o depășească. Ajunseră la intersecția cu altă autostradă și camionul se despărți ca s-o ia spre nord și să ajungă la graniță.

— Cred că cele două mașini se despart aici, anunță Del dispeceratul în timp ce urmăreau camioneta care o luase spre est. Anunțați-i pe cei de la graniță și poliția canadiană. Aflați dacă avem vreo patrulă în nordul statului, adăugă el înainte de a închide microfonul.

Camioneta coti brusc și o luă pe șoseaua care ducea la Hall Creek. Fără a ezita, Jake îl urmă îndeaproape, controlând perfect mașina masivă la această curbă strânsă. Pietrișul sărea în jurul lor când accelerau ca să prindă camioneta din urmă.

— Se pare că avem un șofer și un pasager, comentă Del când farurile lor luminară interiorul mașinii urmărite.

Camioneta coti din nou și Daniel aproape că pierdu controlul volanului când ajunse pe un drum desfundat.

— Merge prea repede, spuse Del. Nu va reuși să ia curbele care urmează.

Și așa se întâmplă. Jake conducea ușor pe serpentine, dar Daniel nu cunoștea drumul și nici nu încetinea. Rezultatul fu că mașina se învârti în cerc la următoarea curbă, pierdu bătălia și se lovi de parapetul de pe marginea drumului.

Jake frână repede.

— Pune mâna pe șofer! strigă Del în timp ce deschidea ușa pasagerului ca să coboare.

Jake deschise repede portiera și sări din mașină. Șoferul camionetei încerca să pornească din nou și ei nu puteau zări nimic prin geamurile fumurii ale cabinei.

Jake scoase pistolul și trase de ușa pasagerului.

* * *

Angel era îngrozită de cursa pe care o făcuse Daniel. Când mașina se lovi de parapet ea nu pierdu nici o secundă, dar degetele îi tremurau prea tare ca să se poată elibera de centura de siguranță.

Mașina poliției se oprise în spatele lor, însă Daniel încerca din nou să pornească.

— Ieși din mașină!

Comanda ajunse la urechile lui Angel când o siluetă își făcu apariția în fața portierei lui Daniel. A lui era încuiată, dar cea din partea lui Angel nu. Ea reuși să desfacă centura de siguranță exact când aceasta se deschise larg și se trezi față în față cu țeava unui pistol.

Înghețată, ochii i se măriră de frică și abia reuși să-și ia privirea de la pistol ca să se uite la bărbatul care-l ținea. Realiză într-o secundă că acesta era la fel de periculos ca și arma pe care-o ținea îndreptată spre ea. Ochii lui cenușii străluceau aspri, fața întunecată era incredibil de atrăgătoare și insigna de șerif strălucea pe pieptul lui puternic.

Numai atât reuși să observe. Camioneta se eliberă și plecă în marșarier. Bărbatul de lângă ea o prinse de umăr și o trase spre el.

— Sari! ordonă el și ea se supuse, aruncându-se cu disperare în brațele lui.

Trupul lui puternic nici nu se clinti la acest impact. Brațele musculoase o încercuiră și Angel își lipi fața de pieptul lui. În jurul lor era numai praf din cauza camionetei care demara în forță.

* * *

O parte din Jake încă mai era la datorie și reflexele lui funcționaseră automat când o trăsese pe femeie din camionetă, însă cealaltă parte lupta cu disperare să alunge emoțiile care îl copleșiseră când deschisese portiera și privise în ochii ei verzi. Ochi verzi plini de groază, două smaralde înconjurate de gene lungi și umbrite de sprâncene prefecte. O cascadă de păr roșcat-auriu îi înconjura fața de un oval perfect. Buzele ei cu ușoare urme de ruj tremurau în ciuda efortului de a le stăpâni. Era de o frumusețe uluitoare și el realiză că ea îl făcuse să nu mai doarmă nopțile și să stea cu nervii încordați timp de zile întregi.

Camioneta se eliberase și el o trăsese pe femeie de umeri ca s-o aducă lângă el. Ea se supusese ordinului și sărise din mașina în mișcare ca să ajungă în brațele lui sigure. Peste capul ei, Jacob îl văzu pe Del cum trage câteva focuri după camioneta care lăsa în urma ei o dâră imensă de praf.

— Nu va ajunge prea departe cu aceste cauciucuri, comentă Del privind norul de praf în care dispăruse mașina. Se întoarse cu spatele la Jake și puse pistolul în tocul lui. Am tras câte un glonț în fiecare roată. După un kilometru vor fi toate dezumflate.

Jake nu răspunse. Del o cerceta pe femeia agățată de partenerul lui, cu un interes din ce în ce mai mare. Aceasta stătea lipită de el și partenerul lui nu făcea nimic ca s-o descurajeze.

— Uh, Jake...? se aventură el.

Acesta își luă privirea de la drumul prăfuit și se uită la Del.

— Cine e? întrebă Del.

— Nu știu, răspunse Jake. Își puse pistolul în toc și încercă s-o îndepărteze pe femeie de el. Degetele ei mici se prinseseră de cămașa lui și fața stătea lipită de pieptul lui puternic. Trupul ei era atât de aproape de al lui încât îi putea simți toate formele. Începuse să se încălzească și trupul lui răspundea în fața femeii pe care o ținea în brațe. Mai simțise dorință și altă dată, dar niciodată cu o asemenea intensitate și luptă să se controleze. Era limpede că ea avea nevoie de siguranță, nu de pasiune. Trupul ei tremura și n-ar fi dorit s-o smulgă brutal de lângă el. Ceva îi spunea că deja fusese brutalizată și era destul de speriată.

Își aplecă puțin capul ca să se uite la ea, dar nu văzu decât părul mătăsos care-i cădea pe umeri.

— Doamnă? rosti el încet, cu grijă să n-o sperie. Vă simțiți bine?

Femeia se mișcă puțin și scuturâ din cap.

Del și Jack schimbară priviri pline de îngrijorare.

— Sunteți rănită? Vocea lui Jake era plină de neliniște. Degetele lui îi prinseră bărbia și o făcură să dea capul pe spate. Ochii verzi erau plini de spaimă și fața lividă. O privi repede și descoperi sângele care i se prelingea pe obraz. El v-a rănit? Spuneți-mi unde. Aici? Degetele lui urcară spre tâmpla ei și dădură la o parte părul care ascundea rana urâtă.

Angel gemu de durere și închise ochii. Frica o ajutase să desfacă centura de siguranță și să iasă din mașină. Acum nu mai avea

putere și durerea se accentua. Greața o făcea să icnească și se agăță cu disperare de bărbatul care îi vorbea atât de blând.

Cu el sunt în siguranță. Ce bine ar fi dacă l-aș putea face să rămână cu mine. Habar nu avea de unde știa că putea avea încredere în el. Deschise cu greu ochii și îl privi.

— Nu mă părăsi, șopti ea privindu-l cu ochii ei verzi plini de teamă. Mă doare. Se opri și își umezi buzele ca să poată continua. Mă doare capul. Nu pleca! Te rog...

Întunericul crescu în jurul ei și își pierdu cunoștința.

Jake simți cum trupul ei devine inert și brațele îi cad moi pe lângă pieptul lui.

— La naiba! mormăi el înainte s-o ia în brațe. Chiar și inconștientă, ea se agăță cu brațele de gâtul lui în timp ce el începu să meargă.

Jake nu avu nevoie să-i spună lui Del să deschidă portiera mașinii pentru că acesta ajunsese acolo înaintea lui și-l privi în timp ce o așeza cu grijă pe femeie în mașină și-i acoperea umerii cu jacheta lui. Se apropiau alte două mașini de poliție.

— Eu voi rămâne aici, Jake, și le voi spune ce s-a întâmplat. Vrei să trec pe la spital când mă întorc înapoi în oraș? Del nu avea nevoie să-l întrebe pe Jake unde se duce deoarece lucrau împreună de mulți ani și se cunoșteau foarte bine.

— Mda, zise Jake peste umăr în timp ce pornea mașina.

Del încuviință și se îndepărtă de vehiculul care pornea cu ușurință pe drumul desfundat. Jake era conștient de trupul învelit în jacheta lui și de capul care i se odihnea pe umăr. Ea se agită și gemu. Jack își trecu o mână peste obrazul ei.

— Gata, scumpo, șopti el cu ochii la șosea. Vom părăsi drumul acesta imediat.

Ea gemu ușor și-i prinse degetele cu ale ei, strângându-le cu o forță surprinzătoare. Jake fu cuprins de un val de pasiune care-l făcu să-i răspundă cu aceeași strângere posesivă. Cu toate că era foarte sigur că este inconștientă, ea refuza să-l elibereze și ajunse la spital ținând mâna ei mică în a lui și oprind mașina cu mâna stângă.

Reuși să se desprindă din mâna ei ca să iasă din mașină și când ajunse lângă ea ca s-o ducă în brațe spre camera de urgență a spitalului văzu lacrimile care curgeau pe obrajii ei.

— Hei, șopti el cu o voce plină de dorința de a alunga teama care pusese stăpânire pe ea. O ridică în brațe și ea oftă adânc. Sunt aici, iubito, ești în siguranță, îți promit.

Ea nu deschise ochii și nu-i răspunse, dar el știu că fusese auzit, deoarece simți relaxarea aproape imediată a trupului ei.

— Jake, îl salută asistenta în halat alb, care se grăbi s-o privească pe femeia din brațele lui. Ce avem aici?

— Nu sunt sigur, Chris, răspunse el în timp ce-o urma repede spre camera de urgențe, unde asistenta intră repede și aprinse luminile. Are o rană de dimensiunea unui ou la tâmplă și și-a pierdut cunoștința.

— Pune-o pe pat, spuse Chris în timp ce aducea o măsuță plină de instrumente argintii și ușa din spatele lor se deschidea. Ea privi peste umăr și zâmbi scurt. Ah, bine că ați venit, doctore.

Doctorul Stemmons își trecu o mână prin părul blond și le zâmbi lui Jake și lui Chris.

— Bună seara, Jake, ce ne-ai adus de data asta?

— Nu sunt sigur, doctore, am scos-o dintr-un vehicul în mișcare.

Doctorul îl privi speriat și Jake oftă neliniștit.

— Îți voi explica mai târziu. Tot ce știu e că este speriată de moarte și că cineva sau ceva a lovit-o în cap, iar acum este inconștientă.

— Hmm, mormăi doctorul Stemmons în timp ce-l asculta pe Jake și controla pupilele lui Angel. Ar fi mai bine să aștepți afară cât o examinez, Jake.

— Nu-i va plăcea asta, comentă el privind degetele ei extrem de albe înlănțuite de ale lui. A devenit disperată când am încercat să mă desprind de ea, explică el arătând spre mâinile lor când doctorul îl privi întrebător.

— Ei bine, oricum va trebui să aștepți afară.

Jake se străduí să nu ia în seamă protestele ei la încercarea de a-și desprinde mâna și își stăpâni dorința irațională de a rămâne lângă această femeie.

Merse încolo și încoace pe coridorul lat, incapabil să stea pe scaun. I se păru că trecuse o eternitate până când se deschise ușa sălii de urgențe și doctorul Stemmons apăru însoțit de Chris și împingând patul cu roți pe care se afla Angel.

Doctorul se opri ca să discute cu Jake, lăsând-o pe Chris să se îndepărteze repede pe hol.

— Îi vom face niște analize, Jake, ca să aflăm cât de grav a fost rănită și dacă a fost afectat creierul. Ai avut dreptate, a fost lovită cu ceva în cap, dar nu putem spune cât de grav este până când nu facem analize și radiografii.

— Le puteți face aici?

— Din fericire, da. Doctorul Stemmons îl privi îngrijorat pe Jake care de obicei era impasibil. Arăți îngrozitor, Jake, de ce nu te duci la bufetul asistentelor să bei o cafea. Raelene e de serviciu în noaptea asta. Spune-i că te-am trimis eu.

Jake reuși să zâmbească vag.

— Mulțumesc, doctore, aveam nevoie de o cafea.

— Bine, zise doctorul bătându-l pe umăr cu o mână. Te vom anunța imediat după ce avem rezultatele analizelor, adăugă el îndepărtându-se pe coridor.

* * *

Angel se trezi cu greu. Trecu din stadiul de inconștiență spre lumina de afară, devenind încetul cu încetul conștientă de zgomotele din jurul ei. Deschise ochii cu grijă și întoarse ușor capul. Nu mai simți aceeași durere insuportabilă, ci doar niște înțepături, și deveni mai încrezătoare.

Se uită în jur. Se afla într-o cameră mică, întinsă pe un pat de fier și brățara însemnată de la mână îi spunea că se află într-un spital. Își trecu ușor mâna peste cearșaful alb care era întins peste ea.

— În sfârșit, te-ai hotărât să te trezești.

Își amintea această voce adâncă și întoarse capul în partea cealaltă ca să-l descopere pe cel care vorbise.

Bărbatul care stătea pe scaunul de la geam purta cizme negre de cowboy, blugi și o cămașă albă de bumbac care-i acoperea brațele puternice. Stătea rezemat de spătarul scaunului și ea îi studie fața. Avea părul negru și niște ochi cenușii care o priveau cu îngrijorare. Tenul măsliniu se potrivea perfect cu trăsăturile extrem de atrăgătoare care o impresionau.

Bătăile inimii i se accelerară și abia mai reuși să respire, lucru ce o lăsă fără cuvinte și copleșită de încântare. Lângă el se simțea în siguranță, aproape ca acasă.

— Bună, reuși ea să articuleze privindu-l cu ochii verzi plini de dragoste. Te-am așteptat... unde ai fost?

Capitolul 3

Jake o privi lung. Își petrecuse ultimele patruzeci și opt de ore stând lângă acest pat, privind fața ei palidă și rugându-se să se trezească. În aceste ore se tot gândise la atașamentul inexplicabil pe care-l simțea pentru această femeie, în ciuda faptului că nu-i știa nici măcar numele, habar nu avea de unde este sau ce căuta în camioneta furată a lui Daniel Estevez. Nu înțelegea puterea care îl legase de ea, și acum o vedea trezindu-se. Era foarte bucuros și privea încântat ochii ei plini de căldură.

— Nu m-am mișcat de aici, zise el cu o voce încărcată de emoție. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre pat ca să fie cât mai aproape de ea. Îi mângâie ușor obrazul și bărbia cu un deget. Tu ai fost cea care n-a vrut să se trezească. Am fost foarte îngrijorat.

— Îmi pare rău, șopti ea înconjurându-i gâtul cu mâinile ca să-l aducă mai aproape.

Jake o îmbrățișă cu blândețe și își lipi obrazul de părul ei mătăsos. Închise ochii și oftă ușurat la atingerea trupului cald al lui Angel și la auzul bătăilor regulate și puternice ale inimii ei.

Angel suspină mulțumită. Brațele lui puternice care o înconjurau, pieptul lat lipit de al ei, obrazul lui moale lângă tâmpla ei... toate acestea îi ofereau confort și siguranță.

— Ei bine, ne-am trezit!

Angel privi peste umărul lui Jake și văzu silueta unei surori care-i privea din ușa pe jumătate deschisă.

— Îl voi chema pe doctor, spuse aceasta și dispăru.

Apăru aproape imediat și deschise ușa de perete pentru a face loc unui bărbat înalt și blond, îmbrăcat într-un halat alb. Se opri surprins când îl văzu pe Jake stând pe pat și strângând pacienta în brațe, însă expresia lui redeveni profesională când se apropie de patul lui Angel.

— Bună dimineața, Jake, spuse doctorul Stemmons în timp ce Jake se îndepărta de Angel și o așeza ușor pe perne înainte de a se ridica. Doctorul îi luă locul și controlă pulsul lui Angel. Încuviințând satisfăcut, eliberă încheietura ei ca s-o prindă de bărbie.

— Cum te simți în dimineața asta? întrebă el mișcând-i încet capul la stânga și la dreapta, ca să vadă ce reacție are.

— Mult mai bine, răspunse ea.

— Nu te mai doare capul?

— Puțin... dar pot suporta durerea dacă nu fac mișcări bruște.

— Hmm. Doctorul palpă ușor rana de la tâmplă cu un deget și ea gemu de durere. Îl privi pe Jake care părea foarte încordat. Va trebui să aștepți în hol cât timp o examinez, Jake.

Alarmată, Angel căută repede privirea lui Jake.

— E-n regulă, spuse el repede. Nu mă îndepărtez de ușă și doctorul Stemmons mă va lăsa să intru după ce termină. Privirea lui argintie se îndreptă spre doctor, avertizându-l că nu trebuia să fie contrazis.

— Desigur, încuviință repede doctorul, citind expresia din ochii lui Jake, imediat ce termin.

Angel reuși să-i zâmbească vag lui Jake în timp ce acesta se îndrepta spre ușă. Avea sentimentul că pierde ceva când el dispăru pe ușă.

— De ce n-a putut rămâne? întrebă ea.

Doctorul Stemmons o privi uimit.

— Trebuie să-ți ascult inima și va trebui să-ți deschei cămașa de noapte, așa că am presupus că vrei ca el să nu fie de față.

— Nu înțeleg de ce... toți soții părăsesc încăperea când soțiile lor sunt consultate?

— Soț? Doctorul Stemmons schimbă o privire neîncrezătoare cu asistenta. Te referi la Jake?

— Da, sigur că la Jake. Angel se opri și-l privi pe doctor. De ce simțea că era prima dată când rostea acest nume? Jake, repetă ea într-o nouă încercare. Avu aceeași senzație. Suntem căsătoriți, nu-i așa?

— Îmi pare rău, draga mea, răspunse doctorul Stemmons luându-i mâinile în ale lui. Din câte știu, Jacob McCandless n-a fost căsătorit niciodată. Te-a văzut pentru prima dată acum două zile.

Angel îl privi șocată.

— Nu, murmură ea, nu poate fi adevărat.

— Mi-e teamă că da, îi spuse doctorul privind-o îngrijorat. Spune-mi, ce-ți amintești despre noaptea în care Jake te-a adus la spital?

— Nu-mi amintesc să fi fost adusă la spital, răspunse ea oftând în încercarea de a-și aduce aminte.

— E-n regulă... era de așteptat, zise doctorul. Erai inconștientă când ai fost adusă. Știi ceva despre ce ți s-a întâmplat mai înainte?

— Eram într-o camionetă... urmărită de poliție. Și înainte de asta am fost într-un camion, continuă Angel în timp ce-și reamintea mirosul de benzină și greața pe care abia reușise s-o alunge.

— Și înainte de asta? o chestionă doctorul privind-o atent.

— Nu știu... Angel nu reușea să-și mai amintească nimic. Tot ce știa era că se trezise în întunericul din camion. O cuprinse panica și pulsul i se acceleră. Se pare că nu-mi pot aminti nimic din ce a fost înainte de a mă trezi în acel camion. Doctore... nu-mi pot aminti!

— Nimic? Nici măcar numele tău? Sau orașul în care locuiești?

Angel se chinui să găsească ceva în mintea ei însă avea impresia că aceasta era goală.

— Nimic. Își duse mâinile la tâmple în încercarea de a se calma. Doctore, ce se întâmplă cu mine?

— Se pare că suferi de o pierdere de memorie cauzată de rana de la cap. El încuviință când degetele lui Angel atinseră ușor zona dureroasă. Da, aceea. Nu știm care a fost cauza ei, dar nu ai căpătat-o în urma lovirii camionetei de parapet. Probabil că o ai de mai mult timp, înainte de a te fi trezit în camion, dar nu-ți pot spune de unde provine. Ori te-ai lovit singură de ceva, ori ai fost izbită cu un obiect dur.

— Pierderea memoriei e permanentă? șopti Angel, încercând să alunge disperarea care pusese stăpânire pe ea.

— E prea curând pentru a ști exact, răspunse doctorul.

— De ce mi-l amintesc pe Jake? Ea făcu o pauză ca să-și controleze vocea. Dacă nu l-am mai întâlnit niciodată, de ce mă simt atât de... Se opri căutând cuvântul potrivit... de legată de el?

— Nu e nimic neobișnuit pentru un amnezic să devină o victimă a emoțiilor, îi explică el cu răbdare. El ți-a oferit un punct de sprijin și siguranță în mijlocul necunoscutului.

— Înțeleg, murmură ea. Dar, de fapt, nu mai înțelegea nimic. Toate astea nu aveau nici un sens.

— Vrem să te mai ținem în spital câteva zile și să-ți mai facem niște analize, continuă doctorul privind ochii ei mari de uimire.

— Foarte bine, încuviință ea. Îl pot vedea acum pe s... pe Jake?

— Imediat după ce-ți ascult inima și plămânii. Consultația nu mai dură decât câteva minute și Angel oftă ușurată când doctorul Stemmons păru satisfăcut. Totul pare în regulă... îi voi spune lui Jake că poate să intre. El o bătu ușor pe mână, se ridică, îi făcu semn asistentei să-l urmeze și ieși din încăpere.

Angel privi în continuare ușa. Refuza să creadă că legătura ei cu Jake nu era reală. Ușa se deschise încet și el își făcu apariția în cameră.

Jack deveni confuz și neîncrezător când văzu expresia din ochii ei. Sentimentul ciudat de pierdere pe care-l simțise când se îndepărtase de acești ochi minunați îl făcea să se afle într-o situație bizară. Nu o cunoștea decât de două zile și efectul pe care această femeie îl avea asupra lui era incredibil.

Cunoștea niște emoții care nu-l caracterizau, și traversă camera ca să se prăbușească în fotoliul de la fereastră.

— Doctorul Stemmons mi-a spus că te-a anunțat că suferi de amnezie, zise el.

— Da. Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat înainte de a mă trezi în camion.

— Camion? Jake era uimit și o privi cu atenție. Care camion?

— Camionul... mașina în care am fost înainte ca cei doi bărbați să mă mute în camionetă.

Jacob ridică o mână ca s-o oprească.

— Cred că ar fi mai bine s-o luăm de la început... Te aflai într-un camion?

Așa că Angel o luă de la început... sau de la sfârșit, de la începutul pe care și-l aducea aminte. Când ajunse la episodul în care șoferul camionului făcuse schimbul la ferma întunecată, Jake o opri din nou.

— Vrei să spui că l-ai văzut pe șofer dând un pachet și primind un plic de la alt bărbat?

— Da, răspunse Angel. Eram prea departe ca să văd bine, dar sunt sigură că șoferul i-a dat acelui bărbat un pachet și a primit în schimb ceva alb care semăna cu un plic.

Jake se aplecă în față, încordat.

— Când cei doi bărbați te-au luat prima dată din camion, ai auzit vreo discuție între ei? Au spus ceva de droguri?

— Nu... Angel scutură încet din cap, ca și când încerca să-și mai amintească ceva. Aveam o durere îngrozitoare de cap și n-am auzit aproape nimic din ce au spus, dar sunt foarte sigură că nu au pronunțat cuvântul „droguri".

— Păcat, spuse Jake dezamăgit.

— De ce?

— Deoarece, îi spuse el, n-am găsit nici o urmă de droguri în camionetă sau în camionul negru. Dacă am putea face legătura

între mașini, șoferi și traficanții de droguri, sunt sigur că tribunalul ne-ar ajuta să-i băgăm la închisoare. În situația în care ne aflăm, nu-i putem acuza decât că n-au răspuns somațiilor unui polițist.

— Îmi pare rău, Jake, oftă Angel neajutorată. Nu puteam vedea prea bine din cauza durerii și era foarte întuneric.

— Nu-ți face griji din cauza asta, zise el, continuă povestea. Ce s-a întâmplat după ce ați părăsit ferma unde s-a făcut schimbul?

— Ei bine, continuă Angel gânditoare... Apoi mi-ai spus să sar din mașină, m-ai prins și am leșinat. Nu-mi mai amintesc nimic decât că m-am trezit în acest pat.

— Uf, mormăi Jake. Și nu-ți amintești nimic despre viața pe care ai dus-o înainte de a te trezi în acel camion?

— Nu, nimic. Angel strânse cearșaful între degete. Sunt sigură că tu trebuie să știi ceva despre mine... numele meu, orașul de unde vin...

— Știu prenumele tău.

— Îl știi? Ochii ei străluciră de bucurie. Cum? Care este?

— Angelica. Bluza și pantalonii pe care le purtai când te-am adus la spital aveau etichete pe care scria: „Lucrați manual pentru Angelica de Teresa R.". Așa că suntem siguri de prenumele tău, dar, din nefericire, nu știm care ți-e numele de familie.

— Angelica, repetă ea ca să se asigure. Sună familiar, încuviință ea, dar nu sunt sigură... Se opri. Cum de se putea ca Jake să nu-i știe numele de familie? Inima ei îi spunea că-l iubește și că era cel mai important om din viața ei... însă nu putea stabili ce fel de relație este între ei. Jake, rosti ea încet și-l privi ca să-i vadă reacția. Doctorul mi-a spus că nu te-am întâlnit până acum două

zile și totuși mă simt foarte legată de tine. Nu-mi pot aminti nimic despre tine, dar când m-am trezit și te-am văzut aici, m-am gândit... nu, am **știut**... că ești soțul meu. Nu-ți pot spune de unde știam, am știut pur și simplu. Există vreun lucru pe care-l știi despre mine și nu mi l-ai spus... sau nu i l-ai spus doctorului Stemmons?

Urmă o tăcere adâncă în timp ce Jake încerca să-și găsească vocea. Avea dificultăți în a accepta sau explica atașamentul lui față de Angel și nu avea puterea să discute cu ea despre acest lucru.

— Nu, absolut nimic, reuși el să rostească, făcând un efort ca să rămână calm. Când ai sărit din camionetă în brațele mele a fost prima dată când te-am văzut. Mi-e teamă că nu-ți pot spune cum te numești, de unde ești, sau ce căutai în camionetă.

Cuvintele lui îi alungară și ultima urmă de speranță. Angel înghiți în sec și nu mai suportă să privească ochii lui plini de compasiune.

— Ei bine, zise ea reușind să zâmbească vag, presupun că trebuie să-mi cer scuze că m-am agățat de tine... și îți mulțumesc că te-ai purtat atât de frumos. Respiră adânc și îl privi din nou. Dar bărbatul din camionetă? Ți-a spus ceva despre mine?

— Daniel Estevez? întrebă Jake ridicând din umeri și aplecându-se să-și ridice pălăria neagră de pe podea ca s-o așeze pe genunchi. E un mic traficant care a fost arestat de mai mult ori pentru infracțiuni minore. Ne-a spus că te-a găsit la câteva mile nord de Walla Walla. Ne-a mai asigurat și că i-ai spus că te numești Angel, dar că nu-ți amintești nimic altceva. Nu adăugă că Daniel jurase că ea acceptase o sumă de bani ca să petreacă o noapte cu el într-un hotel din Canada. Acum îți verificăm

amprentele... este procedura standard... dar încă n-am primit nici un răspuns. Nu e un lucru neobișnuit, adăugă el încruntându-se. Uneori așteptăm săptămâni întregi pentru un raport de la FBI.

— Înțeleg, șopti Angel. Totul pare fără speranță.

* * *

Jake parcă mașina în fața spitalului și scoase cheia din contact.

Privi pinii înșirați pe marginea parcării încăpătoare. Nu era convins că făcea ceea ce trebuia, dar nu vedea altă alternativă. Făcuse un mare efort pentru a sta departe de spital și de Angel în ultimele două zile, mulțumindu-se cu informațiile pe care le primise de la doctorul Stemmons. Ultimul raport pe care-l primise în această după-amiază îl informase că Angel se simțea destul de bine ca să părăsească spitalul, dar nu intervenise nici o schimbare în starea ei amnezică și nu-și reamintise cine este. Nu avea unde să se ducă și nici haine de schimb.

— La naiba, mormăi el înainte de-a lua geanta de pe locul pasagerului și a ieși din mașină. Nu o pot lăsa să ajungă pe străzi. Ignorase faptul că existau serviciile sociale, deoarece nu suporta gândul ca ea să ajungă într-un adăpost. Așadar mă simt responsabil pentru ea, realiză el în timp ce trecea prin ușile mari din față și saluta recepționerul de la biroul din stânga. E o reacție normală din moment ce eu am fost cel care a găsit-o.

Ochii lui Angel se ridicară de pe revista aflată în poală și se îndreptară spre ușa care se deschise larg. Doctorul Stemmons îi spusese mai devreme că nu va fi de acord s-o lase să plece din

spital înainte de a obține asistența serviciilor sociale, care erau în măsură să-i găsească un cămin. Se aștepta să vadă apărând o femeie, dar intră Jake.

— Bună, o salută el pe femeia surprinsă. Aceasta nu mai era palidă, observă el satisfăcut, avea obrajii îmbujorați și buzele roșii, iar ochii îi străluceau printre genele lungi. Cum te simți?

— Mult mai bine, mulțumesc, răspunse ea politicoasă, observând geanta maro din mâna lui. De fapt, mă simt atât de bine încât îmi vor da drumul din spital.

— Mda, asta am auzit și eu, spuse el în timp ce punea geanta și pălăria pe un scaun și se îndrepta spre fereastră. Își încrucișă brațele pe piept și o privi insistent. Și unde te vei duce?

— Nu sunt sigură... doctorul Stemmons mi-a spus în această dimineață că un agent de la serviciile sociale mă va contacta azi ca să-mi găsească un cămin.

— Ți-ai amintit ceva din trecut până acum? Jake nu pierdu licărirea de îngrijoare din ochii ei de culoarea smaraldului.

— Nu... nimic, răspunse ea gânditoare. Reuși să alunge depresia care o întrista enorm și se strădui să zâmbească. Doctorul Stemmons nu-mi poate spune decât să am răbdare... nu cred că aceasta este una dintre calitățile mele, adăugă ea cu îngrijorare.

— E o amintire sau o constatare recentă? o întrebă el amuzat.

— O constatare recentă, replică ea privind surprinsă cum zâmbetul îl făcea să fie și mai atrăgător.

— Hmm, mormăi Jake când văzu expresia ei uimită și se concentră repede asupra problemelor actuale. Se îndepărtă de fereastră și luă geanta maro ca s-o pună în poala ei.

— Ce-i asta? întrebă Angel care privea mirată geanta.

— M-am oprit la magazin ca să-ți cumpăr o perie de păr, zise el. Vânzătorul a mai pus și alte lucruri de strictă necesitate.

— Îți mulțumesc, spuse Angel privind în geantă și fiind încântată să găsească pastă de dinți, deodorant, pudră și alte cosmetice. Înghiți în sec. Oricare ar fi fost situația ei financiară din trecut, era sigură că nu primise niciodată un cadou mai util.

— Cu plăcere, răspunse Jake. Acasă la mine există un dormitor gol... poți să rămâi acolo până când primim raportul de la FBI.

Bucuria se citi o clipă pe fața ei, dar apoi fu înlocuită de îngrijorare.

— E foarte drăguț din partea ta, Jake, dar nu te pot deranja în felul acesta.

— Ce deranj? Locuiesc singur și am un dormitor liber... nu mă vei deranja absolut deloc.

— Sigur că te voi deranja. E foarte drăguț din partea ta, dar e imposibil să vrei să duci un străin în casa ta...

— Nu ești chiar o străină, începu el.

— Nu? întrebă ea cu o voce plină de speranță.

— Nu, nu ești... în afară de asta, trebuie să te supraveghez până la primirea raportului de la FBI care ne va confirma identitatea ta.

* * *

— Peisajul acesta nu mi-e deloc familiar, murmură Angel. Privea pe geamul mașinii în timp ce se îndreptau spre nord și nu

recunoștea nimic. Șoseaua mergea printre dealuri pe care păsteau vaci și cai, iar soarele strălucea pe un cer albastru și se oglindea în apele unui lac limpede.

— Oh, ce lac frumos! exclamă ea scoțând capul pe fereastră.

— Lacul Curlew, îi spuse Jake în timp ce șoseaua cotea spre vest și apele frumoase ale lacului dispăreau din raza lor vizuală.

— Casa ta e pe malul lacului? întrebă Angel curioasă.

— Nu, răspunse el amuzat. Însă poți vedea lacul Curlew de pe verandă.

— Oh! Angel privea văile adânci, pline de pini, și munții dinspre est. I se confirmă suspiciunea că Jake locuia undeva în acei munți când el o luă pe un drum lăturalnic pe al cărui marcaj scria „Lambert Creek Road".

Trecură de țarcurile vitelor și Jake acceleră lăsând un nor de praf în urma lor.

* * *

Carl Jamison nu dorea să-i spună șefului lui că fata era în viață. Își șterse transpirația de pe frunte și împături cu grijă batista ca s-o pună la loc în buzunarul costumului, înainte să bată la ușă.

— Da?

— Eu sunt, zise Carl cu vocea ridicată ca să se facă auzit.

— Intră.

Vocea aspră îl enervă și mai mult pe Jamison. Nu avea chef să-și întâlnească șeful, dar trebuia să deschidă ușa și să intre.

Enrique Chavez privi peste contractele de pe biroul de mahon la care stătea așezat. Se încordă și îngustă ochii când zări tensiunea întipărită pe fața lui Jamison.

— Bună dimineața, șefule, spuse Carl apropiindu-se de birou. Niciodată nu i se păruse atât de mare distanța de la ușă până acolo. Ajunse la cele trei scaune postate în fața biroului lui Chavez și ezită.

Chavez se rezemă de spătarul scaunului confortabil de piele și își privi angajatul. Liniștea continuă până când observă broboanele de sudoare de pe fruntea lui Jamison și-i dădu permisiunea să se așeze.

Jamison se trânti pe un scaun, dar rămase la fel de încordat.

— E clar că ai ceva să-mi spui, Carl, concluzionă Chavez când realiză că bărbatului îi era greu să vorbească.

— Da, șefule, răspunse repede Jamison, după care înghiți în sec.

— Ei bine? întrebă Chavez.

— E vorba despre fată, începu Jamison și se opri ca să scoată din nou batista și să-și șteargă fruntea.

— Ce fată?

— Fata familiei Whitley... cea pe care Julio trebuia s-o îngroape undeva în nord.

— Ah, zise Chavez, fata aceea.

— Da, domnule, fata aceea. Jamison făcu o pauză, după care continuă. Fata... mi-e teamă că a apărut o problemă.

— O problemă? întrebă Chavez încruntându-se. Ce fel de problemă?

— Nu e moartă, izbucni Jamison speriat de furia din ochii negri ai lui Chavez. Înghiți în sec și își privi șeful.

— Unde e?

Vocea rece, lipsită de emoție, îl făcu pe Jamison să tremure.

— Este în spitalul din micul oraș Republic, aflat în statul Washington.

— Și nepotul lui Julio unde este?

— În închisoarea din Republic.

— Ia-o de la început și explică-mi totul!

— Se pare că Julio n-o omorâse. Probabil că a fost numai inconștientă. Polițiștii i-au oprit pe Luis și Daniel, care îl urma pentru siguranță și i-au arestat pentru depășirea vitezei. Așa au găsit-o pe fată și au dus-o la spital. Luis și Daniel m-au contactat prin avocatul lor; au spus că fata e amnezică... nu-și cunoaște nici măcar numele.

Chavez se ridică brusc în picioare și scaunul se lovi de peretele din spate. Se apropie de peretele de sticlă prin care se vedea Los Angeles-ul.

— Idioți! exclamă el. Sunt înconjurat de idioți!

— Vrei să avem grijă de fată cât mai este în spital? întrebă Jamison.

— Nu! Prostule! Chiar și polițiștii dintr-un oraș mic încep să pună întrebări dacă cineva este omorât! Relatia noastră cu clienții canadieni este prea valoroasă pentru a risca să atragem atenția. Nu vreau să acționați pripit!

— Îmi pare rău, șefule, zise Jamison ridicând din umeri. Ce vrei să facem cu ea?

Chavez privi în gol.

— Pentru moment nimic. Asigură-te că băieții ies cât mai curând din închisoare și adu-i la Los Angeles. Supraveghează-o pe fată... folosește-te de legăturile noastre de acolo. Dacă nu-și mai amintește nimic, familia ei va fi prima care află acest lucru. În acel moment ne vom mișca și noi.

— Bine, șefule. Ușurat că întrevederea luase sfârșit, Jamison se ridică și se grăbi să ajungă la ușă.

— Jamison...

— Da, șefule? Se opri cu mâna pe clanță și îl privi peste umăr.

— Vreu să-l văd pe Julio. Acum.

— Da, șefule, spuse Jamison pălind sub furia ochilor negri fixați asupra lui. Îl trimit imediat, șefule. Deschise repede ușa și se îndepărtă ușurat.

* * *

Soarele coborâse de mult în spatele munților și peisajul era întunecat. Angel stătea pe verandă și privea ferma lui Jake. Cele două grajduri din lemn adăposteau vite și erau legate de un gang. Totul era curat și îngrijit. Drumul se termina cu o curbă între casă și hambar, iar camioneta verde a lui Jake era parcată lângă poartă, gata de plecare.

Ușa de plasă din spatele ei scârțâi și apoi se închise cu zgomot.

— Te așteptai la așa ceva? Vocea lui adâncă tulbură liniștea și Angel îl privi peste umăr. Era o femeie încântător de frumoasă și el abia reuși să-și stăpânească pasiunea care îl copleșea.

— Nu sunt sigură că mă așteptam la ceva anume, răspunse ea, dar ferma e minunată. Ai locuit întotdeauna aici?

Jake traversă veranda cu mâinile în buzunarele blugilor și se rezemă de unul din stâlpii de susținere. Acum erau destul de departe unul de altul, dar el nu știa dacă e suficient. Se străduia să privească numai curtea întunecată a fermei.

— Nu. Am cumpărat pământul și am construit ferma în urmă cu zece ani.

— Tu ai construit-o? Vrei să spui că ai ridicat singur clădirile? N-ai angajat un constructor?

— Nu, răspunse el cu mândrie. Am construit totul singur, cu lemn de pe proprietatea mea și din pădure.

— Deci ai fost tăietor de lemne înainte de a deveni polițist? întrebă ea privindu-l plină de curiozitate. Când ochii lor se întâlniră Jake părea amuzat. Am spus ceva caraghios?

— Nu, zise el vesel. Dar cred că am adăugat încă o informație la puținele lucruri pe care le știm despre tine.

— Ce? întrebă Angel confuză.

— Ești o fată de la oraș. Numai orășenii presupun că e normal să angajezi un specialist de câte ori ai ceva de făcut. Cei de la țară fac totul cu mâna lor.

— Hmm, mormăi ea privindu-l cu suspiciune. Poate că avea dreptate. Așadar n-ai fost tăietor de lemne și nici tâmplar. De unde ai știut cum să construiești totul? întrebă ea arătând spre clădirile din curte, spre garduri și țarcuri.

Jake ridică din umeri.

— Am mulți prieteni. Am tăiat copacii și am coborât bușteni de pe munte folosind cai, apoi i-am lăsat la uscat timp de doi ani. El își trecu o mână peste stâlpul frumos finisat. Bunicul m-a ajutat cu tâmplăria.

— Locuiește cu tine? întrebă ea.

— Nu, locuiește la sud de Republic, într-o rezervație. E indian. Trăsăturile lui se aspriră în timp ce aștepta cu încordare reacția ei.

Trăsăturile ei frumoase reflectau interes și curiozitate.

— Chiar așa? Deci de acolo ai moștenit obrajii aceștia.

— Ce e în neregulă cu obrajii mei?

Speriată de ostilitatea din vocea lui, Angel îl privi cu ochi măriți de uimire.

— Nimic, absolut nimic. Sunt minunați, visul oricărui artist. Mi-ar plăcea să te pictez, fața ta e puternică și frumoasă... Cuvintele ei se opriră și rămase privindu-l cu gura căscată.

— Frumoasă? mormăi Jake plăcut impresionat de laudele ei. Bărbații nu sunt frumoși. Realiză șocul ei și surprinderea îl făcu să se apropie repede de ea. Ce s-a întâmplat?

— Pictura, spuse ea visătoare. Cred că pot picta.

Ochii lui se îngustară.

— Ce fel de pictură? Vrei să spui peisaje? Oameni?

Ea încuviință.

— Da, așa cred. Ridică încet o mână spre fața lui și-i atinse ușor linia obrazului, apoi nasul și buzele senzuale. Nu mai realiză nimic în afară de acele linii frumoase și extraordinar de seducătoare. Așa cred, repetă ea privindu-l cu ochi plini de speranță.

— Vino, spuse Jake prinzând-o de mână și trăgând-o în sufragerie.

— Ce faci? întrebă ea aproape alergând în urma lui.

Jake nu-i răspunse. Trecu prin sufragerie și se opri în fața unui birou, deschizând un sertar înainte de a-i elibera mâna.

— Uite ce avem aici, murmură el satisfăcut. Când se întoarse spre Angel, ținea în mână o foaie de hârtie și un stilou. I le dădu și o conduse spre fotoliul de lângă cămin. Desenează, ordonă el.

Angel se așeză și îl privi în timp ce foaia și stiloul îi căzură în poală.

— Pur și simplu? Să desenez? Dacă m-am înșelat? Dacă nu pot?

— Dacă nu poți, nu poți. Nu vei ști până când nu vei încerca.

El avea dreptate. Angel știa asta, dar palmele și degetele îi transpirau deasupra bucății de hârtie și alunecau pe stilou.

— Ce să desenez? întrebă ea emoționată.

— Desenează-mă pe mine, spuse el zâmbind. Ai spus că-ți plac obrajii mei, desenează-i.

— Bine, zise ea respirând adânc. Stai jos.

Jake privi în spatele lui și se așeză pe marginea scaunului de acolo.

Angel își șterse mâinile pe pantalonii de bumbac înainte de a deschide stiloul. Primele linii erau stângace, dar reuși în curând să-și revină și mâinile i se mișcară repede pe toată foaia.

Jake nu privi desenul care lua formă sub degetele ei subțiri. Numai văzând concentrarea care pusese stăpânire pe ea și felul cum se uita la hârtia pe care-o avea în față își putea da seama că avusese dreptate.

Mâinile ei se opriră și Angel ridică foaia ca să studieze desenul.

— Ei bine? întrebă Jake nerăbdător. Poți să desenezi?

Angel întinse hârtia și el o luă repede. O privi în tăcere un timp, apoi se uită la ea cu multă atenție.

— Oh, mda, zise el plin de convingere. E clar că știi să desenezi. Ce realizare! Avea un talent extraordinar. Chipul de pe hârtie avea toate trăsăturile lui, părea foarte real și vorbea de la sine. Cred că trebuie să adăugăm și cuvântul „artist" la lista lucrurilor pe care le știm despre tine.

Fericirea care o copleșise pe Angel dispăru repede.

— Minunat, mormăi ea, știm că probabil am fost crescută la oraș și că știu să desenez. Probabil că sunt mii de artiști în sutele de orașe din America!

Jake oftă, ascunzând cu grijă dorința de a o lua în brațe.

— Poate... dar nu cu trăsăturile și amprentele tale. Nu-ți face griji, o liniști el. Vom afla cine ești și de unde vii.

Angel îl privi cu suspiciune.

— Dacă spui tu, murmură ea.

— Așa spun, încuviință el repede privind cum obrajii ei până acum îmbujorați deveniseră extrem de palizi. Sub ochii ei erau cearcăne vinete de oboseală și el o luă de mâini ca s-o ridice din fotoliu. Între timp, ai nevoie de odihnă pentru că trebuie să te faci bine. Lasă-mă pe mine să mă ocup de restul, bine?

— Bine, zise Angel reușind să zâmbească slab. Știa foarte bine că nu va înceta să-și facă griji, dar era drăguț din partea lui că-i purta de grijă. Fără să protesteze, luă tricoul alb pe care i-l oferi Jake ca înlocuitor al cămășii de noapte, trecu pe la baia de lângă dormitor și apoi se întinse în pat. Adormi aproape imediat din cauza oboselii acumulate peste zi.

Jake nu avu norocul ei. Verifică grajdurile și caii din țarc și rămase pe verandă o oră, dorindu-și să nu fi renunțat la fumat. Într-un târziu făcu un duș lung și rece ca să alunge dorințele fierbinți ale trupului. N-avea nici un efect. Renunță și se întinse în pat, răsucindu-se de pe o parte pe alta și încercând să uite că nu-l despărțea decât un perete de Angel. Adormi târziu după miezul nopții.

— Troy! Troy! Nu, nu...

— Ce naiba? Jake se ridică imediat din pat. Mâna lui căută automat pistolul de pe noptieră. Gemetele de protest erau rostite de o femeie, și era clar că veneau din dormitorul de alături.

Capitolul 4

Jake aruncă pătura de pe el și se ridică repede din pat. Își luă blugii care erau aruncați pe podea și se îmbrăcă în grabă.

Cu arma în mână, deschise ușa dormitorului și ieși în hol ca să se îndrepte spre dormitorul lui Angel furișându-se pe lângă perete. Ușa era deschisă, iar razele lunii luminau camera și-l ajutară să vadă că nu este nici un intrus acolo. Silueta subțire a lui Angel se zvârcolea în pat și mâinile ei aruncau cearșafurile și păturile.

— Nu! Nuuu...! Troy! Teama era fără îndoială prezentă în vocea ei.

Jake îngheță. Nu era pregătit să vadă o asemenea durere și inima i se strânse în timp ce-o asculta pe Angel strigând numele unui alt bărbat în întuneric.

Reuși să se miște și puse pistolul în cureaua blugilor. Traversă camera și se așeză pe marginea patului.

— Angel, șopti el cu blândețe. Ea nu răspunse și Jake o prinse de umăr și o scutură. Angel, repetă el simțind cum trupul ei se

încordează sub atingerea lui. Deschise ochii și-l privi îngrozită. Gata, murmură el, eu sunt, Jake, îți amintești? Teama din ochii de jad dispăru încetul cu încetul, fiind înlocuită de realitatea care alunga demonii din visele ei. Repirația îi era sacadată și sânii se mișcau iute sub tricoul de bumbac.

— Jake? Degetele ei se prinseră de încheieturile mâinilor lui ca și când voia să se asigure că e real și că nu face parte din coșmarul îngrozitor. Vocea lui Angel era plină de teamă, incertitudine și neliniște.

— Sunt aici, scumpo, o asigură el. Îndepărtă cu mișcări blânde șuvițele roșcat-aurii care căzuseră pe obrajii ei.

Angel închise ochii. Atingerile lui tandre o consolau. Se ridică puțin și-i înconjură gâtul cu mâinile, lipindu-și fața de gâtul lui pentru a căuta siguranța și confortul oferit de trupul lui puternic. Jake ezită o clipă și apoi o strânse în brațe.

— Mi-e atât de frică, Jake, reuși ea să spună. O să mă omoare... mă urmăresc și eu fug, dar nu am cum să scap.

— Cine te urmărește, Angel? întrebă Jake încercând să pară calm. Numai încordarea corpului lui trăda furia care pusese stăpânire pe el. Cine vrea să te omoare?

— Nu știu, șopti ea. Nu le-am putut vedea fețele. Nu știu cine sunt. Vocea ei era plină de teamă și frustrarea pe care o simțea din cauză că nu-și putea aminti numele și chipurile acelor bărbați o făcea să se simtă rău.

— A fost un coșmar, Angel, numai un coșmar, o asigură el mângâindu-i spatele și analizând posibilitatea că amintirile încercau să iasă la suprafață în timpul somnului.

Jake pierdu noțiunea timpului ținând-o în brațe și murmurându-i cuvinte liniștitoare până când o calmă. Ea se relaxă încet și trupul deveni moale lângă al lui.

Într-un târziu, degetele ei se desprinseră de gâtul lui Jake și el o privi. Avea ochii închiși pe jumătate și conturul buzelor senzuale era mai frumos ca niciodată.

— Cred că ar trebui să dormim, spuse el cu o voce încărcată de emoție. Degetele lui Jake încă îi mai mângâiau spatele și tricoul părea o barieră invizibilă între ele și pielea de mătase a lui Angel.

În ochii ei se citi din nou frica și brațele i se strânseră iar în jurul gâtului lui. Angel luptă împotriva dorinței de a-l păstra lângă ea și se îndepărtă puțin.

— Stai cu mine, șopti ea. Nu vreau să rămân singură.

Jake tremură. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-și dea jos blugii și să se întindă gol lângă ea, dar se îndoia de faptul că ar putea dormi în același pat cu Angel ca s-o ferească de demonii nopții.

— Nu pot, spuse el cu regret.

Angel văzu dorința fierbinte care se oglindea în ochii lui Jake. El nu încerca s-o ascundă și ea nu putea pretinde că vedea altceva în afară de pasiune. Brațele lui o mângâiau cu tandrețe, dar dorința se citea pe fiecare trăsătură a lui.

— Știu că pot avea încredere în tine, șopti ea fericită să vadă că și Jake este atras de ea în aceeași măsură în care era ea. Ceva îi spunea că ar putea da frâu liber pasiunii pe care o rețineau din ce în ce mai greu.

Jake chicoti, uimit de neîncrederea în el însuși.

— Înseamnă că tu știi mai multe decât știu eu, Angel, murmură el lângă obrazul ei. N-am încredere în mine nici dacă mă aflu la un kilometru distanță de tine.

— Eu am încredere în tine, repetă Angel cu convingere.

Jake o privi lung și ea îi cercetă ochii cu aceeași intensitate.

— Nu pot să te cred, spuse el zâmbind. Trebuie să-ți spun că te comporți ca mielul cu lupul. Ești sigură că vrei să riști?

Angel zâmbi; același zâmbet cald, plin de dragoste și intim pe care Jake nu-l mai văzuse din ziua când ea se trezise la spital și-l găsise lângă pat.

El înjură în șoaptă și focul din ochii lui spori când o strânse și mai tare în brațe.

— Nu face asta.

Speriată, Angel clipi confuză.

— Ce să nu fac? Ce am făcut?

Jake nu-i răspunse. Nu dorea să se confeseze, nici măcar lui însuși, nu voia să admită că zâmbetul ei îi trezise sentimente cărora nu le putea face față. Putea să-și controleze dorința. La naiba, pasiunea pe care o simțea acum era mai fierbinte și mai puternică decât orice trăise vreodată. Dar refuza să ia în considerare faptul că existau și sentimente mai adânci, ceva mai presus de atracția fizică. Nu credea în poveștile romantice și în povestea cu jumătatea fiecăruia... o jumătate care se potrivea perfect cu cealaltă.

Așa că nu-i răspunse. În loc de asta se străduí s-o elibereze din brațele lui ca s-o așeze pe pernă.

— Voi rămâne, spuse el brusc, dar nu mă învelesc cu cearșaful tău, adăugă Jake când Angel îi zâmbi.

— Bine, murmură Angel, fericită că instinctul nu greșise când îi spusese că-i aparține lui Jake. Însă era prea obosită ca să-și poată analiza reacțiile, așa că-l lăsă s-o așeze în pat și s-o învelească.

După câteva ore, Jake se afla în bucătărie și-l privea pe Concho păscând afară în timp ce cafeaua fierbea în filtru. Era

îmbrăcat în blugi și o cămașă de bumbac bleu îi acoperea perfect pieptul lat, făcându-l să pară la fel de periculos ca un urs trezit din hibernare.

Telefonul agățat de perete sună strident și-l trezi din visare. Luă receptorul și-l duse la ureche.

— Mda?

— Bună dimineața, Jake, se auzi vocea familiară a lui Del.

— Bună dimineața, Del, ce s-a întâmplat? Jake puse receptorul între ureche și umăr ca să poată opri filtrul de cafea. Deschise unul dintre dulapurile din lemn de brad și luă o cană ca să toarne în ea cafeaua neagră și tare. Se încruntă în timp ce-l asculta pe Del.

— ...așadar Mike a spus că-și ia o săptămână sau două de vacanță. Dacă e adevărat, mă gândeam că am putea petrece câteva zile cu cortul la Ridge — aș vrea să mai parcurg o dată drumul până la cabană — și poate am reuși să vânăm ceva. Ce zici? Crezi că putem merge acolo în weekend?

— Mi-ar plăcea, Del... dar nu pot în weekendul acesta.

— Nu? Bine, dar în următorul?

— Of, nu știu. Jake încercă să calculeze posibilitatea de a primi raportul de la FBI până atunci și își spuse că nu avea nici o șansă. Mă îndoiesc că voi putea merge și atunci.

— Chiar așa? vocea lui Del era plină de uimire. Ce faci...?

— Jake?

El se întoarse și o văzu pe Angel stând în ușa sufrageriei. Era îmbrăcată într-un tricou verde de-al lui și îl privea uimită.

— Jake? întrebă curios Del. E o voce de femeie? Cine e cu tine acolo?

— Așteaptă puțin, Del, zise Jake astupând receptorul. Bună dimineața, Angel. Vrei cafea?

— Da, te rog. Angel își îndepărtă privirile de la pieptul puternic care se vedea prin cămașa descheiată. Îmi pot lua și singură, protestă ea când el se întinse ca să mai ia o cană din dulap.

— Nici o problemă, înăbuși Jake protestele ei și-i întinse cana cu lichid fierbinte. S-ar putea să fie prea tare pentru tine... este lapte în frigider și zahăr în cutia de acolo.

— E foarte bine așa. Luă cana din mâna lui atingându-i degetele. Nu mă lua în seamă... termină-ți convorbirea.

Jake puse din nou receptorul la ureche.

— Îmi pare rău, Del, ce spuneai?

Partenerul lui chicoti.

— Te întrebam cine e femeia de acolo. Nu-mi spune că în sfârșit ai noroc și eu te-am întrerupt?

— Nu, mormăi Jake, simțindu-se prost din cauza cuvintelor lui Del când Angel se afla foarte aproape de el. Chiar dacă știa că nu-l poate auzi pe Del, se simți jenat. Angel folosește dormitorul meu liber în așteptarea raportului de la FBI.

Urmară câteva clipe de liniște și apoi chicotele lui Del.

— Vrei să-mi spui că ai reușit s-o convingi pe blonda aceea superbă să meargă acasă la tine?

— Vreau să spun că va sta aici până vom avea mai multe informații și va lua legătura cu familia ei, îi spuse Jake cu o fermitate care nu lăsa loc altor discuții.

— Bine, zise Del fără convingere. Cum spui tu... tot mai susțin că ești foarte norocos. Îmi doresc să-i fi oferit și eu dormitorul meu liber... nu m-ar fi deranjat să am companie la micul dejun. Nu e de mirare că nu vrei să plecăm în excursie.

— Mda, ei bine, poate peste câteva săptămâni, răspunse Jake indiferent, ignorând prima parte a comentariilor lui Del și răspunzând numai la ultimul. Poate că vom merge și până la vechea cabană ca să vedem dacă are nevoie de reparații.

Cei doi bărbați continuară conversația câteva minute, înainte ca Jake să spună la revedere și să închidă telefonul. O privi peste umăr pe Angel și o văzu stând la masa de stejar din bucătărie, cu bărbia sprijinită într-o mână și sorbind din cafea.

El traversă bucătăria și își trase un scaun.

— Cum te simți astăzi?

Angel îl privi liniștită.

— Mult mai bine, mulțumesc. Durerea de cap a dispărut. Ea își îndepărtă privirea și își studie degetele. Apoi plimbă cana în cercuri pe suprafața de lemn și privi lichidul din ea, întorcându-și din nou ochii spre Jake. Vreau să-mi cer scuze pentru azinoapte. Singura mea scuză pentru că m-am aruncat în brațele tale este coșmarul care m-a îngrozit. El încercă să vorbească, dar Angel îl opri. Cu toate că nu-mi amintesc reacțiile mele normale, mă îndoiesc că teama m-a făcut vreodată dependentă de vreo persoană. Ea se încruntă gândindu-se la această posibilitate. Nu, spuse ea cu convingere. Nu știu de unde am certitudinea că nu e ceva obișnuit pentru mine, dar sunt sigură de asta.

Jake o crezu. Pe trăsăturile ei se citea o anumită independență și mândrie, iar mersul îi era grațios și spatele drept.

— Te cred, spuse el cu convingere.

Angel se relaxă, ușurată de cuvintele lui.

— Mulțumesc Cerului. Devenise stânjenitor... să-mi tot cer scuze pentru că m-am agățat de tine.

— M-ai auzit plângându-mă de asta? întrebă Jake amuzat.

— Ei bine, nu, admise Angel zâmbind. Ochii lui cenușii o priveau cu blândețe. Se gândi că i-ar fi fost mai ușor să facă față situației dacă el nu era atât de atrăgător și dacă nu și-ar fi amintit că dormise în brațele lui. Poate că ar trebui să-mi cer scuze anticipat pentru cazul în care se mai întâmplă.

— Consideră-le acceptate, încuviință el zâmbind.

Angel se hotărî să ignore fiorul care o cuprindea ori de câte ori Jake îi zâmbea.

— Știi cât de mult va dura să primești raportul de la FBI? întrebă ea proptindu-și un cot de masă și sprijinindu-și bărbia în mână.

— E greu de spus, mormăi Jake. L-am putea primi într-o săptămână, dar eu anticipez că vom avea de așteptat cel puțin de trei ori mai mult.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Angel, dezamăgită. Nu pot abuza de ospitalitatea ta atâta timp.

— De ce nu? replică Jake. Nu se mai înghesuie nimeni să ocupe dormitorul meu liber. Ea deschise gura ca să protesteze, dar el o opri. Nu e nici o problemă... încetează să-ți mai faci griji.

Angel închise gura și-l privi fix.

— Bine, încuviință Angel privind prin încăpere. Dar, cel puțin, aș putea să te ajut la treabă. Nu-mi amintesc să fi făcut așa ceva, dar cred că sunt capabilă să fac curat și să gătesc.

Jake realiză cât de încăpățânată este și se hotărî să-i facă pe plac.

— N-am nimic împotrivă... mie nu-mi prea plac aceste îndatoriri.

— Bine. Angel era bucuroasă că el acceptase propunerea ei cu toate că era clar că n-are nevoie de o menajeră. Era o casă de burlac, simplă și funcțională, care strălucea de curățenie.

— Acum, că am aranjat lucrurile, crezi că-mi poți spune ce ai visat azi-noapte?

Angel se încordă când își aminti coșmarul acela îngrozitor.

— Chiar trebuie? întrebă ea cu o voce îngrijorată.

— Nu, nu trebuie, spuse Jake scuturând ușor din cap în fața ezitării ei. Însă poate că asta ne-ar ajuta să mai descoperim ceva despre trecutul tău. Visele sunt uneori bazate pe amintiri; inconștientul iese uneori la iveală numai prin vise sau, în cazul tău, prin coșmaruri.

— Vrei să spui că bărbatul pe care l-am visat ar putea fi real? Angel ridică puțin capul și-l privi cu ochii strălucitori, lividă de spaimă.

— N-am spus asta, răspunse Jake, blestemându-se în gând că o speriase. Însă am putea descoperi ceva din acest vis — un loc, o perioadă de timp, nume de oameni — și acest lucru ne-ar oferi un punct de plecare.

— Oh! Angel se concentră ca să-și amintească îngrozitorul coșmar. Erau patru bărbați, spuse ea gânditoare. Unul era rănit. Voiam să-l ajut, dar nu puteam ajunge la el și apoi ceilalți trei au început să mă urmărească. Am alergat și am alergat, dar n-am putut să scap, se apropiau din ce în ce mai mult de mine, dar înainte să mă prindă m-ai trezit tu.

— Hmm, mormăi Jake privind-o cu atenție. Îți amintești cum arătau?

— Doi dintre ei aveau tenul măsliniu și părul negru... unul dintre ei era masiv. El se apropiase cel mai mult de mine. Angel închise ochii și se concentră, tremurând la acea amintire. Aproape că mă prinsese. Purta o jachetă neagră de piele și mănuși de aceeași culoare.

— Dar ceilalți doi?

— Nu mi-i amintesc prea clar, oftă Angel. Cred că erau blonzi amândoi, dar nu sunt sigură. Cel rănit stătea pe un scaun... nu, era legat de un scaun, cu brațele la spate și sângele îi curgea de pe buze. Ochii ei plini de îngrijorare priviră figura atrăgătoare a lui Jake. Cred că pe el îl cunoșteam... eram disperată când l-am văzut rănit.

— Numele Troy îți spune ceva? întrebă Jake privind-o atent ca să-i vadă reacția.

— Troy? repetă ea scuturând din cap. Nu, nu pot spune că-mi sună cunoscut. De ce?

— Ai strigat acest nume în timpul coșmarului... de asta m-am trezit... te-am auzit țipând.

Angel îl privi mirată.

— Atunci trebuie să însemne ceva, nu? Poate că pe unul dintre bărbați îl chema Troy... dar, dacă îi știu numele, de ce nu-mi pot aminti care dintre ei este acela?

— Nu știu, răspunse Jake plecându-și privirea spre cana de cafea. Poate că Troy era bărbatul rănit... poate e fratele tău, tatăl tău... sau soțul tău. Asta ar explica disperarea pe care ai simțit-o.

— Soțul meu? Ideea că ar fi fost căsătorită cu altcineva în afară de Jake o șocă pe Angel și îl privi încremenită. Se gândi la această posibilitate, dar nu avu nici o reacție. Nu, spuse ea după ceva timp. Sunt sigură că nu sunt căsătorită.

— Cum poți fi sigură? întrebă Jake nedumerit. De ce l-ai fi strigat cu disperare când ți-ai dat seama că este în pericol?

— Nu știu, zise Angel frustrată în timp ce scutura din cap. Știu doar că singura persoană cu care m-am imaginat căsătorită ai fost tu!

Uimită de faptul că a putut spune așa ceva, își întoarse privirea spre el și văzu dorința aprinsă întipărită în ochii lui cenușii.

Capitolul 5

— N-ar trebui să-mi spui astfel de lucruri, zise el aproape în șoaptă.

— De ce nu? întrebă Angel, incapabilă să-și ia ochii de la el.

— Pentru că ești o femeie frumoasă și eu ar trebui să te ajut... nu să flirtez cu tine. Și așa abia reușesc să stau departe de tine, continuă el cu o voce care tremura de dorință.

— Oh! Angel înghiți în sec și își umezi buzele uscate. Dar dacă nici eu nu aș vrea să stai departe?

Jake ar fi vrut să se apropie de ea în acea clipă și s-o strângă la pieptul lui. Dorința era atât de puternică încât înțelese cu greu cuvintele ei, după care o privi îngrijorat.

— Nu știi ce vrei, mormăi el cu asprime. Universul tău a dispărut și eu sunt singurul bărbat care a avut norocul să fie prima persoană pe care ai văzut-o când te-ai trezit în această lume necunoscută.

Angel știa că nu acesta era adevărul. Poate că uitase totul, dar era sigură că ceea ce simțea pentru Jacob McCandless nu era numai o dependență neajutorată.

— Știu ce vreau, spuse ea cu convingere. Chiar dacă nu-mi cunosc numele, nu înseamnă că mi-am pierdut rațiunea o dată cu amintirile.

Jake puse cana de cafea pe masă și se ridică îndepărtând scaunul. O luă de mână și o trase în brațele lui.

— Bine, mormăi el. Își trecu o mână prin părul ei și buclele alunecau ca mătasea printre degetele lui. Cu celălalt braț îi înconjură talia și o lipi de trupul lui. Crezi că vrei mai mult decât siguranță și un umăr de prieten pe care să plângi? Hai să vedem câtă dreptate ai.

Și buzele lui puseră stăpânire pe ale ei.

Își spusese că trebuie s-o trateze cu asprime ca să-i dea o lecție, dar în clipa când atinse buzele ei moi și fierbinți, uitase de ce o făcea.

Angel nu avu timp să se împotrivească acestei îmbrățișări. Înainte de a putea protesta, era lipită de pieptul lui și înconjurată de brațele lui puternice. Abia percepu geamătul lui când trupul ei se modelă lângă al lui. Buzele lui Jake erau fierbinți și surprinzător de moi, iar sărutul ușor și seducător o făcea să-și concentreze atenția numai asupra lui. Se agăță cu mâinile de cămașa lui și când îmbrățișarea deveni mai ușoară îi trecu brațele pe după gât ca să-i mângâie părul cu degetele. Atingerile lui Angel lăsau urme fierbinți pe tâmplele lui, pe obraji, pe bărbie și oriunde se deplasau acele degete fermecate.

Jake își îndepărtă buzele de ale ei și o strânse în brațe în timp ce se lupta să se controleze.

— La naiba, femeie, mormăi el cu o voce încărcată de emoție. Nu trebuia să cooperezi.

— Nu? murmură Angel, dezorientată. Își plecă ușor capul pe spate ca să-l privească. De ce nu?

— Pentru că nu aveam nevoie de încurajări... trebuia să mă pocnești și să-mi spui să nu te mai ating niciodată.

— De ce? întrebă ea confuză.

— Pentru că vom împărți același acoperiș... o perioadă mai lungă de câteva zile. Și pentru că, din câte știm, ai putea fi căsătorită. Jake ignoră protestul ei. Știu că tu nu crezi asta... dar nu ai cum să fii sigură. Și vreau să-ți spun că nu mă voi atinge de o femeie măritată... indiferent cât de mult o doresc. Trăsăturile lui se îmblânziră când degetele ușor tremurânde atinseră fața frumoasă a lui Angel. Vom afla cine ești, adăugă el, și când se va întâmpla asta, nu vreau să avem regrete. Sau inimile frânte, adăugă el în gând.

Angel voia să nege faptul că îmbrățișarea lor fusese ceva greșit... totul era perfect. Însă ceva îi spunea că el nu se înșela complet pentru că, de fapt, habar nu avea cine este sau dacă are o relație cu altcineva. Tot ce știa cu siguranță era că simțea că-i aparține lui Jake.

— Ești foarte sensibil, zise Angel oftând în timp ce mâinile ei căzeau de pe umerii lui când Jake se îndepărtă. Sunt sigură că ai dreptate. Nu am nici o explicație logică pentru că mă simt legată de tine... e un sentiment ciudat. Și tu habar nu ai ce fel de om sunt... sau ce căutam într-o camionetă cu un bărbat care e traficant de droguri. Poate că e mai bine să păstrăm relația noastră la nivelul prieteniei.

Jake nu știa dacă să se bucure sau să fie iritat că ea acceptase atât de repede argumentele lui.

* * *

Angel spălă farfuriile după micul dejun și curăță masa. Soarele lumina sufrageria și ea ieși pe verandă în aerul cald și înmiresmat de parfumul pinilor din pădurea apropiată.

Zgomotul făcut de un ciocan tulbura liniștea dimineții și Angel se opri în capul scărilor ca să se uite după Jake. Nu se vedea nicăieri, dar se îndreptă spre direcția din care se auzea zgomotul și ajunse prin curte la capătul unui hambar.

O scară de lemn stătea rezemată de perete și de deasupra se auzeau bătăile ciocanului și o melodie cunoscută.

Angel zâmbi încântată de faptul că-și amintise titlul acelei vechi melodii și începu să urce scara. Când ajunse sus salutul îi îngheță pe buze. Cu ochii mari de uimire începu să pășească ușor pe acoperiș.

Jake era transpirat și cămașa îi era deschisă complet, lăsând să se vadă pieptul musculos și talia îngustă. Când aranjă încă o bucată de țiglă mușchii i se mișcară sub pielea mătăsoasă care lucea în razele soarelui.

Angel înghiți în sec și vorbi cu greu.

— Bună, reuși ea să rostească.

Jake se întoarse speriat și cizmele îi alunecară pe țigle.

— Fii atent! exclamă ea în timp ce Jake se redresa.

— De ce te-ai urcat aici? întrebă el ștergându-și fruntea.

— Te căutam, recunoscu Angel cu ochii plecați, sperând că el va crede că soarele este cel care o deranjează. Îi era teamă că sentimentele i se oglindeau în privire. El scoase din buzunar o batistă mare și o legă în jurul frunții ca să absoarbă transpirația. Blugii vechi îi cuprindeau perfect coapsele și părul creț urca spre pieptul puternic. Făcu un efort ca să-și ia privirile de la trupul lui și să ridice ochii spre față. Mi-ai spus să te anunț când termin și sunt gata să merg în oraș.

— Așa e, zise Jake privind reparația pe care o făcu... c-am terminat.

Angel coborî scara alunecând mereu din cauza sandalelor cu talpa plată.

Jake o urmă cu agilitate și ajunse imediat jos, lângă ea.

— De ce mergem în oraș? întrebă Angel pornind împreună cu el pe lângă hambar.

— Vom cumpăra niște haine... și niște pantofi, răspunse Jake privind sandalele ei cu câteva barete fine de piele care îi acopereau picioarele subțiri. Sandalele tale sunt frumoase dar nu sunt deloc potrivite pentru a călări un cal sau a te plimba prin grajduri.

— Nu vreau să cheltuiești bani cu mine, protestă ea. Mă pot descurca foarte bine cu ce am.

Jake privi bărbia ei ridicată cu mândrie. Știa că nu-i va fi ușor s-o convingă să accepte oferta lui, dar și că avea nevoie de haine pe care nu avea bani să le cumpere.

— Credeam că dorești să mă ajuți la treburi... ce-ar fi s-o iei ca o plată pentru serviciile tale?

— Vreau să te ajut, răspunse ea repede, dar...

— Atunci ai nevoie de cizme și de blugi. Nu poți călări fără cizme... e prea periculos. Și nu poți face curat în grajduri cu aceste sandale în picioare... asta dacă nu cumva îți place să ai bălegar printre degete, continuă el privind-o întrebător.

Angel își privi picioarele imaginându-și cum ar arăta după descrierea lui. Trăsăturile ei delicate se umplură de dezgust și privirea i se ridică spre Jake.

— Bine, acceptă ea, dar vom face o listă a cheltuielilor și îți voi plăti totul.

— Cum vrei. Ușurat de faptul că ea cedase atât de ușor, Jake deschise cișmeaua și se spălă, suspinând când torentul rece trecu peste capul lui.

Patruzeci de minute mai târziu, Jake îi deschise ușa unui magazin de îmbrăcăminte de pe strada principală din Republic și o trase ușor înăuntru.

Fascinată, Angel se opri în prag și privi în jur. Magazinul mic era plin de marfă. Hainele bărbătești, de damă și cele pentru copii erau agățate de umerașe de lemn care erau prinse de suporturi circulare pentru a ocupa cât mai puțin spațiu. Pe tavanul înalt era montat un ventilator ale cărui palete mari de lemn se mișcau alene.

— Încălțămintea se află în partea din spate, spuse Jake trezind-o din visare cu vocea lui gravă.

Rămăsese cu mâna pe talia ei mică și o conduse pe podeaua din lemn vechi care scârțâia până la tejgheaua de unde o vânzătoare îi privi și le zâmbi.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

— Doamna are nevoie de niște cizme, răspunse Jake, apoi o privi pe Angel găsind ochii ei ațintiți asupra lui. Cutiile cu încălțăminte erau aranjate una peste alta de la podea până la tavan și niște scaune stăteau aliniate lângă ele. Ia loc, Angel. Ce mărime porți?

Algel îl privi uimită.

— Nu știu, răspunse ea aproape în șoaptă.

— E-n regulă, interveni vânzătoarea care nu observase disperarea din ochii ei verzi. Luați loc, scoteți-vă sandalele și vă voi lua măsura.

Angel își feri privirea ca să nu mai vadă expresia plină de simpatie și regret de pe fața lui Jake și se concentră asupra activităților vânzătoarei care măsura cu o riglă specială piciorul ei.

— Șase și jumătate, zise fata ridicându-se. Ce culoare ați vrea să încercați?

— Uf, oftă Angel privind cizmele aliniate pe rafturi și oprindu-se asupra unei perechi. Ce-ar fi s-o încerc pe asta?

Vânzătoarea urmări privirile ei îndreptate spre o pereche de cizme negre din piele și încuviință.

— Cred că avem și măsura dumneavoastră, zise ea îndreptându-se spre teancurile de cutii. Aveți ciorapi? Vreți să vă împrumut o pereche?

— Uite... folosește-i pe aceștia, zise Jake aruncând o pereche nouă de ciorapi de bumbac în poala ei.

Angel ar fi vrut să refuze, dar realiză că nu putea purta cizmele fără ei, așa că reuși să zâmbească drept mulțumire și își puse un ciorap pe picior ca să le probeze.

— Cred că sunt prea fixe, spuse ea în timp ce făcea câțiva pași pe carpeta din fața scaunelor.

Jake era amuzat de felul în care arăta ea mergând pe carpetă cu un picior gol și cu celălalt încălțat.

— Nu, e-n regulă, spuse el, controlându-și impulsul de a porni spre ea ca s-o ia în brațe. Vor fi foarte bune după ce le vom uda.

— Să le udăm? întrebă Angel din ce în ce mai confuză. De ce să le udăm?

— Ca să le facem să se potrivească perfect. Jake începu să-i explice cu răbdare: Când îți cumperi cizme noi le pui în grajd, sub picioarele unui cal, și le lași acolo până când se udă. Apoi le iei, le încalți și le porți până când se usucă. Pielea se va mula pe picior și cizmele se vor potrivi perfect.

Angel nu știa dacă trebuie să-l creadă. Privirea ei plină de nehotărâre se îndreptă spre vânzătoare.

— Este adevărat? întrebă ea cu suspiciune.

— E o metodă care pare să dea rezultate, îi confirmă aceasta. Nu pot spune că v-aș recomanda să le lăsați la picioarele unui cal, dar foarte mulți oameni le bagă în apă și le poartă până când se usucă.

— Ei bine, e foarte ciudat, zise Angel privind cizmele negre din piele lucioasă. Pare o metodă foarte aspră de a trata o pereche de cizme noi.

— Dar care dă rezultate. Vom lua această pereche, îi spuse Jake vânzătoarei în timp ce privea prin magazin. Are nevoie și de o pălărie... de niște blugi și cămăși.

— Desigur, spuse vânzătoarea, așteptând ca Angel să scoată cizma din picior. Știți ce măsuri vă trebuie?

Angel știa acest lucru numai pentru că verificase din curiozitate etichetele bluzei și pantalonilor pe care le purta. După cincisprezece minute alesese două perechi de blugi, două bluze și o pălărie albă de cowboy pe care le aduse pe tejghea.

Jake se uită la teancul mic de haine și o privi mirat pe Angel. Ea îl privi încăpățânată și hotărâtă, lăsându-l să înțeleagă că și așa era prea mult pentru a accepta cu ușurință.

— Avem nevoie de încă două perechi de blugi și de două cămăși, nu mă interesează prea mult culoarea... poate albe sau bleu, i se adresă el vânzătoarei. Privirea lui nu părăsi fața lui Angel și vânzătoarea plecă să aducă marfa cerută. Angel începea să se enerveze și obrajii îi erau roșii de rușine. Dar lenjerie? întrebă Jake înainte ca ea să poată protesta.

Angel era din ce în ce mai jenată și o privi pe vânzătoarea care nu părea să fi auzit ultimele lui cuvinte.

— Ce-i cu ea? reuși ea să-l întrebe cu calm.

— Văd că nu ți-ai luat. Angel nu răspunse și Jake zâmbi admirativ când văzu încăpățânarea ei. La naiba, ești foarte încăpățânată, spuse el blând. Angel, ori îți cumperi tot ce-ți trebuie, ori voi alege eu în locul tău... iar gustul meu nu se oprește la lenjerie din bumbac.

Angel se gândi la lenjerie din dantelă neagră și mătase, după care îl privi insistent.

— Bine, i-o întoarse ea. Voi lua câte ceva. Îi întoarse spatele și se îndreptă spre rafturile cu lenjerie. Să fiu a naibii dacă îl las să-mi cumpere el lenjerie intimă, mormăi ea în timp ce alegea ceva de bumbac. Nu e decent! Se întoarse la tejghea și aruncă piesele peste teancul de haine.

— Te-am auzit, șopti el.

Angel îl privi iritată și-i văzu ochii cenușii plini de amuzament. Deschise gura ca să-i dea replica, dar strânse din dinți la apariția vânzătoarei. Îl privi frustrată, promițându-i că nu va scăpa atât de ușor.

Angel se urcă în camionetă și trânti ușa. Era furioasă când Jake se așeză la volan și porni mașina ca să iasă din parcare. Reuși să rămână tăcută până când ieșiră din oraș și o luară spre nord.

— Cred că trebuie să avem o discuție, spuse Angel cu hotărâre în timp ce se întorcea spre el. Despre... Se opri căutând cuvântul potrivit. Despre... aranjamentul nostru.

— Aranjament? întrebă Jake privind-o mirat. Ce fel de aranjament?

— Știi foarte bine despre ce e vorba, i-o aruncă ea. Sunt capabilă să iau singură hotărâri. Dacă mi-am pierdut memoria nu

înseamnă că inteligența mea s-a redus la nivelul unui copil de doisprezece ani. Pot hotărî și singură dacă am nevoie sau nu să-mi cumpăr lenjerie sau câte perechi de blugi îmi sunt necesare.

— Dar nu aveai de gând să-ți cumperi lenjerie, iar blugii se murdăresc repede dacă faci treabă la o fermă, îi explică el răbdător.

— Îmi pot spăla hainele cât de des trebuie și m-aș fi descurcat foarte bine cu cele două perechi.

— Probabil, zise el, dar nu este necesar... sunt capabil să-ți cumpăr destule haine ca să nu fie nevoie să speli în fiecare zi.

— Despre asta e vorba... n-ar fi trebuit să-mi cumperi deloc haine!

— Aș vrea să știu de ce... cine altul ar fi mai îndreptățit să facă asta? îi replică el furios.

Angel îl privi uimită.

— Ce drept? întrebă ea. Tu ești cel care-mi tot reamintește că nu suntem căsătoriți. Cum vrei să continuu să pretind că nu mă simt ca soția ta când tu te porți ca un soț?

— Nu mă port ca un soț! mormăi el privind-o mirat înainte de a se concentra din nou asupra drumului.

* * *

— Ah! suspină Angel când se chinui să pășească în cizmele ude. Ești sigur că va merge? întrebă ea privindu-l cu suspiciune.

— Ce anume? o întrebă Jake care întorcea fânul cu furca și se oprise ca s-o privească, din cealaltă parte a grajdului.

— Că am udat cizmele și că dacă le port până când se usucă mi se vor potrivi perfect.

— Oh, despre asta vorbeai? spuse Jake zâmbind. Pe cuvânt de onoare, merge de fiecare dată.

— Mda. Fără să-l creadă, Angel se întoarse la treaba ei, care era să împrăștie fânul galben pe podea.

Jake profită de această ocazie ca s-o privească. Se uita la ea cu coada ochiului de fiecare dată când Angel nu era atentă, iar ea îl evitase de când intrase în bucătărie pentru micul dejun și o găsise îmbrăcată în blugii strâmți, cămașa de bumbac albă și cizmele ude.

Nu-și imaginase niciodată că o pereche obișnuită de blugi poate arăta atât de bine pe cineva. Angel avea picioare lungi și subțiri care păreau să nu se mai termine în acei blugi albaștri. Cămașa de bumbac era prinsă în talia incredibil de mică a blugilor care urmau apoi curbele frumoase ale șoldurilor și coapselor ei.

Dorința lui creștea numai privind-o și respiră adânc, fără să-și dea seama că oftase din greu.

Angel privi peste umăr și văzu ochii lui cenușii încărcați de pasiune. Înghețată, incapabilă să se miște și inima începu să-i bată repede.

— Jake? reuși ea să întrebe.

Vocea ei risipise vraja și Jake își luă ochii de la ea ca să-i întoarcă spatele.

— Poți termina de aranjat fânul, zise el repede, scuturând furca și agățând-o de cuiul ei din perete. Am de reparat un gard... voi lipsi mai mult de o oră.

Angel îl privi cum iese cu pași mari din grajd și dispare în lumina aurie de afară.

— La naiba, spuse ea după ce rămase singură în grajdul înmiresmat de parfumul fânului. Refuzul lui de a recunoaște dorința care îi copleșea pe amândoi o făcea să se simtă frustrată, cu toate că-l admira pentru autocontrolul lui și hotărârea neclintită de a nu-și încălca principiile și a o proteja. Inima mea îmi spune clar că nu pot fi căsătorită cu altcineva... în afară de Jake, se gândi ea cu tristețe.

Dar nu putea fi sigură și deocamdată nu avea rost să-l mai provoace.

Oftă și se întoarse la treburile ei.

Până când termină de acoperit toată podeaua grajdului cu fân se făcuse ora prânzului. Temperatura crescuse afară și în grajd devenise insuportabilă, iar Angel transpirase abundent.

Agăță furca pe peretele de lângă ușă și păși în căldura de afară. Soarele ardea curtea pustie a fermei și pașii lui Angel ridicau mult praf.

Cămașa se lipise de ea și îi descheie primul nasture, strâmbându-se din cauza zăpușelii.

Deschise ușa de plasă și intră în casa plină de liniște. Ceasul din sufragerie o anunță că mai are o jumătate de oră până la prânz.

— Ce bine, murmură ea ușurată. Am timp să fac un duș până la întoarcerea lui Jake. Dacă se întoarce la masă, își zise ea întrebându-se dacă va sta departe din cauza ei. Dacă Jake face asta, îi voi duce eu prânzul... dacă-l găsesc, se hotărî ea, nedorind să lase prezența ei să-l țină departe de propria casă.

Parcurse holul transpirând abundent. Descheie cămașa și o scoase din pantaloni înainte de a se așeza pe o canapea ca să-și scoată cizmele. Trase de ele în toate direcțiile dar cizmele încă ude nu aveau de gând să cedeze.

— Știam eu că e o prostie, mormăi ea când reuși s-o scoată pe cea de-a doua, aruncând-o pe podea, lângă perechea ei. Se ridică și trase fermoarul blugilor și după ce îi scoase se așeză ca să-și scoată și ciorapii uzi. Minunat! exclamă ea dezamăgită la vederea bășicii de la călcâi și amintindu-și că Jake îi spusese să se bandajeze înainte să încalțe cizmele ude.

Intră bombănind la duș și rămase sub apă până alungă tot praful și transpirația.

Zece minute mai târziu stătea în fața dulapului cu medicamente, înfășurată numai într-un prosop.

Deschise ușa băii și ascultă să vadă dacă nu cumva se întorsese Jake. Casa era tăcută. Asigurându-se că este singură, își prinse mai bine prosopul și porni pe hol către bucătărie.

Jake traversă veranda și intră în sufragerie, oprindu-se când auzi murmurele care veneau din bucătărie. Se apropie curios de ușa acesteia și o văzu pe Angel stând pe un scaun și încercând să se panseze în timp ce prosopul mare de baie îi tot aluneca în jos. Vârfurile ude ale părului îi atingeau mereu umerii și păreau niște ace aurii care se înfigeau în piele.

— La naiba, mormăi Angel, mai aveam nevoie de o pereche de mâini.

— Le poți împrumuta pe ale mele.

Vocea adâncă a lui Jake o sperie și ochii i se ridicară spre el. Stătea în ușa bucătăriei, cu trupul încordat de o tensiune care făcea să vibreze aerul din jurul lor.

Angel lăsă bandajul deoparte și strânse prosopul în jurul ei, în încercarea de a-și acoperi cât mai mult goliciunea.

— Nu te-am auzit când ai intrat, zise ea cu o voce tremurândă.

— Erai ocupată, comentă el pe un ton la fel de ciudat ca și al ei, după care arătă spre picior. Ce s-a întâmplat?

– Am uitat să-mi bandajez piciorul dimineața... și am o băşică urâtă. Ridică puțin piciorul și arătă călcâiul roșu.

Jake traversă încăperea și se așeză pe un genunchi în fața ei. Înainte ca Angel să poată protesta, el ridică piciorul și privi cu atenție rana.

– Ai băşici la amândouă picioarele sau numai la acesta?

– Numai la acesta, reuși Angel să răspundă, impresionată de apropierea și de mușchii puternici ai pulpei lui pe care era acum așezat piciorul ei. Jake se aplecase asupra călcâiului ca să vadă mai bine rana și părul îi căzuse pe frunte, iar ochii nu se vedeau din unghiul ei. Angel abia reuși să-și controleze impulsul de a-l atinge, de a-i mângâia părul și conturul senzual al buzelor.

Jake o surprinse privindu-l cu ochii plini de dorință. Se încruntă și pulsul i se acceleră. Reuși să-și întoarcă privirea și să ia un pansament din cutia deschisă de pe masă.

– Te-am avertizat să nu porți cizmele ude fără a-ți bandaja călcâiele, mormăi el în timp ce pansa rana, întârziind cu degetele pe pielea ei. Știa că trebuia să n-o mai atingă, că trebuia să stăpânească focul care-l mistuia, dar simțea că nu mai poate. Palmele lui atinseră gleznele și pielea lui Angel se înfierbântă sub această mângâiere.

Simțea că nu mai poate respira și închise ochii de plăcere, mușcându-și buzele ca să nu-i rostească numele cu o voce plină de dorință.

Degetele lui atinseră pielea sensibilă de sub genunchi și trasau cercuri senzuale pe pielea mătăsoasă.

Mâna lui liberă se așezase sub celălalt genunchi și Angel avu senzația că nu mai poate suporta. Urmări mișcările degetelor lui pe pielea ei goală și pasiunea deveni arzătoare.

Jake își ridică fața spre ea cu ochii plini de dorință, acea dorință pe care voia cu disperare s-o ascundă și Angel simți din nou nevoia să-l atingă.

– Angel, mormăi el închizând ochii când degetele ei îi atinseră fața. Își întoarse obrazul în palma ei și sărută pielea fierbinte a acesteia. Trebuie să mă ajuți. Nu vreau să profit de tine.

– Nu profiți de mine, protestă ea în șoaptă. Nu sunt un copil, Jake.

– Nu, mormăi el privindu-i sânii cu ochii înflăcărați de pasiune. Nu, nu ești un copil.

Își trecu mâinile prin părul ei, trăgându-i capul pe spate.

– Nici măcar nu arăți ca un copil, zise el respirând adânc, iar reacțiile tale sunt departe de cele ale unei adolescente. Brațul lui liber îi înconjură talia și o lipi de el în timp ce buzele lui puneau stăpânire pe ale ei.

Angel își dorea acest sărut și-l întâmpină cu o pasiune de aceeași intensitate cu a lui, iar când mâinile lui îndreptară prosopul care o acoperea, ea nu prostestă. Îi înconjură gâtul cu brațele și se lipi de el când palmele lui fierbinți îi cuprinseră sânii.

– Jake, murmură ea cu o voce plină de pasiune când buzele lui se îndepărtară spre pielea fină a gâtului ei.

Îl auzi rostindu-i numele și realiză că pasiunea lor fierbinte nu mai putea fi stăpânită, însă chiar atunci când buzele lor urmau să se unească din nou, se auzi țârâitul telefonului.

Jake îngheță, cu trupul încordat. Își ridică ușor capul și o privi pe Angel; ochii ei ardeau de pasiune și buzele îi erau roșii din cauza sărutărilor lui lacome.

– La naiba, mormăi el frustrat. Telefonul continuă să sune, dar el îl ignoră în timp ce o așeza cu grijă pe Angel la loc pe scaun. Ea îl privea cu ochii încă plini de dorință.

Însă Angel dorea să alunge repede efectul acestei îmbrățișări scurte și-i îndepărtă mâinile ca să-și pună prosopul în jurul trupului înfierbântat. Era stânjenită de ceea ce făcuse, dar refuză să-și ia privirea din ochii lui insistenți.

Țârâitul telefonului se opri.

— O parte din mine își dorește ca acel aparat afurisit să nu fi sunat, îi spuse Jake luptându-se ca să n-o ia din nou în brațe. Însă cealaltă parte, cea care nu se află sub influența simțurilor, îmi spune că a fost cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

Jake nu mai stătea cu fața la ea și își trecu o mână nervoasă prin păr. Se îndepărtă repede și se întoarse din nou spre ea.

— Iubito, trebuie să mă ajuți. Nu pot rezista în fața ta și când ești acoperită doar cu un prosop, spuse el oftând neajutorat, nu mai am cum să mă controlez.

Degetele lui Angel tremurau când se ridicară ca să-și aranjeze părul ciufulit.

— Mi-e teamă că și eu am aceeași problemă.

Ochii lui Jake aruncau flăcări și abia reuși să se oprească la timp ca să n-o ia din nou în brațe.

— Bine, spuse el aspru, așadar amândoi știm că atracția fizică pe care o simțim e foarte puternică. Suntem adulți... nu văd de ce n-am putea să ne stăpânim până când vom afla cine ești. Ochii lui se îngustară. Dar curând vom afla... adăugă el blând. Și dacă nu ești căsătorită, doamnă, nu te voi mai lăsa să te ridici din pat timp de o săptămână. Ești de acord?

Inima lui Angel se opri, apoi începu să bată foarte repede, văzând expresia senzuală a buzelor lui.

— De acord, reuși ea să rostească.

— Bine, concluzionă el privind-o lung înainte să zâmbească trist. Între timp, crezi că ai putea să pui niște haine pe tine? Ceva urât dacă se poate... o uniformă de militar sau ceva asemănător, cu toate că am impresia că nici așa nu voi simți altfel.

— E-n regulă, zise Angel râzând bucuroasă că tensiunea dintre ei se risipise și se grăbi să ajungă în dormitor. Era sigură că Jake e singurul bărbat din viața ei, era prea sigură ca să greșească. Însă, din moment ce el nu era convins de asta, va trebui să aștepte până când poliția îi va stabili identitatea, lucru ce trebuia să se întâmple cât mai repede deoarece simțea că nu mai poate suporta mult.

* * *

Angel nu auzi mașina lui Jake venind spre casă și nici când intră el în bucătărie. Fredona melodia care se auzea la radio în timp ce tăia roșiile ca să facă o salată pentru cină și numai când deschise ușa frigiderului îl văzu.

— Dumnezeule! tresări ea. M-ai speriat! De când ești aici?

— Nu de mult timp, oftă el fără să-i răspundă la zâmbet.

— Ce s-a întâmplat? îl chestionă ea uimită de expresia aspră de pe fața lui atrăgătoare. Jake o privea fix și era îmbrăcat în uniformă. Ochii ei plini de îngrijorare îl cercetau cu atenție; totuși nu văzu nimic deosebit, nici o urmă de accident, însă ceva nu era în regulă. S-a întâmplat ceva rău?

— Nu... nu ceva rău... ar fi mai bine să stai jos. Am ceva să-ți spun.

— Oh. Ea își ținu respirația și privi în jos. În afară de faptul că-și încrucișă brațele la piept, Angel nu făcu nici o mișcare. Voi sta aici, mulțumesc, zise ea cu o politețe formală. Ai aflat cine sunt, nu-i așa? Știi cine sunt?

— Da.

Capitolul 6

Angel închise ochii și apoi îi deschise ca să privească figura lui impasibilă. Oh, Dumnezeule, își spuse ea cu tristețe. Este atât de grav încât nici nu-mi poate spune.

Îl privi îngrijorată.

— Spune-mi, zise Angel aproape în șoaptă.

— Numele tău este Angel Carșon-Whitley, spuse Jake emoționat. Ai douăzeci și cinci de ani și locuiești în Los Angeles, California, și în Cabo San Lucas, Mexico. Părinții tăi sunt Charles și Madeline, și ai un frate, Alex.

Angel așteptă să continue, ținându-și respirația, dar el nu mai spuse nimic. Nimic din ce auzise nu i se părea familiar. Îi spusese numele, vârsta și faptul că avea o familie, dar nu menționase ce era mai important.

— Și? îl chestionă ea când văzu că tace. Sunt căsătorită?

— Nu, răspunse el, nu ești căsătorită. N-ai fost niciodată căsătorită.

— Mulțumesc Cerului! Plină de fericire, străbătu distanța dintre ei și se aruncă în brațele lui Jake. Era atât de bucuroasă încât nici nu realiză că el nu o strângea în brațe. Când îl privi întrebător, el îi îndepărtă cu blândețe brațele care-i înconjurau gâtul. Ce este? Ce nu mi-ai spus? îl întrebă ea cu tristețe. Bărbatul din camionetă... Estevez... am vreo legătură cu el? Sunt o criminală?

— Nu, se grăbi Jake s-o asigure. Nu, încă nu știm cum ai ajuns în camioneta lui Estevez sau în statul Washington. Ești pictoriță, ai mult succes și nu ai avut niciodată necazuri... n-ai nici măcar o amendă pentru parcare în locuri interzise.

— Mulțumesc Cerului! Bucuria ei se risipi repede. Atunci ce este? întrebă ea confuză. Ce nu este în ordine?

Jake o privi fix. Ce nu este în ordine? își spuse el gânditor. Fusese pregătit să afle că are o familie și nicidecum că femeia de care se îndrăgostise era fiica unor multimilionari faimoși. De ce ar fi avut Angel nevoie de un cowboy? La naiba, își zise el dezamăgit. Doar unul din tablourile ei valorează cât salariul meu de polițist pe mai mult de un an.

— Nu e nimic în neregulă, continuă el cu un calm admirabil. Acum știi cine ești și locul unde se află familia ta. Nu vei mai avea vreun coșmar, nu-ți vei mai pune întrebări inutile. Te poți întoarce la viața ta.

— Mă pot întoarce la viața mea? repetă încet Angel, încercând să înțeleagă de ce Jake s-a transformat într-un străin. Nu înțeleg, Jake, încerci să scapi de mine?

— Nu, explodă el și se îndepărtă spre fereastră. Se rezemă de chiuvetă și privi peisajul. Încerc să-ți spun că nimic de aici nu se

compară cu viața pe care ai lăsat-o în urmă. Părinții tăi sunt foarte bogați și talentul tău te-a făcut faimoasă, fiind bogată la rândul tău. Aparținem unor lumi diferite. Tu nu te poți potrivi cu a mea, și nici eu cu a ta... trebuie să fii mulțumită că am aflat la timp.

— La timp?

Jake se întoarse spre ea și văzu lacrimile de suferință apărute pe genele ei.

— La timp pentru ce, Jake? Dacă vrei să spui că la timp pentru a nu mă îndrăgosti de tine, e prea târziu. Era prea târziu și acum câteva săptămâni. Era prea târziu din clipa în care m-ai tras din acea camionetă.

Inima lui bătea repede și strânse pumnii când își reaminti că nu putea s-o facă a lui. Știa că dacă o va lăsa să plece va trece prin iad, dar nu va fi mai rău dacă făceau dragoste și apoi se despărțeau?

— Nu e prea târziu, spuse el cu o voce gravă din cauza efortului de a-și înfrânge emoțiile. Te voi duce acasă... în câteva săptămâni vei uita tot ce s-a întâmplat și în câteva luni nici nu-ți vei mai aminti de mine.

Angel clipi ca să-și rețină lacrimile.

— Poți pretinde ce vrei, Jacob McCandless, reuși ea să spună cu o oarecare convingere, dar nu se va termina așa.

* * *

Poți pretinde ce vrei, dar nu se va termina așa. Cuvintele persistau în mintea lui Jake de când se urcase în avion. Luă bagajele

și părăsi avionul în care zburaseră de la Seattle la Los Angeles. O așteptă pe Angel care se deplasa cu greu în urma lui.

— Lasă-mă să te ajut, spuse el repede, luându-i geanta mare pe care i-o cumpărase ca să adune în ea tot ce avea.

— Mulțumesc, îi zâmbi Angel, urmându-l spre culoarul de debarcare. Erau aproape singuri și ea se opri înainte de a ieși pe ușa avionului. Arăt bine? îl întrebă nervoasă.

— Arăți bine, răspunse Jake privind cu regret buclele roșcat-aurii care cădeau pe umerii ei. Angel purta o rochie de vară de bumbac alb și pielea puțin bronzată a gâtului și a brațelor intra în contrast cu aceasta. Purta aceleași sandale fine de piele pe care le încălțase și la ultimul zbor. Ești foarte frumoasă, adăugă el blând, dar când privirea ei se îndreptă spre el, Jake reuși să-și stăpânească sentimentele. Ești gata?

— Da, răspunse Angel privind în altă direcție, incapabilă să suporte răceala care înlocuise pasiunea fierbinte din ochii lui. Sunt gata.

Îl urmă prin holul lung, conștientă de atingerea ușoară a mâinii lui pe spatele ei, atingere care o înfiora la fel ca altădată. Ajunseră aproape de sala de așteptare plină de oameni care își întâmpinau cu bucurie cunoștințele.

Angel văzu mulțimea de străini care-și agitau mâinile și făcu un pas înapoi ca să se ascundă după Jake.

— E-n regulă, îi murmură el la ureche. Ei sunt familia ta.

— Dar nu-i recunosc, spuse Angel privindu-l. Numai pe el îl cunoștea, dorea să vadă numai fața lui atrăgătoare și ochii lui înțelegători. Numai el o putea liniști, oferindu-i siguranța de care avea nevoie.

— Dar ei te recunosc, o asigură el.

— Știu... ei știu că nu-mi amintesc nimic?

— Da, i-am spus tatălui și mamei tale despre amnezie când le-am telefonat ca să le anunț ora la care aterizăm. Nu-i spusese că tatăl ei dorise să trimită un avion particular și că el refuzase, insistând s-o aducă personal la Los Angeles. Încerca să mai câștige timp în compania ei, știind că zilele în care fuseseră împreună se terminaseră și că în curând valul de durere îl va copleși.

Încurajată de cuvintele lui, Angel se întoarse cu fața la străinii care-i zâmbeau și el îi cuprinse talia cu o mână ca s-o facă să se deplaseze în direcția lor.

— Angelica!

Angel n-o recunoștea pe femeia înaltă și elegantă, cu păr roșcat-auriu ca al ei. Ochii verzi care semănau perfect cu ai ei erau plini de lacrimi de emoție și imediat cum Angel păși în sala de așteptare, femeia o luă în brațe. Parfumul scump și eleganța acestei femei între două vârste îi reamintea ceva lui Angel. Însă după ce femeia o eliberă, fu trasă în brațele unui bărbat cu părul grizonant.

— Puiule, mormăi Charles Whitley cu vocea lui de bariton. Mulțumesc Cerului! Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna!

Îmbrățișarea lui puternică o lăsă aproape fără respirație și după ce o eliberă, Angel se trezi față în față cu un bărbat brunet care avea ochii la fel cu cei pe care ea îi vedea în oglindă în fiecare dimineață.

— Bună, surioară, spuse acesta îmbrățișând-o. Ne-ai speriat foarte rău! Bun venit acasă.

Jake stătea deoparte, privind fără emoție urările de bun venit ale familiei ei. Erau o mulțime de rude acolo și Angel trecu prin brațele lor ca prin cele ale unor străini. Se părea că Angel era adorată de toți și că lipsa ei îi îngrijorase profund.

— Dumneata trebuie să fii Jacob McCandless, spuse bărbatul grizonant îmbrăcat într-un costum scump. Eu sunt Charles Whitley... tatăl lui Angel. Am vorbit la telefon.

— Îmi pare bine să vă cunosc, răspunse Jake strângând mâna întinsă a bărbatului mai în vârstă.

— Vreau să-ți mulțumesc din nou că mi-ai adus fata acasă. Charles o privi pe Angel care era îmbrățișată acum de un văr în vârstă de cinci ani.

— Pentru puțin, zise Jake în timp ce privea cum Angel încerca să converseze cu micuțul și simțind o mare pierdere.

— Nu trebuia să te deranjezi dacă acceptaioferta mea. Vocea lui Charles era plină de suspiciune și își drese vocea când se întoarse din nou spre Jake. Pare perfect sănătoasă... doctorii au menționat și alte consecințe ale rănii în afară de această amnezie temporară?

— Nu, răspunse Jake scuturând din cap, fără să-și dea seama că este studiat atent de tatăl lui Angel. Doctorul Stemmons v-a trimis un raport medical și a sugerat o vizită la medicul ei cât de curând posibil. Însă el n-a ajuns la concluzia că există efecte permanente.

— Dar dumneata nu știi ce i s-a întâmplat, iar ea nu-și amintește?

Jake scutură din cap.

— Uneori apar unele amintiri. Însă, din câte știu, nu și-a amintit clar de nimeni, sau de vreun loc cunoscut. A avut un coșmar și a strigat numele Troy, dar când s-a trezit nu și-a putut reaminti cine este acea persoană.

— Probabil că l-a visat pe vărul ei, pe Troy Carson, spuse Charles gânditor. Troy a închiriat apartamentul lui Angel când ea s-a mutat la Cabo San Lucas. Acum trei săptămâni și jumătate a fost atacat și bătut de niște răufăcători. Poliția nu i-a descoperit, dar prima persoană de care a întrebat când și-a recăpătat cunoștința a fost Angel. Era atât de disperat încât a încercat s-o sune la Cabo San Lucas. Când am văzut că nu reușește nimeni s-o găsească, am anunțat imediat poliția care a început cercetările. Doctorii nu ne-au lăsat să-i spunem că ea dispăruse... Troy încă mai este la terapie intensivă și starea lui nu ar fi suportat o asemenea veste. Părinții lui i-au spus că Angel e plecată la New York cu afaceri și că îi va face o vizită când se va întoarce la Los Angeles.

Lui Jake nu-i plăcea cum sună această poveste. Se încruntă și-l cercetă pe tatăl lui Angel.

— Există vreo șansă ca ea să fi fost acolo când el a fost atacat?

— Mă îndoiesc, zise Charles scuturând din cap. Din câte știu, era în Mexic atunci. Numai că, spuse el gânditor, nu știm când a părăsit Mexicul și nici când a ajuns acasă.

Jake nu era prea sigur de asta. Dacă nimerise în mijlocul evenimentelor, asta explica faptul că ajunsese în camioneta lui Estevez. Dar nu și cum ajunsese din apartamentul aflat în Los Angeles în camionul care transporta droguri prin Ferry County.

Privirea lui se întoarse la Angel care vorbea cu femeia ce părea să fie mama ei. Ea privi peste umăr, neliniștită până când îl găsi, după care zâmbi și se întoarse la conversația cu mama ei.

Jake căută în buzunarul jachetei o hârtie și scrise numărul lui de telefon pe ea.

— Sună-mă dacă afli ceva.

Charles luă hârtia, o privi și apoi o vârî în buzunarul pantalonilor.

— Vii acasă împreună cu noi? Soția mea mă va certa dacă nu te coving să participi la petrecerea pe care am organizat-o... va fi numai familia.

— Nu. Jake știa că-i va fi mult mai greu să plece dacă mai întârzia. Angel se întorsese la familia ei și era timpul să plece. Vă mulțumesc, dar avionul spre Washington pleacă foarte devreme mâine dimineață.

— Îți putem oferi o cameră pentru această noapte?

— Apreciez oferta dumneavoastră, dar am rezervat deja o cameră la hotelul din apropiere. Jake întinse mâna și cei doi bărbați își luară la revedere. A fost o plăcere să vă cunosc.

— Și pentru mine la fel, zise Charles care văzuse multe sub masca lui impasibilă. Nu-ți iei rămas bun de la Angel?

— Nu. Jake se îndoia că ar fi în stare s-o facă. Ne-am luat deja rămas bun. Ochii lui cenușii îi întâlniră pe ai lui Charles și pentru o clipă durerea ieși la iveală. Aveți grijă de ea.

— Așa voi face.

Charles îl privi pe Jake trecând prin mulțime și dispărând după un colț.

Angel privi din nou peste umăr ca să-l vadă pe Jake, dar el nu se mai afla lângă bărbatul care-i fusese prezentat drept Charles Whitley. Ochii ei trecură prin mulțime, dar nu reuși să-l găsească.

– Scuzați-mă, murmură ea femeii grizonante care se prezentase drept mătușa Tilly. Mă întorc imediat.

Privi încă o dată grupul, dar nu reuși să-l vadă pe Jake.

– A plecat.

Angel se întoarse ca și-l văzu pe Charles Whitley stând lângă ea.

– Unde a plecat?

– La hotel... mâine dimineață se întoarce acasă, răspunse Charles care văzu neliniștea și tristețea în ochii ei. Se întreba ce se întâmplase între cei doi, deoarece văzuse aceeași durere pe fața lui Jake. Ai avut o zi obositoare, continuă el privind cearcănele de sub ochii lui Angel, și e trecut de ora zece seara. Cred că ar fi mai bine să mergem acasă și să te odihnești.

Angel încuviință și reuși să zâmbească slab. Durerea pe care o simțea la despărțirea de Jake era imensă. Plecă repede din preajma grupului și nu reuși nici măcar să le spună la revedere.

* * *

Jake nu reuși să adoarmă. Televizorul din camera mică de hotel era deschis și rula un film cu vampiri, lumina lui cenușie răspândindu-se peste pat. Stătea rezemat de tăblia acestuia și sorbea dintr-o sticlă de apă minerală, indiferent la scenele de pe ecran.

Bătaia puternică din ușă îl făcu să tresară și se ridică repede din pat. Aruncă o privire pe ceas și se îndreptă spre ușă îmbrăcat numai în blugi.

– Patru dimineața! mormăi el uimit. Privi pe vizor și văzu doi bărbați, unul în uniformă și celălalt îmbrăcat în costum. Cine este? strigă el.

– Poliția din Los Angeles, domnule McCandless, ofițerul Jensen și detectivul Callahan, răspunse bărbatul în costum. Trebuie să vorbim despre Angel Carson-Whitley.

Trupul lui Jake se încordă imediat.

– Aș vrea să văd legitimațiile, zise el și cei doi bărbați scoaseră imediat actele din buzunare, iar Jake le deschise ușa. Intrați, zise el dându-se la o parte. Ce este cu Angela? îi chestionă el după ce închise ușa.

– Tatăl ei ne-a trimis după dumneavoastră, spuse bărbatul îmbrăcat în costum. A avut loc un atentat asupra ei în noaptea asta.

– Ce s-a întâmplat?!

Detectivul se dădu înapoi când văzu furia de pe fața bărbatului.

– Cineva a tras asupra mașinii familiei în timp ce aceasta intra pe poarta vilei.

– A fost cineva rănit? întrebă Jake.

– Nu, dar am înțeles că există câteva găuri de gloanțe în Mercedes.

Jake trecu printre cei doi bărbați, puse pistolul pe care-l ținea în mână în tocul lui și își luă cămașa. Le ceru celor doi polițiști să-i dea mai multe detalii în timp ce se îmbrăca, dar aceștia nu

avură prea multe de spus în afară de ceea ce îi aduseseră deja la cunoștință, și, din anumite motive, Charles Whitley insistase ca Jake să fie găsit și adus la reședința familiei, din Pasadena.

Puținele informații pe care i le aduseseră la cunoștință ofițerii nu-l liniștiră deloc pe Jake, și el strânse din dinți când traficul le încetini călătoria spre Pasadena. Mașina nu se oprise bine în fața reședinței familiei și el sări din ea ca să urce repede scările impunătoarei case.

— Domnule McCandless! Ofițerul în uniformă așteptă ca Jake să se întoarcă de la ușă. Vă așteaptă în sufragerie... prima ușă la stânga.

Jake păși repede pe pardoseala de marmură a holului de la intrare, văzu ușa de lemn deschisă și-i privi furios pe cei din interior.

— Jake! exclamă Angel când îi auzi pașii și respirația i se opri când îl văzu. Era îmbrăcat la fel cum îl văzuse ultima dată când se despărțiseră pe aeroport, cu cămașa albă și cu jacheta sport, însă barba îi crescuse puțin adăugând o notă întunecată trăsăturilor lui. Arăta furios și neîndurător în timp ce o căuta cu privirea prin cameră. Ea se ridică lăsând albumul de poze să-i cadă din poală, uitând de toate când se aruncă în brațele lui. Oh, Jake, sunt atât de fericită că ești aici! exclamă ea emoționată.

Jake simți trupul ei fierbinte lipit de al lui și o strânse în brațe, fericit că Angel nu e rănită.

— Te simți bine? o întrebă el în șoaptă.

— Da, încuviință ea mângâindu-i obrazul cu părul mătăsos. Își dădu capul pe spate ca să-l privească. Jake... îmi amintesc.

El rămase încremenit privind fața ei mult iubită plină de fericire.

— Totul? întrebă el.

— Totul... nu eram cu Estevez pentru că aveam vreo legătură cu drogurile. Dormeam în apartament... m-am trezit când am auzit voci și am văzut cum doi bărbați îl băteau pe vărul meu, Troy. Vorbeau despre marfă și bani... presupun că era vorba de droguri... apoi au descoperit că sunt acolo, unul a venit după mine și când m-a prins am căzut și m-am lovit la cap. Nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit în camion... cred că pe undeva prin statul Washington.

Jake îl privi pe Charles Whitley pe deasupra capului ei. Cu toate că era bucuros că Angel își amintește totul, rămăsese surprins și îngrijorat de implicațiile acestei destăinuiri.

— E minunat, scumpo, zise Jake privind-o din nou pe Angel. Îți amintești cum arătau bărbații din apartament?

— Da, confirmă ea arătând spre bărbatul în costum care se oprise lângă cămin. Detectivul Ames a adus niște fotografii și eu i-am identificat.

— Enrique Chavez, Julio Rodriguez, Carl Jamison, concluzionă detectivul a cărui mustață se mișcă repede când rosti lista de nume, însă privirea lui era neliniștită când întâlni ochii lui Jake.

— Cine sunt? întrebă Jake.

Angel se întoarse pe jumătate spre cei din încăpere.

— Sunt cei mai puternici oameni din organizația lui Chavez care face trafic cu droguri, răspunse ea în locul detectivului. De asemenea, se pare că sunt implicați și în atentatul din seara asta.

— Au tras în tine! interveni furios tatăl ei. Au tras în tine, Angel! Vor să te omoare, nu doar să te sperie!

— Tatăl meu și detectivul Ames vor să mă pună sub pază, continuă Angel, ochii ei părăsind trăsăturile tensionate și frustrate ale tatălui ei ca să se întoarcă repede spre fața neagră de furie a lui Jake. Le-am spus că sunt de acord... dar numai dacă tu accepți să fii garda mea de corp.

Angel îl simți încordându-se la cuvintele ei și ochii i se îngustară suspicioși când o priviră.

— Vrei să fiu garda ta de corp? întrebă el mirat, căutând ceva pe fața ei. Unde?

— Aici, răspuse ea repede, sau oriunde crezi că sunt în siguranță.

— Nu e nici o îndoială că ea este ținta lor, comentă detectivul Ames. Nu este numai un martor ocular al atacului lui Chavez, dar și victima unei răpiri. Poate depune mărturie împotriva lui Chavez și el nu-și poate asuma un asemenea risc. I-am comunicat domnișoarei că întregul departament de poliție din Los Angeles îi stă la dispoziție, dar mi-a spus că nu se simte în siguranță decât în prezența dumneavoastră.

— Vor să locuiesc într-o casă izolată, Jake, îi spuse Angel, și sunt sigură că tu vei face totul ca să mă protejezi. Însă am citit multe articole despre moartea martorilor care au fost puși sub protecție. Din moment ce există posibilitatea să fiu ucisă și dacă trebuie să renunț la viața mea ca să mă ascund într-o casă izolată, atunci vreau ca tu să fii garda mea de corp.

— E o nebunie! explodă tatăl ei trecându-și degetele prin păr. Viața ta e în pericol și putem angaja câți oameni vrei pentru a te proteja... chiar și o armată dacă e necesar. Doar nu te aștepți să fim de acord cu o singură gardă de corp... și nu speri ca Jake să-și

părăsească slujba ca să se mute la Los Angeles. Nu e nevoie să-ți spun că totul va dura o veșnicie! Cu regulile tribunalului și întârzierile avocaților, ar putea trece și un an până la judecarea procesului!

— Atât de mult? întrebă Angel cu o voce plină de dezamăgire.

— Mi-e teamă că are dreptate, confirmă detectivul Ames. Există foarte multe procese pe rol și ar putea trece un an până ce tribunalul va ajunge la acesta. Chavez are foarte multe relații... nu putem spune că-l vom găsi imediat ca să-l arestăm. Ar putea trece zile, săptămâni sau luni. Adăugați acest timp celui necesar deschiderii procesului și veți obține perioada în care trebuie să stați ascunsă.

— Prea mult, zise Jake gânditor. Dar dacă-l putem demasca și prinde asupra faptului, judecătorul va fi obligat să-l țină după gratii până la proces.

— Adevărat, încuviință detectivul Ames. Însă Chavez e deștept și va fi cu ochii-n patru știind că acest martor l-ar putea închide pe viață... cum credeți că am putea pune mâna pe el?

— Folosind-o pe Angel ca momeală, răspunse Jake. Spre ușurarea lui, ea nu se îndepărtă și nu respinse ideea; ridică ochii și-l privi plină de curiozitate.

— Momeală? îl chestionă ea. Ce vrei...

— Momeală! explodă tatăl ei. Peste cadavrul meu! Ești nebun?

Madeline Carson care-i privise pe Angel și pe Jake cu dragostea unei mame, prinse mâneca soțului ei și o scutură ușor.

— Charles, spuse ea, dorind ca el s-o privească înainte de a continua. Cred că ar trebui să-l asculți. Charles deschise gura ca să protesteze. Te rog, adăugă ea înainte ca el să poată vorbi.

— Bine, mormăi el. Voi asculta... dar vă avertizez că nu voi fi de acord cu ceva care îmi pune fiica în pericol.

— E deja în pericol, domnule Whitley, spuse Jake cu o voce gravă, și aveți dreptate. Dacă e de acord cu planul meu, există posibilitatea să se afle într-un pericol și mai mare.

— Atunci de ce naiba să mai ascult?

— Pentru că există și șansa de a rezolva rapid problema și ea va putea atunci să-și continue liniștită viața. Veți putea evita atentatele dacă rămâne în Los Angeles, dar va trăi tot timpul cu teama în suflet. Dacă veți fi de acord cu mine, totul se va termina. Există două alternative.

— Bine, să le auzim.

Jake o luă pe Angel de braț și o așeză pe unul din scaunele de lângă cămin. Își plimbă privirile asupra celor din cameră și observă pentru prima dată un bărbat de douăzeci de ani stând rezemat de spătarul canapelei aflate în partea stângă a ușii. Ghici că era fratele lui Angel, Alex, deoarece avea aceiași ochi verzi străjuiți de gene negre ca abanosul.

— Nu pot garanta că Angel va fi în siguranță în Los Angeles, spuse el, așa că sugerez s-o iau cu mine înapoi în Ferry County.

Charles Whitley și detectivul Ames se priviră cu suspiciune.

— Acesta este planul dumneavoastră? întrebă detectivul.

— O parte din el, răspunse Jake. Cei mai mulți șefi ai mafiei se folosesc de bani, de putere și de forță ca să-și atingă scopurile. Și Chavez acționează la fel, nu?

— Așa este, confirmă detectivul Ames.

— Așadar, putem crede că nu va lăsa nimic la voia întâmplării. Presupun că polițiștii pot împrăștia pe străzile din

Los Angeles zvonul că Angel este logodnica mea și că ne-am întors împreună în Ferry County; că am spus că știu că o vrea, dar nu poate s-o aibă, dar că e binevenit să încerce. Vreau ca toți cei de pe străzi să afle de această provocare... zvonul trebuie să ajungă neapărat la urechile lui.

Charles Whitley vru să protesteze, dar Madeline îl trase de braț ca să-i reamintească promisiunea pe care o făcuse, iar el se conformă.

— Pe străzile din Los Angeles Chavez poate fi rege, dar în Ferry County se va afla pe teritoriul meu, iar eu cunosc fiecare potecă de acolo. Numărul locuitorilor este de cinci mii de persoane pe o suprafață de patru mii patru sute de kilometri pătrați și ne cunoaștem bine unii pe alții. Există doar un mic aeroport pe care poate ateriza și doar două autostrăzi pe care să ajungă acolo. Oricum ar încerca să ajungă în Ferry County, eu voi afla într-un minut. Dacă renunță la această provocare înseamnă că nu vom putea pune mâna pe el.

— Dar dacă te înșeli? Dacă reușește să treacă de toți prietenii tăi și o găsește pe Angel? se auzi vocea fratelui lui Angel, care tăcuse până acum.

Jake îi întâlni privirea.

— Voi fi înconjurat de mai multe gărzi și n-o voi lăsa niciodată singură. Vor fi nevoiți să treacă de mine ca să ajungă la ea, dar dacă se va întâmpla, voi muri.

Toată lumea rămase tăcută în fața acestui tablou sumbru.

— Dar dacă ajung la ea cât este în Los Angeles, rezultatul va fi același, reuși Madeline să spună fără ca vocea să-i tremure.

— Așa e, încuviință detectivul Ames. Diferența e că în Los Angeles vom avea nevoie de luni de zile ca să-l prindem pe Chavez. Între timp, fiica dumneavoastră va trăi neliniștită și noi nu-i putem asigura protecția. Nimeni nu poate garanta nimic.

— Așadar, n-am nimic de pierdut... și viața mea ar merge înainte, interveni Angel. Îmi pare rău, tată, dar am încredere în Jake și vreau să punem în aplicare planul lui.

— Oricum, nu vei fi în siguranță, spuse Charles Whitley printre dinții încleștați, și eu nu pot face nimic ca să te scap din situația asta!

Îngrijorată pentru frustrarea soțului ei, Madeline îi luă mâinile în ale ei.

— Însă Jake poate. Angel are încredere în el și cred că ar trebui să avem și noi. A mai salvat-o o dată... trebuie să avem încredere în el și să sperăm că va reuși s-o facă din nou.

Charles nu era mulțumit de faptul că trebuia s-o încredințeze pe iubita lui fiică protecției unui străin. Însă ascultându-l pe Jake în timp ce discuta detaliile planului cu detectivul Ames, începu să creadă că acesta era singurul care putea duce planul la bun sfârșit. Nu avea de ales. Angel spusese clar că va pleca împreună cu polițistul acesta care o privea protector.

Îi ascultă pe Jake și pe detectiv aranjând ultimele amănunte în timp ce Angel își făcea bagajele. Detectivul din Los Angeles îi arăta lui Jake un respect care era încurajator. În curând, el și Madeline se aflau la aeroportul din Los Angeles, așteptând ca avionul închiriat să decoleze.

Madeline îl luă de brat ca să-și îngroape fața scăldată de lacrimi la umărul lui.

— Sunt atât de speriată, Charlie, oftă ea.

— Și eu, scumpa mea, recunoscu el în timp ce avionul urca încet spre cer. Și eu.

— Domnule Whitley? interveni polițistul care-i însoțea. Trebuie să plecăm imediat de pe aeroport.

— Bine, răspunse Charles luând-o pe Madeline pe după umeri și îndreptându-se spre mașina lor. Cred că ar trebui să ne obișnuim cu asta, iubito, continuă el. Va trece mult timp până când McCandless va reuși să-l încercuiască pe Chavez.

În timp ce se urcau în mașină, avionul mic prinsese viteză pe cerul de deasupra lor și se îndrepta spre nord, ca să ajungă în statul Washington.

* * *

Biroul poliției din Ferry County se afla în spatele unei clădiri solide din piatră care fusese construită cu nouăzeci de ani în urmă. Jake deschise ușa și-i făcu loc lui Angel să treacă în coridorul îngust.

Jack se opti lângă prima ușă din stânga.

— Bună dimineața, șerifule.

Bărbatul care stătea în spatele biroului își ridică ochii și-l recunoscu imediat pe Jake.

— Bună dimineața, Jake... te-ai întors repede.

— Mda, răspunse Jake, e normal când zbori cu un avion privat. Se întoarse ca s-o tragă pe Angel lângă el. Angel, aș vrea să-l cunoști pe șeriful Crawford... Ed, ea este Angelica Carson-Whitley.

– Mi-mi pare bine să vă cunosc, spuse șeriful Crawford ridicându-se și înconjurând biroul cu mâna întinsă.

– Plăcerea e de partea mea, domnule Crawford, replică Angel. Îl privi atent: era un bărbat masiv, cu o uniformă impecabilă și insigna aurie era prinsă cu o precizie de militar pe materialul verde închis al cămășii. O mustață îi umbrea buzele și părul îi era tuns foarte scurt. Ochii căprui o cercetau cu atenție de sub sprâncenele groase.

– Sper să spui același lucru când totul se va termina, zise el, după care își întoarse privirea spre Jake. Del trebuie să apară din clipă în clipă... puteți urca în sală dacă vreți, voi veni și eu după ce termin rapoartele.

– Bine, încuviință Jake îndreptându-se spre hol.

Angel îl urmă prin dispecerat, unde era instalat echipamentul radio și apoi pe scări spre o cameră în care se aflau mai multe birouri, câteva fișete și o masă mare de lemn înconjurată de scaune.

– Aceasta este sala unde stă echipa de polițiști, zise Jake în timp ce-i trăgea un scaun de la masă. Aduc cafele... Del trebuie să sosească.

Angel îl privi cum se îndreaptă spre filtrul de cafea aflat pe o măsuță într-un colț și cum umple două căni. Așează una în fața ei și se rezemă de masă ca să bea din a lui. Era ora unsprezece și jumătate dimineața și nu trecuseră nici douăsprezece ore de când părăsiseră împreună Ferry County ca să fie dusă la familia ei în Los Angeles. I se părea că trecuseră douăzeci și patru de zile, își spuse ea îngrijorată. Își frecă ochii în încercarea de a îndepărta senzația că are nisip în ei, din cauza orelor de nesomn.

– Ești obosită? Vocea adâncă a lui Jake o trezi la realitate.

– Extenuată, zise ea reușind să zâmbească. Dar tu?

– Mă descurc, răspunse Jake privind-o atent. Îngrijorarea adusese cearcăne negre sub ochii ei frumoși. Începu să se gândească la kilometri pe care urmau să-i străbată până acasă, unde se puteau odihni. Mai avem mult de mers când plecăm de aici, șopti el. Crezi că ești în stare să suporți drumul?

– Voi reuși, spuse ea. Mergem la fermă?

– Nu. Un prieten ne va aștepta cu cai la Lambert Creek, apoi o vom lua pe creastă ca să ajungem la o cabană mică unde eu și cu Del obișnuim să mergem în sezonul de vânătoare.

– Oh! Angel încercă să-și imagineze cum va reuși să călărească în munți. Ei bine, mă voi strădui, dar dacă voi adormi și voi cădea din șa, trebuie să-mi promiți că te vei opri ca să mă aduni de pe jos.

Jake zâmbi amuzat.

– Numai dacă promiți să faci același lucru pentru mine.

– Ne-am înțeles, răspunse ea repede în timp ce întindea mâna spre el.

– Hei, Jake! Ești acolo?

Vocea bărbătească se auzi de pe scări și ei se îndepărtară repede unul de altul. Jake îi eliberă mâna și se întoarse spre ușă.

– Da, Del. Vino sus.

Cizmele grele făceau zgomot pe scări și un bărbat înalt și deșirat apăru în ușă. Ochii lui albaștri erau plini de curiozitate privindu-l pe Jake, și apreciere la adresa lui Angel.

– Hei, Jake. Am primit mesajul tău. Ce s-a întâmplat?

– Avem probleme, desigur, ce altceva?

– Ei bine, la naiba, așa credeam și eu, se strâmbă Del. Ai de gând să mă prezinți acestei frumoase doamne?

– Del, dânsa este Angel Carson-Whitley. Angel, el este partenerul meu, Del Maxwell.

– Îmi pare bine să te cunosc, Angel, spuse Del apropiindu-se ca să-i strângă mâna.

– Și mie, Del, replică ea.

– Desigur, ne-am mai întâlnit, dar pun pariu că nu-ți aduci aminte, nu-i așa?

Angel își mută privirea de la el la fața impasibilă a lui Jake și apoi din nou la Del.

– Nu, răspunse ea. Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc.

– Eram cu Jake când te-a smuls din camionetă în noaptea aceea, îi explică Del.

– Oh, zise ea zâmbind vag, atunci îți datorez mulțumiri.

– Nu neapărat, zise el ridicând o mână.

– În regulă, spuse șeriful Crawford intrând în cameră și întrerupându-l pe Del. Haideți să discutăm.

– Sunteți de acord cu acest plan, domnișoară Whitley? întrebă șeriful când termină.

– Da, răspunse Angel privindu-l fix. Sunt de acord.

– Bine, încuviință el întorcându-se spre Jake. Îți vom oferi tot ajutorul de care suntem în stare, Jake, dar nu mă pot dispensa de Del la infinit. Dacă Chavez nu face nici o mișcare într-o săptămână sau două, va trebui să-l aduc la programul lui normal.

– Nu am nevoie de el tot timpul, șerifule.

Ed Crawford se încruntă.

– Nu înțeleg... credeam că ai nevoie de un om ca să supravegheze drumul până la cabană înainte de-a obține informația că Chavez este în Ferry County.

– Am, dar mă va ajuta Nick Kehoe.

– Pe naiba! explodă Crawford. Niciodată nu poți să știi ce va face indianul acela nebun!

– Poate, oftă Jake, neofensat de remarca șerifului, știind că reputația lui Nick nu avea nimic de-a face cu faptul că e indian și pe deasupra vărul lui Jake. Dar cunoaște muntele acela ca pe palma lui... știu asta pentru că atunci când eram copii am petrecut multe zile acolo. În afară de asta, i-aș încredința oricând viața mea... nu va lăsa pe nimeni să treacă de el pe munte atâta timp cât este în viață.

– Ei bine, este alegerea ta, spuse Crawford nemulțumit, dar tot mai susțin că nu e în ordine.

– Nu sunt sigur că e o idee bună s-o aduci pe Angel cu tine când ne vom întâlni la Stanson, zise Del când șeriful tăcu acceptând aparent alegerea paznicului. Nu va fi mai în siguranță dacă rămâne la cabană?

– Ba da, zise Jake aruncându-i o privire aspră lui Angel. Va fi... dar doamna e prea încăpățânată ca să-și vrea binele. A insistat să se afle acolo când totul se va termina.

– Mă descrii ca pe o răzvrătită însetată de sânge, protestă Angel. Când, în realitate, nu vreau să stau în vârful unui munte, așteptând să aflu dacă sunt sau nu în siguranță. Sau dacă tu ești în siguranță, adăugă ea în gând. În afară de asta, dacă sunt destul de deștepți ca să-și dea seama ce punem la cale? Eu voi rămâne singură la cabană. Angel scutură din cap cu vehemență. Nu. Voi

merge cu Jake... oriunde se duce el. Mă simt mai în siguranță cu el decât de una singură... și nu vreau să rămân cu altcineva în afară de Jake.

Jake s-ar fi certat cu ea, dar teama din acei ochi verzi îl făcu să tacă. Dacă se simțea în siguranță cu el, atunci vor coborî munții împreună. Să fiu al naibii dacă-mi place asta, se gândi el supărat.

Angel porni înaintea bărbaților și coborî scările, așteptând apoi ca Jake să găsească stații de radio portabile. Părăsiră biroul și Angel oftă ușurată când se așeză pe scaunul confortabil din mașină. Închise ochii și se relaxă în timp ce Jake pornea motorul.

— Cât avem de mers până la locul unde ne așteaptă caii? întrebă ea cu ochii încă închiși.

— O jumătate de oră sau mai mult, spuse Jake întorcând pe Klondike Road și ieșind din oraș spre nord. Dormi dacă poți.

Angel mormăi un răspuns și adormi, nemaiștiind nimic timp de aproape o oră.

— E timpul să te trezești, Angel.

Angel mormăi un protest și se îndepărtă de mâna care îi scutura ușor umărul.

— Îmi pare rău, iubito, dar trebuie să te trezești.

Angel deschise ochii și realiză că mașina era oprită și Jake stătea lângă portiera deschisă strângând-o de umăr.

Ea îl privi derutată și clipi de câteva ori.

— Unde suntem?

— Puțin mai departe de Old Stagecoach Road, spuse Jake grăbindu-se s-o ajute să coboare din camionetă. De aici, vom fi nevoiți să călărim.

— Oh! Angel căscă și reuși să i se alăture lui Jake. Se apropiară de un bărbat care ținea hățurile unor cai și fu uimită de

trăsăturile lui indiene. Era înalt și slab, iar părul lung îi cădea pe umerii lați. Purta o jachetă de fermier, blugi care se mulau perfect pe pulpele musculoase, și o cămașă bleu, ținută completată de niște cizme de cowboy.

Angel își mută privirile de la unul la altul.

— Cine este acest bărbat? întrebă ea.

— Vărul meu, spuse Jack. Nu-i plăcea felul în care Angel îl privea pe Nick; ochii ei erau plini de admirație sau de mirare, nu știa prea bine.

— Crezi că mă va lăsa să-l pictez? întrebă ea dorindu-și să fi avut la îndemână hârtie și creion.

— Nu va sta prea mult prin preajmă... nu vei avea destul timp ca să-l pictezi, răspunse Jack repede. Refuza să recunoască sentimentul de gelozie care îl rodea și o luă de braț ca s-o împingă înainte. Vei călări iapa, care e liniștită și nu vei avea probleme cu ea.

El ținu hățurile ca Angel să încalece.

— Nick, spuse Jake peste umăr, în timp ce verifica chingile șeilor, ea este Angel... Angel, vărul meu, Nick Kehoe.

— Angel, spuse Nick repede, înclinându-se în fața ei.

— Nick, răspunse ea privind curioasă trăsăturile lui deosebite. Seamănă foarte mult unul cu altul, realiză ea. Au aceiași pomeți proeminenți, forma bărbiei și a gurii sunt aceleași. Însă nu avea ochii cenușii ai lui Jake, ci unii aproape negri.

— Urcă-te, îi ordonă Jake. Fără să-i lase timp de gândire, Jake o prinse de sub genunchi și o ridică, trupul lui reacționând imediat când Angel se lipi de el. El se străduia s-o privească și în loc să se concentreze asupra chingilor, o privi cum se așază confortabil în șa. Foarte bine.

Se întoarse la camionetă ca să aducă gențile lor. Nick deschise cutia din spatele șeii și Jake îngrămădi înăuntru gențile, după care o închise, verificând distribuția greutății.

Făcu încă o verificare a harnașamentelor și, mulțumit că totul e în ordine, se îndreptă spre Concho și se urcă agil în șa.

– Ia calul de povară și mergi înainte, Nick, zise Jake. În cazul în care nu ajungem la cabană înainte ca tu să fii gata de plecare, ia din geanta mea una din stațiile portabile.

Nick încălecă și o luă înainte.

– Voi face o pauză sub stânca mare de pe muntele Leona, zise Nick. Dacă nu mă găsești și nu vrei să folosești stația e suficient să țipi de trei ori ca uliul.

– Bine, încuviință Jake.

– Sper că l-ai avertizat pe șerif că nu voi lăsa pe nimeni să treacă de mine, comentă Nick.

– Crawford a spus că va pune un semn de drum închis ca nu cumva să omori vreun turist care trece pe acolo.

– Atunci voi fi sigur că oricine o ia pe drumul spre Kettle Creek este unul din băieții răi. Îi făcu un semn lui Angel și porni repede la trap, împreună cu calul de povară.

– Cât de departe este cabana? întrebă Angel când rămase cu Jake.

– La trei sau patru ore de aici, răspunse Jake privind-o repede, satisfăcut că ea ținea hățurile foarte bine. Încercă să ignore felul în care blugii se mulau pe trupul ei, și pieptul care se vedea clar sub cămașa de bumbac. Crezi că vei avea nevoie de ajutor pe drum? întrebă el politicos.

– Puțin... de unde mi-ai luat pălăria? îl întrebă ea văzând că el trecuse la un ton mult mai rece, în timp ce își așeza pălăria pe cap. Era recunoscătoare că i-o adusese pentru că ochii îi erau feriți acum de soarele puternic.

– A trebuit să-l rog pe Nick să meargă la fermă ca să-mi aducă geanta cu haine și i-am spus să ia și pălăria ta, împreună cu tot ce credea că e folositor din fosta ta cameră.

– Oh! Angel își reaminti perechea de bikini din mătase albă pe care o uitase în dormitor și spera că Nick nu-i găsise.

Jake îi aruncă o privire curioasă, dar ea nu mai spuse nimic.

– Ești gata? O așteptă să-l ajungă din urmă înainte de a urca vechiul drum. Dacă vrei să te oprești pentru odihnă, spune-mi. Nu vreau să cazi din șa din cauza extenuării.

Fără să aștepte răspunsul ei, el începu să urce. Angel îl urmă, întrebându-se cât va trebui să îndure proasta lui dispoziție. Sperase că va trece repede peste ceea ce-l deranja, deoarece nu dorea să rămână singură în mijlocul pustietății cu un bărbat morocănos ca un urs trezit din hibernare.

Drumul urca abrupt și era destul de dificil. După câțiva kilometri obositori, o luară spre nord prin pădurea de pini.

– E de-ajuns, mormăi el la un moment dat, oprindu-se înainte de un alt urcuș.

– De ce ne oprim? întrebă Angel, încercând să țină ochii deschiși în așteptarea unui răspuns.

– Pentru că mai ai puțin și cazi din șa și n-am de gând să te adun de pe jos.

Înainte ca Angel să poată protesta, Jake își trecu un braț în jurul taliei ei și o ridică din șa.

Capitolul 7

– Oh! suspină Angel când simți că brațele lui o eliberau. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, el o așezase în fața lui și o ținea strâns.

– Stai liniștită, îi șopti el la ureche. Dormi.

– Nu dormeam, protestă ea.

Pieptul lui puternic o susținea și Concho mergea încet. Mișcarea lentă o făcu să se simtă și mai adormită și oftă înainte să se sprijine de el ca să se așeze mai bine. Simți cum mușchii lui se încordează și zâmbi somnoroasă. Așa și trebuie, gândi ea în timp ce închidea ochii. Sper că îl va înnebuni faptul că trupul meu este atât de aproape de al lui. Nu eu am fost cea care a hotărât că nu avem nici un viitor împreună și nici că relația noastră nu poate evolua în nici un fel!

Era clar că-l înnebunea pe Jake. Părul ei mătăsos îi atingea bărbia și-i mângâia gâtul la fiecare mișcare. Știuse că în momentul când va adormi, trupul ei se va lipi de al lui. Strânse din dinți și se forță să îndure.

* * *

Trebuie să-mi iau altă slujbă, își spuse Carl Jamison în fața ușii de la biroul șefului său. Poate că voi pleca din Los Angeles... îmi voi găsi o slujbă într-un orășel la o mică firmă de avocați. Poate că voi trece de la avocat al criminalilor la consultant familial.

Dar Jamison știa că nu putea fugi suficient de repede, sau suficient de departe ca să scape de Chavez. Se străduí să rămână calm și bătu la ușă.

– Cine e?

– Jamison.

– Intră.

Palmele transpirate ale lui Jamison scăpară clanța, dar ușa se deschise.

Chavez stătea în fața ferestrelor mari ale biroului, care ofereau o priveliște panoramică asupra Los Angeles-ului. Sorbi din paharul cu whisky înainte de a se întoarce spre Jamison.

– Bună ziua, Enrique.

Una din sprâncenele șefului se ridică întrebătoare.

– Eu... uf... am câteva vești în legătură cu fata, șefule.

Privirea cruntă a lui Chavez fu singurul răspuns pe care-l primi și Jamison se întrebă, nu pentru prima dată, dacă cei care-l credeau pe Chavez nebun n-aveau dreptate. Sub masca rece și calmă pe care o arăta întregii lumi, se ascundea o furie care-i făcea pleoapele să tremure.

Jamison își șterse palmele pe pantalonii gri.

– Julio n-a reușit nimic la casa din Pasadena, zise el văzând furia care îl cuprindea pe Chavez și continuă repede: dar o vom prinde, șefule, va fi foarte ușor.

— Chiar așa? îl chestionă Chavez printre dinții încleștați. De ce?

— Pentru că are un prieten într-un mic oraș din statul Washington... Republic, mi se pare. Se crede un fel de Rambo... a împrăștiat peste tot zvonul că o ia cu el acolo ca să vadă dacă vei îndrăzni s-o cauți. Julio și cu mine vom pleca într-acolo ca să avem grijă de ea. Floare la ureche, șefule, nu-ți face griji. Până săptămâna viitoare totul va fi istorie, și prietenul ei de la țară va dispărea împreună cu ea.

— Am mai auzit asta și văd că încă mai e în viață.

Jamison înghiți în sec.

— Nu vom mai rata ocazia, șefule. Mă voi duce personal acolo ca să mă asigur că totul merge bine.

— Foarte bine! urlă Chavez. Așa va face și Julio... și așa voi face și eu.

— Tu? Dar... de ce? întrebă Jamison, perplex.

— Pentru că am auzit o altă versiune a provocării aruncate de McCandless. Informatorul meu mi-a spus că acest „Rambo" dorește ca eu să vin personal să iau femeia. Nările lui Chavez se dilatară de furie. Vocea lui era adâncă și mai amenințătoare ca altădată. Nimeni nu-l face laș pe Enrique Chavez. Mai ales un polițist de nimic dintr-un orășel uitat de lume. Degetele lui strânseră paharul de cristal până când acesta se sparse și nici măcar nu privi cum sângele amestecat cu whisky curgea pe covor.

Jamison privi oripilat scena.

— C... cum spui tu, Enrique, reuși el să îngaime. Putem pleca mâine...

— Nu! i-o tăie Chavez. La asta se așteaptă și ei. Nu, le vom da cinci zile... destul ca să obosească de atâta așteptat și ca să-i

enervăm. Apoi vom pleca după ei și-i vom omorî. Pentru prima dată privirea lui se îndreptă spre mâna sângerândă. Trimite-o pe secretară când pleci.

— Am înțeles, șefule. Jamison respiră ușurat și se grăbi să părăsească încăperea. Nu dorise să plece în această călătorie. Ar fi bine ca Julio să nu mai rateze de data asta, își spuse el. Sau Chavez ne va lăsa pe amândoi morți în micul oraș de provincie.

* * *

Angel se trezi și descoperi că Concho mergea repede prin iarba înaltă dintr-o poiană. Soarele își trimitea razele spre părul ei și își îngustă ochii din cauza luminii. La marginea poienii era o cabană mică, aproape ascunsă de copacii înalți ale căror ramuri dese se revărsau asupra ei.

Îl privi pe Jake, ai cărui ochi erau impasibil sub borul pălăriei.

— Aceasta este cabana une vom sta? întrebă ea curioasă.

Jake privi cu atenție trăsăturile frumoase ale fetei ei și ochii lui căzură pe buzele senzuale ale lui Angel, amintindu-și că trupul ei stătea lipit de al lui.

— Mda, replică el mutându-și privirile spre micuța cabană din fața lor. Casă, dulce casă... cel puțin pentru un timp.

— Cât de mare este? întrebă Angel când ajunseră mai aproape.

— Nu foarte mare, răspunse Jake privind acoperișul. Se pare că e în stare bună. Nu am mai trecut pe aici de mai bine de o lună... dar e destul de departe și ascunsă de turiști, așa că rareori este călcată.

Îl opri pe Concho în fața cabanei de lemn și descălecă.

Angel nu ezită când el îi întinse brațele și se înfioră când mâinile lui îi cuprinseră talia ca s-o ajute să descalece, ajungând în brațele lui.

Mâinile lui Jake se încordară, dar rămaseră acolo. Sânii ei erau presați de pieptul lui și picioarele care-i ajunseseră pe pământ erau aproape lipite de Jake. Brațele lui Angel rămaseră pe umerii lui și privirea rătăcea pe fața atrăgătoare a bărbatului de lângă ea. În ochii ei verzi întunecați se citea dorința și buzele senzuale erau mai mult decât o invitație. Jake nu trebuia decât să aplece puțin capul ca să le atingă și să se miște câțiva centimetri ca să se lipească de ea.

Se luptă între dorință și rațiune, însă cea din urmă învinse. Reuși să-și îndepărteze mâinile și să reziste tentației.

Angel oftă când îl văzu îndepărtându-se și luând gențile de pe șa ca să le care pe umăr.

— Haide, spuse el brusc. Să vedem cum arată interiorul. Din câțiva pași, Jake ajunse la ușa grea a cabanei și o deschise.

— Se pare că vom petrece câteva zile foarte lungi aici, Concho, murmură ea când îl văzu dispărând în întunericul cabanei. Calul prinse din zbor cuvintele ei și întoarse capul ca s-o privească, nechezând ușor. Angel zâmbi și mângâie gâtul neted al calului înainte de a deschide cu grijă ușa cabanei și a intra.

Jake era cu spatele la ea, deschizând obloanele grele de lemn care protejaseră ferestrele, ca să lase soarele să intre. Praful juca în razele soarelui și pe podea se vedeau urmele cizmelor lui Jake.

Angel strănută de mai multe ori, după care îl privi pe Jake și se scuză.

— Îmi pare rău... e din cauza prafului, zise ea înainte să strănute din nou.

— Poate că ar fi bine să aștepți afară până când deschid toate ferestrele și praful se va împrăștia, sugeră Jake privind-o cum strănută din nou.

— Nu voi păți nimic, reuși ea să spună printre strănuturi. Praful are întotdeauna acest efect asupra mea, continuă Angel privind în jur. Ai o mătură?

— Da... în colțul de lângă sobă. Jake o privi cum înaintează prin camera întunecată și începu să deschidă și celelalte ferestre.

Angel găsi mătura rezemată de perete, lângă o cutie de lemn. În spatele ei îl auzea pe Jake deschizând ferestrele și obloanele, lăsând lumina să pătrundă ca ea să vadă bine interiorul unde își va petrece următoarele zile... sau săptămâni. Soba demodată de gătit care funcționa cu lemne era mică, dar părea destul de funcțională și lângă ea erau agățate pe perete tot felul de tigăi și vase emailate. Se întoarse și văzu o masă veche de lemn, patru scaune care o înconjurau, niște paturi simple într-un colț și un balansoar așezat în cealaltă parte.

— Ar fi mai bine să mă lași pe mine să curăț podeaua... mătura nu va face decât să ridice praful și vei strănuta încontinuu.

Vocea lui Jake o trezi la realitate și Angel privi peste umăr ca să-l găsească acolo, cu mâna întinsă spre mătură.

— Bine, încuviință ea, reușind să zâmbească înainte de a strănuta din nou.

— Dacă vrei să mă ajuți, du-l pe Concho și iapa în grajdul din spatele cabanei, îi spuse el dorind ca Angel să iasă cât mai repede din cabana prăfuită.

Angel se supuse și părăsi cabana, dar vocea lui o opri exact când ajunse la ușă.

– Dă-le niște grăunțe... Nick trebuie să fi lăsat destule în sacul agățat de boxă.

– Bine, răspunse ea înainte să pornească spre cai. Ca și iapa, Concho păștea mulțumit iarba grasă din poiană. O ignorară până când Angel prinse frâiele și îi trase după ea. Haideți, spuse ea când armăsarul scutură din cap și o privi întrebător. Haideți să găsim grajdul.

Grajdul nu era mare, dar în interior era uscat și pe podeaua murdară se vedeau urme de pași care duceau la un sac agățat de un cui din perete, lângă câteva cutii de lemn.

– Casă, dulce casă, murmură ea mulțumită. Îi trebuiră doar câteva minute ca să ia grăunțele cu o cană și să le pună în staul. Concho o dădu imediat la o parte și începu să mestece boabele.

– Hei! Stai puțin, lacomule! exclamă ea ridicându-i capul. Nu poți lua cina cu hățurile în gură, mormăi ea ridicându-i încă puțin capul ca să-l elibereze. Uite, vezi că e mai bine?

Concho își vârî din nou botul în grăunțe și mestecă încântat în timp ce Angel făcea la fel cu Tequila. Agăță hățurile de cuiele din perete și privi caii mâncând.

– Ce faci?

Vocea adâncă o făcu să tresară și se întoarse spre Jake.

– Eu sunt, zise el repede, rezistând tentației de a o strânge în brațe ca s-o asigure că este în siguranță și să alunge teama din ochii ei.

– Oh, comentă ea respirând adânc și presându-și palma deasupra inimii. M-ai speriat!

– Îmi pare rău, zise Jake dând din cap, supărat că nu se gândise la asta. Trebuia să-mi dau seama că ești speriată... nu voiam să te mai neliniștesc și eu. Voi încerca să-mi amintesc că trebuie să-mi fac cunoscută prezența cu mai mult tact.

– Bine. Pentru o clipă, Angel crezu că el se va apropia și o va strânge în brațe, dar rămase dezamăgită când el n-o făcu. Își întoarse privirea de la el și privi prin grajd. Am găsit grăunțele și i-am hrănit pe Concho și pe Tequila. Îi întoarse din nou spatele și se concentră asupra chingilor iepei.

Mâini puternice îi prinseră umerii și o întoarseră.

– Mă ocup eu de asta, mormăi Jake iritat de refuzul ei încăpățânat de a-i cere ajutorul.

– Nu sunt complet neajutorată, știi foarte bine, i-o întoarse Angel, la fel de iritată.

– Știu, spuse Jake fără s-o privească, luând șaua de pe iapă și punând o pătură pe spatele ei. Însă nu e nevoie să cari singură șeile, din moment ce eu sunt în preajmă.

– Mda. Angel luă sacul gol de la botul iepei și îl agăță de cuiul din perete. Nu sunt bolnavă, mormăi ea. Te porți cu mine de parcă aș fi însărcinată sau aș suferi de ceva.

În momentul în care rosti aceste cuvinte îngheță și dori să le poată înghiți. Îl privi pe Jake și-l văzu complet nemișcat, cu mâinile crispate pe șa.

Jake întoarse încet capul și o privi peste umăr. Erau tulburați de apropierea dintre ei și de tensiunea sexuală care îi copleșea. El părea mulțumit că dorința care îl chinuia în apropierea ei părea să facă același lucru și cu Angel. Dorința creștea fierbinte în trupul lui și luptă să se controleze.

– Știu că nu ești însărcinată, mormăi el privind abdomenul ei plat perfect îmbrăcat de blugii albaștri.

Angel simți privirea lui ațintită asupra trupului ei, dar ochii lui se întoarseră spre ai ei încredințând-o că ar vrea să conceapă copilul pe care să-l poarte în pântece. Numai faptul că el se împotrivea acestui impuls o împiedică să se arunce în brațele lui.

– Da... ei bine, rosti ea plecându-și privirea și abia reuși să se îndepărteze de el. Angel începu să șteargă spatele iepei cu un sac de cânepă. Simțind fiecare mișcare a lui Jake, Angel își dădu seama că el rămăsese mult timp privind-o înainte de a se mișca.

Șterseră împreună caii, într-o liniște adâncă și Jake termină înaintea lui Angel și ieși din grajd.

– Este un izvor nu departe de aici. Voi lipsi câteva minute... așteaptă-mă aici.

Angel încuviință și-l auzi plecând.

– Oh, Tequila, murmură ea lipindu-și capul de gâtul calului, încântată să-i simtă trupul cald lângă al ei. Cum voi reuși să fac față? Oare Jake va înțelege vreodată că banii nu au nici o importanță față de ceea ce simțim unul pentru altul? Va înțelege că voi renunța la tot dacă mă vrea?

Iapa necheză și își întoarse capul spre părul ei mătăsos, mângâind-o cu botul.

Mulțumită de răspunsul plin de afecțiune al iepei, Angel își sprijini și mai bine capul de gâtul ei și îi mângâia coama când Jake intră în grajd.

El goli găleata cu apă într-o albie de lemn aflată în colțul grajdului.

– Se vor simți foarte bine în această noapte, comentă el în timp ce ieșeau împreună din grajd și închidea ușa masivă. Nu știu care e părerea ta, dar eu sunt lihnit de foame. Hai să vedem ce ne-a pus Nick la pachet.

Angel stătea la masă, încercând să pară interesată de friptura rămasă în farfurie și aruncându-i pe furiș priviri lui Jake. El stătea lângă sobă, spălându-și farfuria și tacâmurile cu cât mai puțină apă, după care le șterse cu un prosop și le așeză la locul lor pe rafturile agățate de perete.

Jake o privi cum stă cu capul plecat într-o parte, însă chiar și cu fața și hainele pline de praf era destul de frumoasă ca să-l atragă într-un fel ciudat.

Cu o blândețe care contrasta cu trăsăturile lui aspre, se apropie de ea și-i luă lingura din mână.

– Erai pe cale să adormi și să cazi cu fața în farfurie, spuse el când ochii ei întrebători îi întâlniră pe ai lui.

– Nu-i adevărat, protestă ea.

– Ba da, insistă el. El puse apă caldă într-un lighenaș, luă o bucată de săpun și le aduse pe masă împreună cu un prosop. Spală-te dacă vrei și apoi urcă-te în pat. Angel ar fi vrut să protesteze că nu era prea obosită ca să spele vasele, dar era clar că Jake n-o va crede și era prea somnoroasă ca să se certe cu el.

În timp ce ea se spăla pe față, Jake termină cu vasele și desfăcu doi saci de dormit pe care-i așeză pe paturile înguste. Când se întoarse, o văzu pe Angel privindu-l.

– Nu e ca la Ritz, comentă el arătând spre paturile mici, dar e mai bine decât să dormim pe podea.

Jake văzu cum ochii ei se întunecă în timp ce priveau paturile.

— Trebuie să văd ce fac caii, zise el brusc și se întoarse pe călcâie ca să iasă din cabană.

Angel privi mult timp ușa de lemn care se închisese în urma lui, uimită de această atitudine, după care se îndreptă spre paturi. Deschise fermoarul sacului de dormit și-și luă cămașa de noapte lungă pe care și-o împachetase când Jake îi spusese că nopțile de la munte sunt foarte răcoroase în cabană.

Când Jake se întoarse, o jumătate de oră mai târziu, Angel dormea adânc. Închise încet ușa, își scoase cizmele ca să nu facă zgomot și se apropie de patul ei ca s-o privească. Lampa cu kerosen de pe masă arunca umbre pe peretele din spatele lui. Angel stătea întinsă pe spate și mâna îi era prinsă între obraz și perna improvizată. Buzele îi erau relaxate și genele lungi aruncau umbre pe obraji. Sacul de dormit se strânsese în jurul ei și cămașa de noapte cu flori de câmp se vedea puțin.

Mi-a ascultat sfatul și a luat o cămașă de noapte groasă, își zise el. Era la fel de atrăgătoare ca și când purta o cămășuță din mătase și dantelă.

Trupul lui refuza să se îndepărteze de Angel, dar mintea îi spunea că va fi disperat dacă merge mai departe și ea va pleca din viața lui după ce totul se va termina. Nu trebuia să continue dacă voia să rămână întreg la minte. Oftă și se îndepărtă de ea, după care stinse lampa și se întinse în sacul de dormit.

* * *

I se părea că zilele petrecute cu Jake o aduceau întruna în fața unui leu furios. Angel îl privea mereu uimită pe bărbatul care o înnebunea.

Se uita pe fereastra ce dădea în spatele cabanei și-l putea vedea pe Jake tăind lemne, cu bustul gol și pielea transpirată pe mușchii încordați. El se afla acolo de la prânz.

Prânz, își spuse ea cu regret. Fusese încă un dezastru al săptămânii în care încercase să conviețuiască împreună cu un Jake mereu nervos, care încerca s-o evite tot timpul.

Totul începea frumos. Discutau despre vreme, la prânz ajungeau să-și pună întrebări politicoase și își aminteau de copilărie. Chiar când se simțea mai bine, îi atinsese ușor brațul când îi turna cafea. El sărise de pe scaun și ieșise din cabană ca o mâță speriată, însă nu înainte s-o privească plin de furie.

Nici măcar nu mai suportă să stea în aceeași cameră cu mine, își spuse ea supărată, și eu abia reușesc să mă stăpânesc.

Însă mândria o ajuta să-și înfrâneze dorința de a se agăța de el. Era evident că iritarea lui se datora faptului că o salvase și acum era obligat s-o protejeze... din nou. Îi spusese o dată că nu mai vrea s-o vadă... că nu aveau nici un viitor împreună, însă abia reușise să plece de lângă ea când împrejurările îi aduseseră din nou împreună. Nu era nici o îndoială că Jake numără zilele până la apriția lui Chavez și până când ea se va întoarse la viața dinainte.

Pierduse noțiunea timpului, nemaiștiind de când stătea la fereastră, uimită de mișcările lui ritmice și de felul în care jucau razele soarelui pe trupul lui musculos. Abia când lumina scăzu în după-amiaza târzie Angel se îndepărtă de fereastră. Trebuia să pregătească cina... și nu era sigură că mai vrea să împartă încă o masă cu Jake.

Jake sparse și ultimul buștean de pin și se opri ca să-și șteargă fruntea cu un braț. Transpirația îi șiroia din păr pe tâmple.

– Jake? Cina e gata.

Speriat, se întoarse repede și o descoperi pe Angel stând în spatele lui. Ochii ei se măriră de surpriză când văzură toporul mare din mâinile lui.

El înjură că se trezise prea târziu din visare. Se îndreptă și înfipse toporul în trunchiul unui copac înainte de a se întoarce spre ea.

– Nu te mai furișa așa! mormăi el supărat.

– Îmi pare rău, spuse Angel repede, incapabilă să-și desprindă ochii de trupul lui perfect. Transpirația curgea prin părul de pe pieptul lui puternic spre blugii uzați.

Jake se încordă și își puse mâinile în șolduri, remarcând privirea senzuală a lui Angel îndreptată asupra trupului lui. Realiză că nu mai putea respira și se grăbi să tragă aer în piept.

Angel înghiți în sec când văzu pieptul lui mișcându-se și mușchii încordându-se. Ochii ei plini de vinovăție îi întâlniră pe ai lui Jake și înghețară sub privirile lui.

Capitolul 8

Nici unul nu spuse nimic.

Jake luptă să-și mențină controlul și Angel reuși să se oprească exact când dori să-l atingă.

El își drese vocea, însă nu reuși să vorbească firesc.

– Mă duc la izvor să mă spăl, spuse el dispărând ca urmărit de diavol, în pădurea întunecată.

Dezorientată de plecarea lui neașteptată, Angel privi în urma lui Jake.

Dorea cu toată ființa ei ca degetele lui s-o atingă, dar refuză să-și imagineze toată scena. Reuși să se destindă și să se miște.

– Să-l ia naiba! exclamă ea înfigându-și unghiile în palme. Nu am nevoie de nimic!

Se învârti pe călcâie și se îndreptă spre cabană.

* * *

Jake nu se obosi să-și arunce apa cu palmele pe pielea înfierbântată, ci se așeză sub cascada izvorului rece, ținându-și respirația ca să se obișnuiască. Apa îi curgea peste cap, spre umeri, apoi pe piept și spate.

Fusese foarte cald astăzi și Jake muncise toată după-amiaza, dar se îndoia că soarele fusese cel care-l înfierbântase în felul acesta, de vină fiind numai privirile pline de dorință ale lui Angel.

La naiba cu ea! Își scutură părul ca să-l usuce și luă săpunul așezat pe marginea unei pietre ca să se spele repede. Din moment ce e atât de frumoasă, nu poate măcar să nu mă mai privească în felul acesta?

Era clar că nu, iar el abia dacă mai putea îndura acele priviri din moment ce dorea același lucru. Angel avea niște buze atât de senzuale încât puteau ispiti și un sfânt, iar el nu era un sfânt. O visase de multe ori și rarele ocazii în care o sărutase înrăutățiseră și mai mult situația, deoarece acum știa cât de moi și fierbinți erau buzele ei. Imaginația lui mergea însă mult mai departe...

Realiză că stă nemișcat, privind în gol, în timp ce pasiunea îl copleșea din nou. Se așeză din nou sub jetul de apă, cu toate că știa că acest lucru nu are cum să-l mai potolească.

Angel auzi ușa deschizându-se în spatele ei, dar refuză să se întoarcă.

— Servesc imediat cina, reuși ea să spună pe un ton calm, aproape neutru.

Jake privi spatele încordat al lui Angel. Încă mai purta bluza roz-aprins care-i accentua și mai mult forma sânilor. Aceasta era vârâtă în pantalonii albi care se mulau perfect pe picioarele ei lungi. Jake trase un scaun și se așeză la masă, odihnindu-și coatele pe aceasta și privind farfuria și tacâmurile din fața lui.

Angel se apropie și-i luă farfuria. Ignoră încordarea trupului lui chiar dacă fusese atentă să nu-l atingă. Se hotărâse să nu mai dea atenție acestor lucruri, dar se enervă când îl văzu îmbrăcat. Ce dacă-l privise? Se îndoia că era prima femeie care o făcuse și era convinsă că e obișnuit cu astfel de priviri.

Continuă să umple farfuriile, trântind cratițele pe sobă cu o bruschețe deloc necesară.

Jake se întoarse puțin pe scaun ca s-o privească.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mormăi ea, mulțumesc. Luă farfuria și respiră adânc. Rareori își pierdea calmul, dar acum recunoștea toate semnele unei explozii iminente.

Jake era mult mai nervos ca altă dată. Îi aruncă numai câteva priviri, dar își dădu seama că obrajii îi erau mai îmbujorați ca de obicei și ochii mai strălucitori, dar crezu că totul se datora căldurii de la sobă.

Din nefericire, Jake își întinse picioarele lungi sub masă și se îndreptă în scaun chiar când Angel îi aducea farfuria și îi atinse sânii cu umărul, rămânând înmărmurit la acest contact.

— La naiba! bombăni el îndepărtându-se. Vrei să ai grijă ce faci?

Angel îngheță și ochii i se îngustară când privi fața lui atrăgătoare. Simți nevoia să izbucnească.

Dacă Jake ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi recunoscut furia din ochii ei, dar el nu-și dădea seama de nimic.

Angel nu se gândi prea mult la ce avea să facă și nici la consecințe, așa că aruncă în el farfuria cu friptură și cartofi copți.

— Hei... ce faci...? Jake citi furia din ochii ei și se ridică de pe scaun cu agilitatea unei feline.

Privi șocat cornurile proaspete, friptura suculentă și cartofii care zăceau pe podeaua de lemn a cabanei. Angel îndepărtă repede surprinderea de pe fața ei și când Jake o privi nu văzu decât furie.

— Pentru ce naiba ai făcut asta? mormăi el.

— Pentru că m-am săturat să tipi la mine fără nici un motiv! Dacă tot trebuie să-ți suport comportarea de urs morocănos, măcar am dreptul să-ți știu motivele!

— De ce...? urlă Jake pierzându-și controlul.

Angel nu avu timp să fugă. Jake o prinse repede și o trase lângă el, ținând-o cu o mână de talie și cu cealată de spate, ca să-i preseze sânii de pieptul lui. Degetele lui ajunseră în păr și îi traseră capul pe spate ca s-o facă să-l ridice. Angel văzu pericolul în ochii lui cenușii înainte ca Jake să-i acopere buzele cu ale lui.

Protestele ei împotriva acestei atingeri brutale se pierdură sub sărutul lui și mâinile lui Angel îi urcară pe piept. Exact când era pe punctul să-l lovească peste gleznă cu piciorul ridicat, Jake o mângâie mult mai tandru și o sărută blând, cu o pasiune arzătoare.

Furia ei dispăru, înlocuită de nevoia disperată de a fi sărutată de el. O săruta înfometat, ca și când era tot ce visase, ca și când ar fi fost pentru prima și ultima dată când o atingea.

Angel putea face față furiei lui, dar nu se putea apăra de disperarea acestui sărut pentru că și ea îl dorea la fel de mult. În loc să-l lovească, se ridică pe vârfuri ca să-l sărute mai apăsat. El n-o mai strângea atât de tare și ea reuși să-i înconjoare gâtul cu brațele.

Când genunchii ei tremurară, Jake o strânse și mai tare în brațe ca s-o susțină.

El știa că ar trebui să se oprească, dar nu se putea îndepărta. Ardea de o dorință care îl copleșea cu totul.

Cu un efort aproape dureros, reuși să-și dezlipească buzele de ale lui Angel și să-i privească trăsăturile încântătoare.

— N-ar trebui să facem asta, mormăi el incapabil să nu-i sărute obrajii fierbinți. Pielea ei fină și catifelată îl atrăgea enorm și nu putu rezista invitațiilor ei promițătoare când îi oferi gâtul și închise ochii extaziată.

— Ai dreptate, murmură ea. N-ar trebui... Oh, Jake, suspină Angel când el îi atinse pielea sensibilă a gâtului, trimițând flăcări prin vinele ei în timp ce degetele i se jucau în părul lui.

Jake o auzi șoptindu-i numele și realiză că nu mai era responsabil de acțiunile lui și nu mai putea ocoli inevitabilul. Prinse spatele tricoului lui Angel și i-l trase peste cap.

Angel îi scoase cămașa și el încercă să ignore bătăile repezi ale inimii care parcă voia să-i spargă pieptul. Palmele lui îi mângâiau pielea, îndreptându-se spre cupele sutienului.

Ea nu protestă când Jake îl desfăcu și începu s-o mângâie cu degete tremurânde, privindu-l plină de dorință. Se încruntase din cauza pasiunii și Angel își trecu degetele peste obrajii lui ca să ajungă la curba frumoasă a buzelor fierbinți care tocmai o sărutaseră.

Abia când Angel rămase complet goală, Jake își lăsă privirea arzătoare să întâlnească ochii ei. Buzele lui le cuprinseră din nou pe ale ei în timp ce se dezbrăca la rândul lui.

Murmura plină de dorință în timp ce el suspina pasionat. Jake o mângâia cu disperare, ca și când voia să-i descopere fiecare centimetru al trupului. Fără să-și dezlipească buzele de ale ei, o duse până la pat și o întinse pe el.

— La naiba, mormăi el când îi simți trupul lipit de al lui.

— Ce s-a întâmplat, Jake? întrebă Angel trecându-și degetele tremurânde peste obrajii lui.

– Nimic, scumpa mea, răspunse el cu greu. Mi se pare foarte normal să ne îmbrățișăm în felul acesta, însă nu pot să mă domolesc.

Angel zâmbi și-i mângâie părul.

– Bine, oftă ea trăgându-l mai aproape ca să-i mângâie spatele. Am așteptat prea mult aceste clipe și nu vreau să ne mai oprim.

Din fericire, Angel era și mai înfierbântată decât el și trupurile lor se unire cu frenezie și se pierdură în ritualul străvechi al dragostei, până la extazul final.

– Îmi pare rău, iubito.

– Mm, murmură ea cu ochii închiși. Pentru ce?

– Pentru că m-am purtat ca un puști de cincisprezece ani, răspunse el dezgustat de sine. Îți promit că mă voi revanșa.

Angel ridică sprâncenele și deschise încet ochii.

– Pentru ce să te revanșezi?

Jake o privi lung și zâmbi ușurat. Ochii ei străluceau de plăcere și arăta ca o femeie satisfăcută, iar el realiză că Angel îl dorise la fel de mult cât o dorise și el pe ea.

– N-are importanță, spuse el strângând-o din nou în brațe. Angel... începu el, dar se opri când realiză că ea respira regulat în brațele lui, adormită. Bine, se gândi el, vom discuta mai târziu. Jake adormi cu brațele în jurul ei, mulțumit și fericit.

Însă mai târziu nu discutară. Se treziră de câteva ori până dimineața, iubindu-se cu pasiune până la o nouă explozie care-i lăsa pe amândoi fără vlagă.

Angel se trezi încet. Zâmbi cu ochii închiși în timp ce căuta trupul lui puternic care o fascinase toată noaptea. Însă nu găsi decât sacul de dormit și deschise repede ochii ca să descopere că e singură în pat.

Își ridică sacul de dormit până la bărbie, se sprijini într-un cot și studie somnoroasă cabana. Privirile ei întâlniră ochii îngrijorați al lui Jake și îngheță.

– Bună dimineața, rosti ea.

– Bună dimineața, răspunse el pe un ton forțat calm. Era îmbrăcat numai într-o pereche de blugi și stătea pe un scaun din fața mesei, rezemându-și coatele pe ea. Ridică încet cana de cafea și sorbi din ea înainte s-o așeze pe masă, după care se îndreptă spre sobă. Vrei cafea? întrebă el privind-o peste umărul gol.

– Da, te rog, reuși Angel să răspundă.

Era evident că Jake nu e fericit, dar nu era sigură care este cauza. Îl privi îngrijorată cum se apropie de ea ca să-i dea cana, după care se întoarse la scaunul lui.

– E clar că ceva te deranjează, spuse ea când liniștea deveni insuportabilă, nesigură că dorea să audă răspunsul. Se străduia să continue, cu toate că simțea că i se face rău. Ce s-a întâmplat?

Jake nu-i răspunse imediat. Conștiința îl mustra, cu toate că nu dorea altceva decât să fie în pat cu Angel.

– Ce s-a întâmplat azi-noapte a fost o greșeală, zise el tăios.

Durerea o săgetă pe Angel și păli vizibil.

– Vrei să spui că-ți pare rău că am făcut dragoste?

Jake se încordă și ochii lui aruncau flăcări.

– Nu, nu-mi pare rău, continuă el blând în timp ce strângea cu putere cana între degete. A fost un vis care a devenit realitate, dar asta nu trebuia să se întâmple. N-ar fi trebuit să las să se întâmple așa ceva. Când totul se va termina te vei întoarce la Los Angeles, iar eu voi rămâne aici.

Angel îl ascultă fără să scoată un cuvânt. Nu era de acord cu el, dar nici nu protestă. Era plină de speranță datorită faptului că Jake nu spusese că n-o dorise, ci numai că nu credea c-o poate avea.

– Nu trebuie să mă întorc la Los Angeles, spuse Angel cu blândețe.

– Ba da, trebuie, scumpo, răspunse Jake. Amândoi știm că eu nu sunt ceea ce-ți trebuie, continuă el cu convingere. Nu-ți pot oferi viața cu care ești obișnuită și nici nu sunt bărbatul care să trăiască din banii soției. Voi trăi mereu cu teama că într-o dimineață mă voi trezi și voi vedea ochii tăi minunați plini de regrete. Privirea lui trecu încet peste umerii frumoși ai lui Angel și spre sânii ascunși de sacul de dormit. Nu ești făcută ca să fii soția unui fermier... ești obișnuită cu luminile orașului, nu cu cizmele și blugii murdari de bălegar.

– Dar, Jake, eu nu...

Bătaia din ușa cabanei îi întrerupse. Angel privi îngrozită de la Jake la ușă și înapoi la el.

Jake duse un deget la buze ca să-i facă semn să tacă și se îndreptă spre ușă cu pistolul în mână, în timp ce musafirul nepoftit bătea din nou.

– Jake? Ești înăuntru?

Vocea era cunoscută și Jake se relaxă. Puse pistolul sub cureaua de la pantaloni și deschise repede ușa masivă a cabanei.

– Intră, Nick. Ce s-a întâmplat?

Angel nu părea deloc relaxată. Nick nu și-ar fi părăsit postul dacă nu s-ar fi putut întâmpla ceva. Se înfășură repede în sacul de dormit și-i privi îngrijorată pe cei doi bărbați care intrau înăuntru. Răspunse cu o înclinare din cap la salutul lui Nick și apoi îl privi pe Jake.

– Mike mi-a adus vești. Oamenii pe care-i aștepți au intrat în stat.

Jake se încordă.

– Bine. Au venit cu mașina sau cu avionul?

– Cu avionul... un avion privat suficient de mare pentru a transporta și mașina lor.

– Mike ți-a spus dacă șeriful i-a supravegheat?

– Da, erau doi polițiști la aeroport. Del și Charlie au supravegheat descărcarea mașinii.

– Câți au venit?

– Trei... un bărbat alb și doi spanioli care se potrivesc cu descrierea lui Chavez și Rodriguez.

– Bine, răspunse el satisfăcut. Vom împacheta repede și vom porni la drum.

– Eu voi pune șeile pe cai, spuse Nick privind fața palidă a lui Angel înainte să se concentreze asupra lui Jake. Nu te grăbi, mă îndoiesc că vor face vreo mișcare până la lăsarea serii.

– Probabil că ai dreptate, încuviință Jake, dar nu vreau să risc. Mai bine ajung mai devreme decât mai târziu.

Nick oftă.

– Cum vrei tu. O să vă aștept afară, spuse el privind-o din nou pe Angel.

Jake închise ușa în urma vărului său, rămânând singur cu Angel. Ochii ei se măriseră de spaimă pe fața palidă și rămase nemișcată, strângând sacul de dormit la piept.

– Te simți bine? întrebă el îngrijorat. Se simți vinovat când văzu frica din ochii ei, știind că e responsabil de tot ce se întâmplă.

Angel îl privi în tăcere. Oare se simțea bine? Avea încredere că o va apăra de Chavez, dar nu era sigură că o va accepta cu toată inima.

— Da, reuși ea să spună. Mă simt bine.

Dar nu era așa. El putea vedea îngrijorarea întipărită pe fața lui Angel și vulnerabilitatea din ochii ei. Dorea ca ea să fie în siguranță, dar nu știa dacă putea s-o protejeze.

— Nu vreau să te iau cu mine, zise el iritat. Rămâi aici... îl voi lăsa pe Nick să te păzească. Vei fi mai în siguranță aici.

— Nu, spuse ea cu încăpățânare. Gândul că ar putea rămâne în cabană singură, în timp ce el își risca viața o teroriza. Nu-i putea explica de ce refuza această șansă, așa că nu încercă s-o facă. Nu, merg cu tine, continuă ea hotărâtă.

Jake o privi cu asprime. Lucrurile scăpaseră de sub control. Ar fi trebuit să fie în stare s-o țină în brațe după noaptea de dragoste și să-i spună cât de mult însemna pentru el, cât de mult o iubea. Ar fi trebuit să petreacă această zi în pat, iubindu-se și făcând planuri de viitor. În loc de asta, el spusese clar că nu aveau nici un viitor... le rămânea numai amintirea unei nopți perfecte și faptul că-i aștepta o zi plină de pericole.

Și asta va fi ultima zi pe care o petreceau împreună. Gândul acesta îl teroriza. Dacă totul mergea bine, Chavez va fi după gratii în noaptea asta și mâine dimineață Angel va zbura înapoi la Los Angeles.

Angel văzu emoția din ochii lui, apoi mușchii încordându-i-se, și se întrebă la ce se gândea. Speră o clipă că Jake acceptase dragostea care-i unea, dar apoi închise ochii plină de dezamăgire.

— Ar fi mai bine să te îmbraci, zise el îmbrăcându-și cămașa albastră de pe spătarul unui scaun și trăgându-și cizmele. Te voi aștepta afară cu Nick, după ce vom pune șeile pe cai și vom așeza proviziile.

— Bine, încuviință ea în șoaptă. Rămăsese în sacul de dormit, și-l privi cum părăsește cabana. Jake nu privi înapoi și Angel se întrebă dacă va face la fel și când totul se va termina.

— N-are rost să-ți faci griji până atunci, murmură ea. Era clar că Jake încă mai era convins că nu aveau nici un viitor împreună, însă ea nu era de acord.

Așeză cana goală de cafea pe podea și deschise geanta ca să caute haine curate, găsind acolo lucrurile pe care le purtase ieri, împachetate cu grijă.

Degetele ei trecură încet peste cămașa roz în timp ce amintirile nopții trecute o copleșeau din nou și lacrimile începeau să-i curgă pe obraji. Jacob McCandless era cel mai încăpățânat bărbat pe care-l cunoscuse, își spuse Angel în timp ce se îmbrăca. Iar bărbatul care a fost în stare să facă dragoste cu mine așa cum a făcut el azi-noapte, ca apoi să-mi spună că nu avem nici un viitor, este un idiot! Cel puțin nu m-a mințit spunându-mi că nu-i pasă de mine, își spuse ea preocupată să încheie nasturii cămășii verzi, după care își luă ciorapii și cizmele de cowboy.

Când totul se va termina și Chavez va ajunge după gratii, acolo unde-i este locul, își spuse ea hotărâtă, te voi face să mă asculți, Jake, fie că vrei sau nu!

Capitolul 9

– Hei... Del!

La strigătul lui Jake, Del se dezlipi de bordul mașinii de care se rezema. Se uită spre drumul care se pierdea între pini și văzu cinci cai și trei călăreți. Veneau spre mașina de poliție unde el îi aștepta cu Max Waring, fiul unui fermier din zonă.

– Era și timpul să apari, Jake, comentă Del salutând-o pe Angel care cobora neliniștită din șa.

– Ne așteptați de mult? întrebă Jake descălecând de pe Concho.

– Nu, nu de prea mult timp. Am ajuns aici la ora trei, spuse Del uitându-se la ceas. Acum e trecut de patru. Ai aflat că avem impresia că toți trei sunt aici... Chavez, Rodriguez și Jamison? întrebă Del.

– Mda. Sper că Mike are dreptate... ai apucat să-i vezi?

– Nu, Charlie era la aeroport și l-a sunat pe Crawford imediat după aterizarea avionului. A văzut trei oameni, unul alb și doi sud-americani urcând într-o mașină și pornind spre sudul orașului, dar avionul a plecat înainte de a-l putea interoga pe pilot.

– Hm, mormăi Jake în timp ce urca încet caii în camioneta lui Max și se întorcea spre Nick, privindu-l gânditor. Ce crezi?

– Cred că au de gând să-și facă treaba și să plece imediat, răspunse repede Nick.

Jake încuviință.

– Au lăsat avionul să plece ca să nu li se dea de urmă. Crawford a făcut vreo verificare?

– Mda, dar nu cred că a aflat mare lucru, răspunse Del. Însă nu cred că are importanță. Am reușit să-i aducem aici... și nu au cum să plece, nu?

– Nu înainte să-i prindem, răspunse Jake concentrat.

Angel se rezemă de bordul mașinii și-i privi pe cei trei bărbați urcând caii în remorca mare a camionetei negre. Coborârea se desfășurase mult mai ușor decât urcarea, însă pădurea de pini nu i se mai păruse la fel de frumoasă. Angel ar fi privit cu plăcere peisajul dacă nu și-ar fi făcut din ce în ce mai multe griji cu cât distanța până la poalele muntelui se micșora.

– Am terminat. Haideți să plecăm de aici, spuse Jake trezind-o din visare și apropiindu-se ca s-o ajute să se urce în mașină.

Angel își căută centura de siguranță și-l văzu pe Jake privind-o cercetător. Ochii lui erau la fel de reci ca atunci când plecaseră în liniște de la cabană.

– Ridică-ți părul sub pălărie, ordonă el privind-o cum se execută. Se întinse și-i apăsă pălăria spre frunte. Dacă ne întâlnim cu vreo mașină, sau dacă vezi ceva care ți se pare suspect, apleacă-te sub bord.

– Binc, răspunse ea în șoaptă.

Jake întoarse cheia în contact și puse mașina în mișcare. Vorbiră puțin pe parcursul drumului, urmându-i pe cei trei bărbați din camioneta lui Max.

Nu se întâlniră cu alte mașini, dar Angel era foarte nervoasă. Jake încetini la o barieră care închidea drumul spre munte și așteptară ca Nick s-o deschidă.

– Am ajuns deja? întrebă Angel în șoaptă.

– Nu... aceasta nu e ferma lui Stanson, răspunse Jake privindu-i fața palidă înainte să se concentreze asupra drumului. Acestea sunt pământurile lui Charlie Waring, la a cărui fermă vom lăsa caii și camioneta.

– Oh! Angel respiră adânc și încercă să se relaxeze.

Jake urmă camioneta ce se opri în așteptarea lui Nick, care închise poarta în urma lor, și apoi porniră din nou.

Le luă o jumătate de oră ca să descarce caii, să-i hrănească și să le dea apă, iar apoi să decupleze remorca de camionetă. Angel îi ajută dând de mâncare cailor, dar activitatea n-o împiedică să se gândească plină de neliniște la confruntarea cu Chavez. Era prea devreme pentru ea ca să pornească din nou la drum, dar Jake o luă pe drumul care cobora spre oraș. În spatele lor se afla camioneta condusă de Nick, al cărui pasager era numai Del, deoarece Max fusese lăsat la fermă.

– Unde mergem? întrebă Angel privind drumul pustiu, înconjurat de pini.

– Drumul ne va duce la șosea. Un prieten de-al meu lucrează acolo, la Malo. El a luat legătura cu Crawford și l-a urmărit pe Chavez. Vom vorbi cu el ca să aflăm unde se ascund cei trei, după care ne vom îndrepta spre ferma Stanson.

Angel privi stația radio.

– Nu ai putea vorbi cu șeriful ca să afli asta de la el?

– Aș putea, încuviință Jake, dar dacă Chavez e deștept urmărește frecvențele poliției și n-am chef să-l las să afle unde suntem.

– Oh, înțeleg. Într-un fel, faptul că omul care-i urmărea ar putea asculta frecvențele poliției, îi făcea să se afle în și mai mare pericol și totul părea mult mai înspăimântător. Unde este ferma Stanson? Mai avem mult de mers până acolo?

– Nu... în douăzeci de minute ajungem acolo. E la nord de Malo, pe muntele Vulcan.

– Oh, atunci înseamnă că nu e departe.

– Da, nu prea departe, încuviință el privindu-i trăsăturile crispate. Obrajii lui Angel erau livizi și degetele i se prinseseră de centura de siguranță, iar Jake ar fi dorit s-o ia în brațe ca s-o liniștească.

Clădirea fermei Callahan apăru în stânga drumului și toată familia îi urmări cu privirea când trecură pe lângă gardul lor.

– Lasă-te mai în jos pe scaun, Angel, zise Jake privind cu atenție drumul din fața lor. Clădirea demodată a magazinului din Malo era înconjurată de case mici în care locuiau câteva familii. Șoferul unei camionete vechi îi privi trecând pe lângă stația de benzină.

Angel se lăsă în scaun și își trase pălăria peste ochi.

Jake o privi, și înainte de a-și reaminti că nu trebuie s-o atingă, îi cuprinse obrazul în palma lui ca s-o liniștească. Ea îi răspunse prinzându-l de mână și mângâindu-și obrazul de mâna lui, forțându-l astfel s-o retragă repede.

Drumul cotea brusc la dreapta ca să ajungă în spatele magazinului și Jake încetini când ajunse lângă clădirea veche, ridicând o mână ca să salute pe cineva.

Angel respiră adânc.

– Suntem în siguranță? șopti ea privindu-l fix.

– Așa se pare... dar nu te ridica, îi spuse el când o văzu cum se înalță în scaun.

Ea se conformă și auzi niște pași apropiindu-se de mașină. Jake puse o mână pe umăr ca s-o facă să stea acolo.

– Bună ziua, Jake, se auzi o voce răgușită de bărbat.

– Kenny, îl salută Jake. Ce informații ai de la Crawford?

– I-a urmărit pe prietenii tăi... sunt încă în oraș și pun o mulțime de întrebări.

Mâna lui Jake se îndepărtă de umărul ei.

– Te poți ridica, Angel, suntem în siguranță.

– Slavă Domnului, mormăi ea ridicându-se ca să-l privească pe bărbatul vârstnic care stătea lângă mașină. Avea fața rotundă și obrajii roșii, iar părul alb îi cădea pe umeri, iar barba și mustața la fel de albe ascundeau o mare parte a feței lui.

– Bună ziua, spuse el zâmbindu-i.

– Bună ziua, răspunse ea uimită de blândețea angelică a feței lui.

– Angel, el este Kenny. Jake făcu prezentările și așteptă ca ei să se salute înainte să continue. Ce fel de întrebări?

– Mai mult despre tine... despre felul în care trăiești, cum să ajungă la tine... și dacă tânăra doamnă este cu tine.

– Bine, spuse Jake satisfăcut. Au primit informațiile corecte despre ferma Stanson?

– Da, încuviință Kenny sprijinindu-se cu o mână de portiera mașinii, și le-au înghițit imediat. În acest moment iau cina la The Other Place; Crawford a spus că va telefona în clipa când vor pleca, dar crede că-și vor petrece timpul la bar și vă vor face o vizită la ferma Stanson după lăsarea întunericului.

– Îi vom aștepta. Mulțumesc, Kenny. Când va telefona Crawford spune-i că am dus-o pe Angel la fermă și așteptăm cu toții începerea spectacolului.

– Am înțeles, Jake, încuviință Kenny. Aveți grijă! strigă el în timp ce Jake punea mașina în mișcare.

– Sigur că da, la revedere.

Angel privi peste umăr când se opriră la stop înainte de intrarea pe șosea, după care se întoarse repede spre Jake.

– Trebuie să mă ascund din nou? întrebă ea îngrijorată.

– Nu, zise Jake zâmbind, și bătând-o pe genunchi ca s-o liniștească. Chavez este la mai mult de douăzeci de kilometri sud de noi. Deocamdată suntem în siguranță.

Angel reuși să zâmbească slab.

* * *

– Cât trebuie să mai așteptăm, șefule? întrebă Julio ridicând paharul de whisky și luând o înghițitură înainte să aștepte răspunsul. Enrique Chavez își plimbă privirea prin bar. Stăteau de mult timp în barul restaurantului, retrași într-un colț. Exista acolo un ring de dans pe care evoluau câteva perechi de cowboy, acompaniați de muzică country. Se mai aflau acolo bărbați și femei îmbrăcați în ținută clasică, bând Margarita și râzând.

Sorbi din whisky înainte de a-i răspunde lui Julio.

— Nu vreau să facem nici o mișcare până la lăsarea întunericului, zise el ridicând mânșeta cămășii de mătase și privindu-și ceasul Rolex. Mai sunt douăzeci de minute până la ora șapte seara... vom pleca la zece. Privirea lui întunecată se mută spre Carl Jamison. Ai verificat bine harta? Nu vreau să avem probleme când plecăm în căutarea lui McCandless.

— Da, răspunse Carl stânjenit. Pare un drum drept și simplu... o luăm pe șosea spre nord până când trecem de orășelele Malo și Curlew. După aceea o luăm la stânga spre muntele Vulcan. La a patra curbă la stânga apare drumul spre fermă.

— Hmm, mormăi Chavez.

— Ar trebui să fie floare la ureche, șefule, spuse Julio privind-o cu interes pe chelneriță. Se întreba cât de departe poate merge cu ea în orele de așteptare care mai rămâneseră.

Chavez nu comentă și Carl Jamison spera că lucrurile vor decurge bine, așa cum părea să anticipeze și Julio.

Nici unul dintre ei nu știa că barmanul era prieten bun cu șeriful Crawford și le servea whisky dublu în loc de simplu. Șeriful anticipa că alcoolul le va încetini reflexele.

* * *

Întunericul îi înconjura în mașină și luna își împrăștia razele peste pinii de pe marginea drumului.

Angel se foi în scaun, întinzându-și picioarele în încercarea de a se așeza mai bine. Văzu un chibrit aprinzându-se și fumul țigării îi ajunse la nări.

— Jake? rosti ea în timp ce-și rezema brațul pe geamul deschis al mașinii.

— Ce este, Angel? întrebă el cu vocea adâncă, apropiindu-se puțin ca s-o vadă mai bine.

— E aproape zece și jumătate, zise ea. Cât crezi că va mai trebui să așteptăm?

— Greu de spus, răspunse Jake ridicându-și pălăria de pe frunte și privind spre drumul care ducea la muntele Vulcan.

Jake parcase mașina în spatele unei pădurici de pini, chiar în spatele fermei, acolo unde începeau gardurile de lemn. Trei polițiști păzeau punctele strategice din jurul clădirii și de unde erau se putea vedea clar drumul care venea din dreapta. Pomii din jurul lui erau tăiați și se putea zări până departe.

Jake nu văzu farurile nici unui vehicul apropiindu-se pe drum și ascultă cu atenție ca să detecteze zgomotul unui motor în liniștea nopții.

— Acum știi adevărul despre munca de polițist, spuse el întorcându-și privirea spre Angel. În majoritatea timpului ne plictisim de moarte.

— Sper că lucrurile vor rămâne la fel de plictisitoare, zise Angel agitată. Jake, mă întreb de ce șeriful nu i-a arestat pe Chavez și pe oamenii lui în Republic? De ce trebuie să-i momim ca să vină aici?

— Nu trebuie să-i momim, îi reaminti el. Tu nu trebuia să te afli aici.

— Știu, știu, îi replică ea, ignorând asprimea cuvintelor lui, însă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce n-au fost arestați în oraș?

— Deoarece nu făceau nimic ilegal în Republic. Nu există nici o lege care să le interzică să zboare în statul Washington ca să pună întrebări despre noi. Însă în clipa când vor veni aici

înarmați, continuă el privind-o cu ochii îngustați, atunci va fi cu totul altă poveste. În acel moment îi vom putea acuza de atentat la persoană, iar avocații de aici și din Los Angeles îi vor putea ține după gratii până la proces, fără a accepta eliberarea pe cauțiune. Degetele lui le acoperiră pe ale ei. Asta te va face să te simți mult mai în siguranță.

– Da, încuviință ea, incapabilă să-și alunge teama. Însă acum nu suntem în siguranță... Chavez încă nu se află după gratii...

– Da, așa este, încuviință Jake, întrezărind în întuneric expresia ei răvășită. Dar trebuie să ne facem meseria, Angel.

– Mmm, murmură Angel distrasă de mișcarea bruscă a lui Del care plecă de lângă trunchiul copacului de care se rezema.

– Jake, se auzi vocea lui Del atenționându-l, după care ridică o mână și arătă spre drum.

Angel privi o dată cu Jake în acea direcție. Se vedeau farurile unei mașini care se apropia de ei.

– E Chavez? întrebă Angel nervoasă.

– Așa se pare, răspunse Jake. Era și cazul.

Se îndepărtă de mașină ținând revolverul în mână.

– Ar fi mai bine să stingi țigara, Del, zise el cu autoritate. Unde e Nick?

– Chiar în spatele tău, se auzi vocea lui Kehoe care ieși repede din umbra copacilor ca să se alăture celor doi bărbați de lângă mașină.

– Hai să revedem încă o dată planul, spuse Jake cu o voce aspră. Îl lăsăm pe Chavez să treacă de noi. Băieții de lângă clădire vor aștepta ca el să iasă din mașină și să încerce să intre în casă înainte să-l aresteze. Dacă vreunul dintre cei trei reușește să scape, vom cere ajutoare și-l vom prinde. Crawford va opri

mașina când ajunge în Republic și îi vom încercui înainte de a încerca să fugă pe șosea. Privirea lui de oțel se mută de la Nick la Del. Însă scopul nostru principal este s-o protejăm pe Angel.

– Așa e, răspunse Del și Nick încuviință din cap.

– Aveți întrebări?

Cei doi bărbați clătinară din cap.

– Bine, concluzionă Jake în timp ce-i privea cum se întorc la posturile lor, după care se întoarse spre Angel ca s-o privească insistent. Și tu, spuse el cu asprime, să nu faci nimic altceva decât să rămâi în mașină. M-ai auzit?

– Da, zise Angel în șoaptă.

Jake o privi încă o dată în ochi.

– Totul se va termina în curând, promit, murmură el, aplecându-se ca s-o sărute repede.

Angel îl privi cum se îndepărtează repede până când silueta lui se pierdu în umbra copacilor.

– Te rog, Dumnezeule, se rugă ea în șoaptă, nu lăsa să fie rănit. Apără-i pe toți cei de aici.

Farurile se apropiaseră mult și mașina se mișca încet, ca și când șoferul nu știa prea bine încotro merge. Angel își ținu respirația, de frică să nu tulbure liniștea din jur. Mașina luă curba și se îndreptă spre fermă, încetinind ușor.

Sunetul motorului se pierdu în noapte. Angel uită să mai respire când farurile mașinii se opriră asupra locului unde parcaseră ei, însă trecu mai departe și Angel expiră în sfârșit. Cauciucurile ei făceau zgomot pe pietrișul de pe drum în timp ce mașina se apropia de casă.

Așteptarea îl tortura pe Jake. Privi atent cele două siluete care părăseau vehiculul și mergeau de-a lungul gardului. Trecu o veșnicie până când se apropiară de clădire.

Apoi urmă o liniște adâncă. Nu se auzea nimic dinspre casă.

Ce naiba se întâmplă acolo? se întrebă Jake neliniștit. Haideți, băieți, să terminăm odată cu asta.

Trecură încă treizeci de minute și totul izbucni.

– Charlie! În spatele tău!

Jake recunoscu vocea polițistului McKnee înainte de a auzi focurile de armă care spărgeau liniștea nopții.

Două siluete părăsiră umbra casei și se îndreptară spre gard.

– Mike! Au luat-o în direcția ta!

Se auziră din nou focuri de armă și una din siluete căzu în noroi în timp ce cealaltă se ascundea după o stivă de lemne.

– Ceva nu a mers, Jake, se auzi vocea lui Nick.

– Mda, mormăi el. Așa se pare. Am auzit strigătul lui McKnee chiar înainte de începerea focurilor. La naiba, mormăi el frustrat. I-am spus lui Crawford că nu e bine să folosim o astfel de casă. E prima dată când merge pe teren și țipă speriat!

Angel își dorea să aibă un pistol și să știe cum să-l folosească.

Zgomotele gloanțelor ajungeau la urechile ei și apoi fură acoperite de zgomotul produs de motorul mașinii spre care alergau două siluete.

– La naiba! urlă Jake când mașina încerca să iasă la drum. Își încărcă pistolul și porni pe urma lor, realizând că Nick și Del făceau același lucru. Mașina se apropie de ei și toți trei începură să tragă. Parbrizul mașinii se sparse și cei din interior începură să tragă.

Angel gemu îngrozită. Auzi vocea lui Jake înainte ca vehiculul banditilor să frâneze în fața mașinii de patrulare a șerifului Crawford. Încercă să dea înapoi, dar se lovi de un gard, însă șoferul nu renunță, hotărât să treacă de mașina poliției.

– Oh, Dumnezeule! Scapă! Angel văzu cum mașina trece de cea a poliției și, fără să se gândească la consecințe, se așeză la volan. Porni motorul puternic al mașinii și se îndreptă spre cei trei bărbați rămași lângă pădure.

– Jake! strigă ea arătându-i ușa deschisă. Urcă!

Jake o ascultă și se apropie repede.

– Dă-i drumul, spuse el dând-o pe Angel la o parte.

Nick deschise portiera de lângă ea și o împinse în spate ca să se urce în scaunul ei, iar Del se înghesui în față, alături de Nick. Mașina porni în urma celei în care se aflau cei trei bărbați.

– La naiba! mormăi Jake trecând pe lângă mașina șerifului. Aceasta alunecase pe noroiul de pe drum și le bloca trecerea. Ce e în spatele nostru?

– Să mă ia dracu' dacă știu, răspunse Nick privind peste umăr. Crawford a ieșit din mașină și se pare că nu are nimic.

– Bine, spuse Jake ocolind obstacolul și accelerând. La mare distanță în fața lor putea zări farurile celeilalte mașini care mergea cu mare viteză. Au un avans prea mare. Transmite prin stație, Del, avem nevoie de întăriri.

– Bine, Jake.

–Angel, spuse Jake privind-o prin oglinda retrovizoare, pune-ți centura de siguranță; e clar că nu trebuia să fii aici, dar n-am avut timp să te opresc și să te las pe mâini bune. Dacă ai noroc, zise el morocănos, nu voi reuși să te ucid în seara asta.

Capitolul 10

– FY-5 cheamă Republic, repetă Del de mai multe ori, așteptând răspunsul dispeceratului înainte de a continua. Urmărim niște agresori într-un Sedan gri care merge spre sud de muntele Vulcan. Ne aflăm la aproximativ opt kilometri de intersecția acestui drum cu șoseaua principală, chiar la nord de Curlew; cerem întăriri de la tot personalul liber.

În stație nu se mai auzi nimic.

– Haide, haide, mormăi Jake accelerând. Trebuie să fie cineva și spre nord.

– Republic cheamă FY-5.

Del răspunse repede și vocea continuă.

– Poliția canadiană ne-a informat că are echipaje la Danville, chiar lângă graniță, și s-au oferit să ne dea ajutor.

– Bine, comentă Nick.

În fața lor se vedeau deja luminile orășelului Curlew aflat pe malul de est al râului Kettle. Sedanul gri ridica praful de pe drumul din fața lor.

– Dacă o iau spre sud, înseamnă că ne-au urmărit frecvența radio și știu că avem întăriri în nord, comentă Del.

Jake luă curba exact la timp ca să vadă că mașina gri ajunsese la sfârșitul drumului de la muntele Vulcan și șoferul coti repede la dreapta ca s-o apuce spre sud.

– Pun pariu că știu că n-au cum să treacă de graniță, zise Jake.

– Mda, încuviință Jake. Toți cei trei pasageri se agățară de mânerele de susținere când Jake vira brusc pe drumul spre Republic.

Trecură repede printre clădirile restaurantelor de pe șosea și toți cei aflați acolo ieșiră afară ca să urmărească luminile și sirena mașinii de poliție. O mașină de poliție era parcată pe marginea drumului și Angel văzu că aceasta li se alătură.

– Jake, spuse ea, sunt două mașini de poliție care ne urmăresc.

– Bine, răspunse Jake privind în oglinda retrovizoare ca să verifice spusele ei, e bine să avem cât mai multe întăriri. Se concentră din nou asupra drumului văzând farurile mașinii pe care o urmăreau. Sunt prea departe de noi. Sună la dispecerat, Del, și cere să se blocheze trecătoarea Sherman... asta îi va opri să treacă spre sud și să ajungă la Spokane.

– Bine... dar nu are cine să facă asta.

– Știu, mormăi Jake aruncându-i lui Del o privire fulgerătoare, așa cum știi și tu. Dar dacă avem noroc, Chavez nu va afla.

– Merită să încercăm, fu de acord Del în timp ce ridica microfonul. Se opri și-l privi pe Jake. Ar fi mai bine să blocăm și partea de vest. Dacă n-o facem, va trebui să-i urmărim chiar pe strada principală din Republic, și cineva ar putea fi rănit.

– Ai dreptate, încuviință Jake, se poate face cu ajutorul primarului și al cetățenilor.

– Asta îi va lăsa lui Chavez o singură posibilitate, interveni Nick cu vocea lui impasibilă, s-o ia direct spre sud prin rezervația de la râul Columbia.

– S-ar putea să avem șansa de a-i opri acolo, comentă Del.

– Mda, fu de acord Jake, s-ar putea. Dacă nu-i prindem până atunci, înseamnă că-i va opri râul. Dacă avem noroc și feribotul nu e acolo, nu mai au unde să se ducă.

– Asta e bine, încuviință Del, hai să vedem dacă îi putem face s-o ia spre sud, direct spre râu. Del luă microfonul și repetă cererile pe care le formulase împreună cu Jake mai înainte.

– Îmi place acest plan, spuse Nick entuziasmat.

– Nu înțeleg, interveni Angel confuză, apropiindu-se de scaunul lui Jake. Ai de gând să-i forțezi să se arunce în râul Columbia? Cum? Dacă nu-i putem prinde, cum vei reuși să-i împingi în râu?

– Nu trebuie să-i împingem, îi răspunse Jake fără să-și ia ochii de la farurile care se vedeau în fața lor. Șoseaua trece direct prin rezervația indiană de la Colville, de-a lungul râului SanPoil, până se oprește pe malul râului Columbia.

– Vrei să spui că nu există nici un pod acolo? Șoseaua se oprește pur și simplu?

– Nu există nici un pod. Numai un feribot... liber pentru cei care vor să treacă... dar are un program fix și dacă avem noroc, nu va fi acolo când Chavez va avea nevoie de el.

– Oh, înțeleg.

Jake se concentră asupra drumului și Angel se așeză la locul ei, uitându-se după farurile mașinii pe care o urmăreau.

Aceasta încetini puțin ca să nu iasă de pe șosea și Jake câștigă teren. După ultima curbă, văzură că Sedanul lua din nou viteză.

Ajunseră imediat la Peak's Corner.

– Uite pe unde o iau! exclamă Del.

Angel oftă și privi mașina gri aproape depășind curba care o lua spre vest.

– La naiba, pentru o clipă am crezut că vor rata! zise Jake abia stăpânind mașina.

– Era cât pe ce, fu de acord Nick.

* * *

– De unde au apărut toți polițiștii ăștia? se enervă Julio strângând cu putere volanul în mâini. Prin stația radio de la bord primeau toate informațiile necesare de la poliția locală.

– De unde să știu? i-o întoarse Chavez. Scapă de ei!

– Încerc! Încerc! exclamă Julio privind în oglinda retrovizoare. Cine se gândea că vom avea atâția polițiști pe urmele noastre?

– Condu și taci, scoate-ne de aici! îi ordonă Chavez. Trecură în viteză prin orășelele de pe șosea și reușiră să evite o mașină a poliției care bloca drumul, luând-o spre sud, la indicațiile lui Chavez.

Julio se supuse ordinelor și o luă pe drumul spre râul SanPoil.

* * *

— I-am prins, zise Del bătând cu palmele în bord.

— Încă nu, dar cel puțin au luat-o în direcția care ne convine, ripostă Jake cu satisfacție.

Cele două mașini urmară drumul spre sud și ajunseră repede în orășelul Keller, aflat în mijlocul rezervației de la Colville.

— Aproape că am ajuns, spuse Jake trecând de o intersecție. Sunteți gata?

— Da, răspunseră la unison Del și Nick, ducând mâinile la pistoale.

— Bine, comentă Jake surprinzând privirea lui Angel în oglindă. Angel, rămâi în mașină. Și stai întinsă pe banchetă... vor urma focuri de armă și nu vreau să fii rănită.

— Bine, Jake, răspunse ea. Toată dragostea pe care o simțea pentru el se afla în ochii ei verzi și pentru o clipă reuși să citească emoția din privirile lui, după care Jake își întoarse atenția spre drum.

* * *

Julio se străduia să mențină mașina sub control, apăsând ședala de accelerație până la podea când urcară un deal. Când ajunseră în vârful lui văzură panglica lată a râului Columbia.

— Ce naiba...! exclamă el coborând dealul în viteză și reușind să oprească mașina chiar înainte de-a ajunge în apele râului.

În fața lor se afla un doc pe care scria programul de acostare a feribotului Keller. Nu departe de ei, luminile acestuia dansau pe valurile agitate, la jumătatea distanței dintre maluri și îndepărtându-se de ei.

Chavez înjură și deschise nervos portiera.

Julio coborî de la volan și privi în jur. Spre groaza lui, nu exista nici un drum de-a lungul malului. Nu exista decât un mic loc de parcare în care putea întoarce mașina, și o singură cale de scăpare... înapoi pe unde veniseră. În fața lor se afla râul, prea adânc de trecut cu mașina, iar din spate veneau mașinile poliției. Chiar acum auzea sirenele apropiindu-se.

— Chavez! Chavez! exclamă el privindu-l pe Enrique care păsea furios pe pietriș. Acesta îl ignoră și se apropie de malul râului. Șefule! exclamă el trăgându-l de brat ca să-l întoarcă din drum. Haide, o să ieșim într-un fel de aici!

Privirea întunecată a lui Chavez o întâlni pe a lui și furia din ea îl făcu pe Julio să se retragă.

— Șefule, repetă el îngrijorat că acesta se apropia și mai mult de râu. Polițiștii vin spre noi. Trebuie să plecăm! Acum!

Dar era prea târziu. Chiar în timp ce Julio vorbea, farurile mașinilor care-i urmăreau străpunseră întunericul și coborau dealul spre ei.

* * *

Mașina coborî panta și se apropie repede de docul lângă care se afla Sedan-ul gri. Julio Rodriguez se afla lângă doc și Enrique Chavez pe malul apei.

Jake, Del și Nick coborâră din mașină cu armele în mână exact când mașinile de poliție își făcură apariția în spatele lor.

Chavez înjură și ridică mâna în care ținea un pistol mitralieră.

— Poliția! Aruncă arma! se auzi vocea adâncă a lui Jake când motoarele se opriră și sirenele își încetară urletul. Însă Chavez

nu avea de gând să renunțe. Nu încercă să fugă, ci deschise focul. Pistolul semiautomat trase de mai multe ori înainte ca polițiștii să deschidă focul.

Angel era surprinsă. Evenimentele se succedau atât de repede încât nu avu timp să-și desfacă centura de siguranță înainte de deschiderea focului. Urmări scena, încremenită de spaimă și îl văzu pe Chavez căzând cu fața în noroi.

Jake privi cum Chavez cade la pământ și apoi porni spre mal, în locul unde-l văzuse ultima oară pe Rodriguez.

— Hei, omule, rosti Rodriguez care stătea cu mâinile sus, predându-se. Am aruncat pistolul la pământ... Vezi? continuă el arătând spre arma neagră aruncată în noroi.

— Treci aici! îi ordonă Jake înainte să se apropie ca să-i pună cătușele.

Rodriguez îl privi nervos pe polițistul din spatele lui. Era ceva în legătură cu el... o aură periculoasă plutea în jurul lui și ochii aceia de argint nu prevesteau nimic bun.

— Hei, numele tău e McCandless, nu-i așa?

— Mda.

Vocea lipsită de emoție a lui Jack trimise fiori pe șira spinării lui Julio. Chavez îl plătise mulți ani pentru puterea lui, dar nu și pentru inteligență. Cu toate acestea, nu-i era dificil să citească furia polițistului din fața lui.

— În legătură cu femeia ta... a fost un accident; a căzut și s-a lovit cu capul de ușă. Eu n-am dat în ea... jur!

— Tu ești cel care a alergat-o prin casă și a făcut-o să se lovească. Nu era o întrebare, ci o constatare, iar Jake fu mulțumit de această confirmare.

În loc ca furia să-i dispară, polițistul deveni și mai nervos. Julio privi ochii lui cenușii, realiză că își proteja femeia cu o furie nestăpânită și încercă să fugă din calea lui.

— Nu trageți! țipă Del când Julio se ridică. Jake îl prinse și se rostogoliră împreună în valurile râului, unde dispărură amândoi.

Angel coborî din mașină, dar nu reuși să se mai miște, agățându-se de portieră cu toată puterea. Începu să se roage pentru Jake în timp ce-i privea pe cei doi bătându-se în apă.

Rodriguez era puternic, dar Jake dorea cu disperare să se răzbune. În cele din urmă, îl lovi în bărbie și bărbatul voinic căzu, lăsându-l pe Jake să-l târască de guler afară din apă.

Respirând greu, Jake își înfipse mâinile în șolduri și încercă să se liniștească. La câțiva metri de el, Del se aplecă spre trupul lui Chavez. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Jake și dădu din cap la întrebarea nerostită a partenerului său.

Angel alergă în brațele lui Jake. El o privi cum se apropie și se îndepărtă de Julio, deschizând larg brațele.

O strânse cu putere în brațe ca s-o asigure că totul e bine și să-i liniștească bătăile repezi ale inimii.

— Hei, îi murmură el la ureche. Sunt ud... și te vei uda și tu.

— Nu-mi pasă, șopti ea emoționată. Nu-mi pasă.

— Doar nu plângi, nu-i așa? întrebă el bănuitor.

— Sigur că nu, minți ea. De ce aș plânge?

— Să fiu al naibii dacă știu, spuse el prinzându-i bărbia cu degetele ca să-i ridice capul. Chavez e mort, Angel, și Rodriguez va face mulți ani de închisoare. Totul s-a terminat... ești în siguranță.

Se aplecă și o sărută până când lacrimile dispărură. Se îmbrățișară cu disperare în fața numeroșilor polițiști care-și făcuseră apariția.

* * *

Totul s-a terminat... ești în siguranță. **Totul s-a terminat. S-a terminat. S-a terminat.** Jake auzea de sute de ori ecoul acestor cuvinte care nu-l lăsau să doarmă noaptea și-l urmăreau în vis. La naiba, își spuse el neliniștit. Nu-i adevărat! Se convinsese că dragostea pe care i-o purta lui Angel nu se va sfârși niciodată.

Din nefericire, n-o putea găsi ca să i-o spună. Le telefonase părinților ei în Pasadena ca s-o caute, dar după ce-i mulțumiseră pentru salvarea vieții fiicei lor, îi aduseseră la cunoștință că Angel nu era acolo. Se întorsese la Cabo San Lucas. Formase numărul pe care i-l dăduseră ei, dar la acesta nu răspundea nimeni.

Unde naiba era Angel?

— ... i-ai întâlnit?

Vocea lui Del îl trezi pe Jake din visare și atenția i se îndreptă spre partenerul lui. Sorbi din cafea și îl privi pe deasupra mesei din restaurant. Despre cine vorbea Del?

— Pe cine să întâlnesc? întrebă Jake.

— Pe noii tăi vecini, spuse Del privindu-l exasperat. N-ai auzit nimic din ce ți-am spus, nu-i așa? îl chestionă el.

— Am multe pe cap, Del, oftă Jake încercând să-i distragă atenția. Ce vecini noi?

— Nu mai e nici o speranță pentru tine, Jake, spuse Del dând din cap amuzat. În ultimele zece minute ți-am tot vorbit despre

noile știri din oraș și despre cei care au închiriat proprietatea de lângă a ta, iar tu habar nu ai de nimic! Puteam să vorbesc la fel de bine cu pereții!

— Mda, ei bine, după cum am spus, am multe pe cap.

Del îl privi amuzat.

— Ai vești de la Angel?

— Nu, replică el scurt. Și nici nu mă aștept să primesc vreuna.

— E ciudat, spuse Del. Puteam să jur că doamna se purta de parcă era nebună după tine.

— Mda, ei bine, mormăi Jake privind masa goală, a plecat cu avionul particular al tatălui ei și nu s-a mai uitat înapoi. S-a întors la Los Angeles, la viața ei obișnuită. Sfârșitul poveștii.

— Dar asta și voiai, nu? întrebă Del, privind cana plină de cafea.

— Da, răspunse Jake cu greutate, nedorind să mărturisească ce dorise de fapt. Asta am vrut.

— Așadar, e un lucru bun că n-ai mai auzit de ea, nu-i așa? Ochii care nu se văd se uită. Ea își poate vedea liniștită de viața ei și tu de a ta, continuă Del privindu-l fix pe Jake.

— Mai taci, Maxwell, mormăi Jake. Nu am nevoie de sfaturi de la un amator.

Se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă. Del privi în urma lui dând din cap.

— Bietul de el, mormăi pentru sine.

Două săptămâni mai târziu, Angel conducea noua ei mașină pe drumul spre Lambert Creek urmând camionul care-i ducea lucrurile. Se întreba dacă Jake aflase numele noului lui vecin, și dacă se întâmplase, ce simțea despre ea.

Intenționat nu se certase cu el când insistase ca ea să se întoarcă la Los Angeles.

Un bărbat încăpățânat ca Jake nu putea fi înduplecat prin cuvinte. Se întoarse spre fereastră și trase în piept aerul înmiresmat de parfumul pinilor. Singura parte a vieții mele pe care a văzut-o când eram departe de aici a fost casa părinților mei din Pasadena. Cum ar fi putut să-și dea seama că am renunțat la lux înainte de a-l întâlni pe el? Zâmbi când își aminti mica ei căsuță din Cabo San Lucas, orașul cu străzile nepavate și cu o piață mică.

Camionul o luă pe un drum nepavat și se îndreptă spre casa de lemn. Angel încercă să nu se mai gândească la Jake, ca să se concentreze asupra drumului denivelat.

* * *

Trecură trei zile până când Angel se întâlni cu Jake.

Rămăsese fără lapte și celelalte provizii erau pe terminate, așa că trebui să plece la cumpărături. Petrecuse o oră în supermarket-ul Big Gib și căra pungile de hârtie spre mașină. Chiar la ieșirea din parcare se întâlni cu Jake și Del.

Le zâmbi fermecător, le făcu semn cu mâna și își continuă drumul.

* * *

— Ce naiba...! exclamă Jake surprins. Camioneta nouă trecu repede pe lângă ei.

— Jake... nu era Angel? întrebă Del întorcând capul.

Lui Jake îi trebuiră mai multe minute ca să realizeze că ceea ce văzuse era adevărat. Întoarse repede mașina, aprinse farurile și porni sirena când ieși din nou în șosea.

— Oh... oh, murmură Angel. Trase mașina pe marginea drumului și privi prin oglinda retrovizoare cum Jake cobora din mașină și se îndrepta spre ea. Purta ochelari de soare și nu-i putea vedea ochii, dar trăsăturile lui atrăgătoare erau pline de furie. Era clar că nu e bucuros!

Jake se opri în fața portierei și o privi pe Angel.

— Bună, Jake, zise ea zâmbind fermecător. Dorea să coboare și să-l atingă, însă privirea lui o făcu să rămână nemișcată.

— Unde naiba ai fost? Și de ce te-ai întors în Ferry County? o chestionă el. Refuza să observe zâmbetul ei atrăgător, sau felul în care bluza de bumbac alb îi reliefa sânii, ori felul în care soarele strălucitor juca în părul ei. Ușurarea pe care-o simți reîntâlnind-o nu atenua deloc îngrijorarea și frustrarea pe care le simțise când nu reușise s-o găsească timp de atâtea săptămâni.

— Îmi pare bine să te văd, Jake, replică Angel, ignorându-i aerul furios. M-am mutat aici... dacă vrei să știi, suntem vecini. Am închiriat ferma de lângă a ta.

— Ce ai făcut? întrebă el nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Am spus că am închiriat ferma de lângă a ta... suntem vecini, repetă ea cu răbdare.

— Ai închiriat ferma de lângă a mea? repetă el uimit. Ai înnebunit? reuși el să spună luându-și ochelarii de la ochi ca s-o vadă mai bine.

— Nu, îl asigură Angel. Nu cred. Când văzu că Jake continuă s-o privească uimit, se hotărî să pună capăt acestei întâlniri. Ai de gând să-mi dai o amendă? Am greșit cu ceva? Am depășit viteza?

— Amendă? Nu, recunoscu el supărat și rușinat de purtarea lui. Nu-ți voi da nici o amendă.

– Foarte bine, zise ea pornind mașina. Atunci sunt liberă să plec acasă. Oh, Jake, continuă ea privindu-l. De ce nu vii la cină diseară? Cred că trebuie să vorbim.

– Crezi că trebuie să vorbim? întrebă Jake surprins. Era atât de calmă și de rece, în timp ce el fusese înnebunit în ultimele săptămâni. Simțea nevoia s-o facă să coboare din mașină... Reuși să se stăpânească, deoarece ochii ei îl priveau rugător. Mda, mormăi el. Ai dreptate, trebuie să vorbim. Voi veni la ora șase.

– Minunat, zise ea înainte să plece. Ne vedem atunci, strigă ea peste umăr, zâmbind dulce.

Angel privi în oglinda retrovizoare și-l văzu pe Jake rămas încremenit în mijlocul drumului, privind în urma ei. Chiar și de la această distanță se putea vedea uimirea de pe chipul lui.

– Oh, Dumnezeule, murmură ea încercând să nu mai tremure. E foarte supărat. Va fi mai greu decât am crezut. Dar îl voi avea în preajmă, se asigură ea. Mă iubește cu adevărat, și, mai devreme sau mai târziu, va trebui să recunoască.

* * *

Jake bătu nervos la ușa bucătăriei lui Angel. Nu-și revenise încă din șoc. Pe durata timpului cât se întorsese acasă, făcuse un duș și se schimbase în blugi curați și o cămașă bleu, și mai apoi în timpul drumului spre ferma ei, nu reușise să-și dea seama ce pune Angel la cale. Trebuia să afle deoarece nu mai suporta să se întrebe mereu ce voiau unul de la altul. Îi era frică să spere că prezența ei în Ferry County însemna că se hotărâse să rămână aici definitiv.

Angel deschise ușa cu hotărâre. Stomacul i se strânse, dar era hotărâtă să meargă mai departe, știind că nu parcursese patru sute de kilometri degeaba. Așa că zâmbi și deschise ușa larg.

– Bună, Jake, îmi pare bine că ai reușit să vii.

Jake trecu pe lângă ea și se opri în încăpere, hotărât să ignore plăcerea revederii. Angel purta o bluză simplă, verde, asortată cu o fustă scurtă de aceeași culoare. Brațele și picioarele îi erau mult mai bronzate și el refuză să se gândească la cât de bine arată.

– Nu încerca să-mi vorbești pe tonul acesta politicos, zise el cu bruschețe. Unde naiba ai fost în ultima lună? Și ce cauți aici?

Angel deschise gura, dar Jake nu-i lăsă timpul necesar să răspundă.

– Și nu-mi repeta povestea cu vecinii! Amândoi știm că nu te-ai mutat aici pentru că vrei să crești vite și să cultivi legume în Ferry County. Ea nu spuse nimic, doar stătea acolo privindu-l cu ochii ei mari și verzi și Jake abia se stăpâni să n-o ia în brațe ca s-o sărute.

Jake n-o mai putea privi fără s-o atingă și își feri ochii cercetând camera.

– Jake, spuse ea prinzându-l cu o mână de talie și simțind cum mușchii lui se încordează. Jake o privi ca și cum nu știa dacă să râdă sau să plângă în timp ce-și înfrâna dorința s-o strângă în brațe.

Ea îl prinse de umeri și-l împinse cu blândețe spre scaunul din lemn de stejar aflat în apropiere.

– Înțeleg foarte bine cum te simți, Jake, zise ea repede.

– Da? reuși el să rostească, impresionat de atingerea ei senzuală. Înainte s-o poată opri, Angel se așeze pe genunchii lui, cu brațele cuprinzându-i gâtul.

— Da, înțeleg, spuse Angel trecându-și degetele prin părul lui. Trebuie să-ți dai seama că nu pot trăi fără tine. Angel ignoră bătăile repezi ale inimii lui când corpul ei se lipi de el. Se agăță cu brațul liber de umerii lui Jake și oftă ușurată când el n-o îndepărtă. Am așteptat mult, prea mult ca să te găsesc și nu pot pleca de lângă tine... te voi iubi întotdeauna. Te-am iubit întotdeauna... chiar înainte să te cunosc. Când nu-mi aminteam nimic din viața mea, nici măcar numele, am știut, din clipa în care m-am trezit la spital și te-am privit, că-ți aparțin.

Brațele lui Jake se lipiră de talia ei și Angel se grăbi să vorbească știind că trebuia să spună totul înainte ca el să riposteze.

— Nu mai trebuie să fiu salvată de vreun pericol, Jake, iar tu nu te mai simți responsabil față de mine, nu mai trebuie să-mi salvezi viața, însă am de gând să locuiesc aici, chiar lângă tine. Vreau să te simți liber să vii aici ori de câte ori vrei. Știu că îți trebuie timp ca să ai încredere în ceea ce-ți spun și am de gând să aștept până când te vei convinge că nu doresc nimic altceva decât să trăiesc în preajma ta. Vreau să știi că asta e tot ce-mi doresc.

Inainte ca Jake să poată vorbi, Angel se apropie și-i mângâie buzele cu ale ei.

— Te iubesc, șopti ea explorându-i buzele înainte să se agațe de el. Brațele lui se strânseră în jurul ei și buzele lor se uniră într-un sărut pătimaș.

Când Jake se îndepărtă de ea, obrajii lui Angel erau roșii, părul răvășit și bluza descheiată îi cădea de pe umeri.

— La naiba, femeie, mormăi el. Vrei să taci? Dacă mă lași să te duc în lumea mea, trebuie să știi că te iubesc. Am încercat

mereu să iau legătura cu tine în ultima lună ca să ți-o spun, dar nu mi-ai răspuns la telefon. Aveam de gând să-ți mai acord două zile înainte de a zbura spre sud.

— Ai încercat să vorbești cu mine? întrebă Angel uimită. De ce?

— Ca să-ți spun că ai dreptate... că nu s-a terminat. Ceea ce simt pentru tine cred că nu se va sfârși niciodată, nu înainte de a muri, zise Jake sărutând-o. Și poate nici atunci.

Răspunsul lui Jake o luă pe Angel pe nepregătite.

— Dar, banii mei și, și... ai spus că nu poți trăi cu mine și că-ți faci griji pentru...

— Sst, spuse el sărutând-o ca s-o facă să tacă. Îți poți păstra banii. Ne vom descurca... nu suntem primul cuplu care se confruntă cu problemele vieții de zi cu zi. Buzele lui îi atinseră fruntea ca s-o facă să-l privească și ochii lui plini de dragoste făcură inima lui Angel să se oprească. Te iubesc. Și ai avut dreptate... destinul ne-a unit, îmi aparții. Te-am iubit dintotdeauna. Inima mea a știut acest lucru din prima clipă, însă am fost prea încăpățânat ca să recunosc că te-am iubit mereu și eram prea mândru ca să recunosc.

— Oh, Jake, șopti ea.

— Și nu vreau numai să te vizitez, continuă el repede mângâindu-i umărul cu buzele.

Angel rămase nemișcată, așteptând respingerea lui.

— Nu? întrebă ea înlăcrimată.

— Nu, mormăi el înainte să-i privească fața. Așa că ar trebui să te hotărăști dacă vrei să trăiești cu mine... pentru că n-am de gând să mă mut dintr-o casă în alta.

— Oh! Zâmbetul ei fericit îi alungă tristețea și lacrimile i se opriră printre gene.

— Doar n-ai de gând să plângi, nu-i așa? întrebă el suspicios, prinzându-i obrajii cu degetele și făcând-o să ridice pleoapele.

— Nu, zise ea repede. N-am de gând să plâng.

— Bine.

Își trecu brațele în jurul gâtului lui Jake și îl trase mai aproape.

Buzele lui le atinseră pe ale lui Angel.

— Ai o rochie albă? întrebă el.

Ea oftă și încercă să răspundă, cu toate că-i părea rău că buzele lui se îndepărtaseră de ale ei.

— Da, sunt sigură că pot găsi așa ceva. De ce?

— Pentru că vei avea nevoie de una la nuntă, nu-i așa? zise el.

— La nuntă? sopti ea privindu-l cu afecțiune.

— Mda, la nuntă, spuse Jake cu inima tremurând de emoție. Sunt un bărbat de modă veche, Angel, vreau să ne căsătorim. Nu vreau doar să par soțul tău. Vreau ca totul să fie legal și atunci totul va fi posibil.

Angel îl privi lung, apoi îi zâmbi dulce.

Inima lui Jake bătea din ce în ce mai repede. Era același zâmbet pe care i-l adresase când se trezise la spital și îl privise.

— Mă ceri în căsătorie, Jake? îl întrebă ea cu o voce emoționată.

— Da, răspunse el încercând să-și stăpânească emoția. Așa

— Oh, bine, spuse ea tulburată și privindu-l cu ochi veseli. În acest caz, accept. Voi fi încântată să mă mărit cu tine. Însă înainte de asta, adăugă ea în timp ce Jake se apropia ca s-o sărute, mi-ai promis ceva și vreau să cred că e adevărat.

Jake se încordă, privind-o derutat.

— Ți-am promis ceva? Ce? Nu-mi amintesc...

— Singur că-ți amintești, Jake. Mi-ai promis o săptămână întreagă în pat când nu eram căsătoriți. Vreau să fiu sigură de asta înainte de nuntă.

Jake o privi amuzat, apoi buzele lui schițară un zâmbet fericit.

— Îmi țin întotdeauna promisiunile, iubito, spuse el cu o voce încărcată de pasiune.

Apoi puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut arzător care s-o facă să uite tot ce n-avea legătură cu iubirea lor.

Sfârșit